

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\Martin_George_R_R-Pisecnici.PDB

PDB Name: Martin_George_R_R-Pisecnici
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.4.2005
Modification Date: 30.4.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

George R. R. Martin

Písečníci

Simon Kress žil sám v usedlosti uprostřed suchých, skalnatých kopců, padesát kilometrů od města. A tak neměl sousedy, které by mohl obšťastňovat svými zvířaty, když ho práce nečekaně přinutila odjet. S mrchožravým sokolem nebyly problémy - uhnízdil se v nepoužívané zvonici a obvykle si potravu sháněl sám. Plzáče Kress vyhnal ven a ponechal ho svému osudu - ta malá potvůrka bude žrát sviště, slimáky a ptáky. Největší problém bylo akvárium, naplněné opravdovými pozemskými piraňami. Nakonec jim Kress prostě hodil hovězí kýtu. Kdyby se zdržel déle než počítal, pirani se mohly žrát navzájem. Dělal to už dřív. To ho bavilo.

Bohužel se tentokrát zdržel mnohem déle, než očekával. Když se konečně vrátil, všechny ryby byly mrtvé. Po smrti byl také mrchožravý sokol. Sežral ho plzáč, který se vyšplhal na zvonici. Simona Kresse to rozzlobilo.

Druhý den odletěl vznášedlem do Asgardu, což představovalo asi dvě stě kilometrů. Asgard byl největší město na Balduru a pyšnil se také nejstarším a největším kosmoportem. Kress rád imponoval přátelům zvířaty, která byla neobvyklá, zajímavá a drahá a Asgard bylo místo, kde bylo možné je koupit.

Tentokrát však neměl štěstí. Majitel "Xenomazličků" sbalil krám, v "t'Etherane - prodej domácích zvířat" se mu snažili nacpat ještě jednoho mrchožravého sokola a "Tajemné vody" nenabízely nic exotičtějšího než pirani, světélkující rukouny nebo pavoukovité kalamáříky. Kress je už všechny kdysi měl a teď chtěl něco nového.

Soumrak ho zastihl, když se procházel po Duhovém bulváru a hledal místa, která dosud nenavštívil. Bulvár, který ležel v bezprostředním sousedství kosmického přístavu, byl vrouben řadou obchodů, které patřily importním firmám.

Všechny lákaly dlouhými, honosnými výkladními skříněmi se zbožím ležícím na filcových polštářcích na pozadí temných závěsů, jež dodávaly vnitřku obchodu na tajemnosti. Mezi nimi se tlačily stánky se starými věcmi - úzké, obskurní obchůdky, jejichž výlohy byly zavaleny všemožným nebaldurským haraburdím. Kress zkoušel obojí krámy, ale se stejným neúspěchem.

A pak, hodně blízko přístavu, narazil na obchod, který byl jiný.

Kress tu ještě nikdy nebyl. Obchod byl v nevelké jednopodlažní budově, vmáčkнутý mezi euforia-bar a svatyni - bordel Sester tajemství. Čím blíž ke konci, tím byl Duhový bulvár podezřelejší. Obchod byl nezvyklý a vzrušující.

Výlohy zaplňovala mlha, jednou bledě červená, pak šedá jako skutečná mlha nebo zase lesknoucí se a zlatá. Svíjela se, vířila a jemně vnitřně zářila. Kress letmo ve výloze postřehl nějaké věci - stroje, umělecká díla a předměty, které neuměl určit, protože se na nic nemohl pořádně podívat. Mlha kolem nich smyslně kroužila, hned ukázala část jedné, hned jiné věci a pak znovu všechno zahálila. Bylo to vzrušující.

Jak se tak díval, mlha se začala formovat do písmen. Co chvíli to slovo. Kress stál a četl:

WO A SHADE: IMPORT. ARTEFAKTY. UMĚNÍ. ZVÍŘATA. A JINÉ.

Písmena se zastavila, Přes mlhu Kress postřehl nějaký pohyb. To mu stačilo. To, a slovo "zvířata" v reklamě. Přehodil si vycházkový plášť přes rameno a vešel do obchodu.

Uvnitř ztratil orientaci. Místnost vypadala obrovská, mnohem větší, než se mohlo zdát podle nevelké čelní stěny. Byla světle šedá a působila uklidňujícím dojmem. Strop tvořila hvězdná obloha se spirálními mlhovinami, hrozivě temná a realistická a hrozně hezká. Jemné osvětlení výklenků dokreslovalo cenu předmětů, které v nich byly uloženy. Nízko se sunoucí mlha pokrývala podlahu jako čalounění. Místy sahala Kressovi až ke kolenům a při každém kroku vířila kolem nohou.

"Čím vám mohu posloužit?"

Žena se vynořila jakoby přímo z mlhy. Vysoká, hubená a bledá, oblečená do šedé kombinézy a divné, malé čepičky posazené hodně do týla.

"Jste Wo nebo Shade?" zeptal se Kress. "Nebo jenom prodavačka?"

"Jala Wo, k vašim službám," odpověděla. "Shade se nikdy nestýká s klienty. A prodavače nezaměstnáváme."

"Máte celkem dobře zásobený obchod. Zvláštní, že jsem o něm ještě neslyšel."

"Tady na Balduru jsme otevřeli filiálku teprve nedávno. Máme však obchody na jiných planetách. Co vám mohu

nabídnout? Máme překrásné řezby v krystalu z Nor Talush."

"Ne," řekl Simon Kress. "Mám už všechny řezby v krystalu, které chci mít. Přišel jsem se podívat po nějakém maskotu."

"Živém?"

"Ano."

"Cizím?"

"Samozřejmě."

"Máme na prodej posměváčka. Ze světů Celie. Milá malá opička, Nejen, že se naučí mluvit, ale po určitém čase bude napodobovat váš hlas, jeho modulaci, také vaše gesta a dokonce i mimiku obličeje."

"Milá," řekl Kress. "A obyčejná. Nic takového nepotřebuji. Chci něco exotického. Skutečně neobvyklého. A ne milého. V současné době mám plzáče. Byl dovezen z Cotho za nemalé peníze. Čas od času ho krmím přebytnými koťaty. To je vše, co si myslím o milých zvířatech. Řekl jsem to dost jasně?"

Wo se záhadně usmála.

"Měl jste někdy zvíře, které vás ctilo jako boha?" zeptala se.

Kress se ušklíbl.

"O, čas od času. Nepotřebuji zbožňování, ale zábavu."

"Nerozuměl jste mi," řekla s neměnným úsměvem na tváři. "Mám na mysli božskou úctu úplně doslova."

"Jak to myslíte?"

"Myslím, že mám něco přesně pro vás. Prosím, pojďte za mnou."

Provedla ho mezi osvětlenými výklenky a pak přes dlouhou, mlhou naplněnou chodbu pod falešnými souhvězdími. Stěnou z mlhy pak vešli do další části obchodu a zastavili se před velkou plastikovou nádrží. Akvárium - pomyslel si Kress. Wo ho gestem přivolala. Přišel blíž a zjistil, že se mylil. Bylo to terárium. Uvnitř byla miniaturní poušť, o rozloze asi dvou metrů čtverečních. Ve slabém červeném světle se jasný písek leskl nevýrazným šarlatem. Skály: čedič, křemen a žula. V každém rohu nádrže stál zámek.

Kress zamručel, podíval se pozorněji a opravil se - stály pouze tři zámky. Čtvrtý se zřítíl, byla to omláčená, žalostná ruina. Ostatní tři, vystavěné z kamene a písku, byly neforemné, ale netknuté. Na jejich nádvořích, v zaoblených sloupořadích, se rojila malinká stvoření. Kress přitiskl obličej k plastu.

"Hmyz?" zeptal se.

"Ne," řekla Wo, "tahle forma života je mnohem složitější. A také inteligentnější. Mnohem chytřejší než váš plzáč. Jmenují se písečníci."

"Insekti," řekl Kress a odtáhl se od nádrže. "Nezáleží mi na tom, jak jsou komplikovaní." Zatvářil se nespokojeně. "A laskavě se mě nepokoušejte oslnit pohádkami o jejich inteligenci. Jsou příliš malí, než aby měli něco víc než nejjednodušší nervové uzliny."

"Mají jediné společné vědomí pro celé hnízdo," řekla Wo. "V jejich případě pro jeden zámek. V této nádrži jsou ve skutečnosti pouze tři organismy. Čtvrtý uhynul. Vidíte, jeho zámek je zbořený."

Kress se podíval na nádrž.

"Tak společné vědomí? Zajímavé." Znovu se zašklebil. "Přesto to není nic jiného než trochu větší mravenci. Doufal jsem, že to bude něco lepšího."

"Vedou války."

"Války?" Simon Kress si začal prohlížet nádrž. "Hmmm."

"Prosím, všimněte si barev," řekla Wo a ukázala na stvoření v nejbližším zámku. Jedno z nich lezlo po stěně nádrže. Kress si ho důkladně prohlédl. Stále v něm viděl jenom hmyz. Malý hmyz, dlouhý jako nehet, se šesti nohama, se šesti mikroskopickými očkami posazenými kolem trupu. Hrozivě vypadající klepeta se otvírala a zavírala a pár dlouhých, jemných tykadél vykresloval ve vzduchu komplikované vzory. Tykadla, klepeta, oči a nohy byly černé jako smůla, avšak dominující barvou byla tmavě oranžová barva pancíře.

"Je to hmyz," zopakoval Kress.

"Není to hmyz," oponovala mu mírně Wo. "Když písečník dosáhne větších rozměrů, zbavuje se pancéřového ektoskeletu. Jestliže dosáhne větších rozměrů. V nádrži této velikosti to je nemožné." Vzala Kresse pod paží a zavedla ho kolem nádrže k dalšímu zámku. "Prosím, podívejte se na barvy."

Podíval se. Byly jiné. Tihle písečníci měli pancíř jasně červený, tykadla, klepeta, oči a nohy byly žluté. Kress pohledem vyhledal třetí zámek. Jeho obyvatelé byli bílí s červenými doplňky.

"Hmmm," zahučel.

"Vedou války, jak jsem už říkala," zopakovala Wo. "Dokonce uzavírají příměří a spojení. Právě díky spojení byl zničen čtvrtý zámek v této nádrži. Černých bylo příliš mnoho a tak ostatní spojili síly, aby je zničili."

Kress byl stále skeptický.

"Je to bezpochyby zábavné. Ale hmyz také vede války."

"Hmyz se nemodlí," řekla Wo.

"Cože?"

Wo se usmála a ukázala na zámek. Kress si ho pozorně prohlédl. Ve stěně nejvyšší věže byla vyřezána tvář. Poznal ji. Byla to tvář Jaly Wo.

"Co to...?"

"Rozsvítla jsem uvnitř nádrže svůj hologram a nechala jsem ho tam několik dní. Tvář boha, rozumíte? Já je krmím, vždy jen já. Písečníci mají zárodky psychonických schopností. Telepatie o nevelkém dosahu. Oni mě vycítí a uctívají tím, že zdobí moji tvář svá obydlí."

Tvář Jaly Wo na stěnách byla krásná a mírná. A plná života. Kress byl uchváten dokonalostí těch řezeb.

"Jak to dělají?"

"Nohy plní zároveň funkci rukou. Mají dokonce něco jako prsty - tři malé, ohebné výrůstky. Kromě toho písečníci velmi dobře spolupracují, jak v boji, tak v práci. Nezapomeňte prosím, že v rámci jedné barvy mají všichni jednotlivci společné vědomí."

"Povězte mi o tom něco bliž," řekl Kress.

Wo se usmála.

"Matka žije uvnitř zámku. Matka, to je pro ní jenom pojmenování. Ta bytost je zároveň žaludek a rodička. Je velká jako vaše pěst a je neschopná pohybu. Pohybliví jednotlivci jsou dělníci a bojovníci. Vládne matka - královna. Právě to dělení na pohlaví je trochu matoucí. Každý zámek, pokud se na něj díváme jako na celek, je jediným, hermafroditickým jedincem."

"Čím se živí?"

"Pohybliví jí kašičku - předtrávenou potravu, kterou získají uvnitř zámku. Dostanou ji od matky, která ji připravuje několik dní. Jejich žaludky by nesnesly nic jiného a tak když matka zemře, všichni zakrátko také uhynou. A matka... Té je úplně jedno, co jí. Nebude to pro vás nijak zvlášť náročné. Zbytky ze stolu úplně stačí."

"A živou potravu?"

"Ano, matky jí pohyblivé z jiných zámků."

"To mě zajímá," přiznal Kress. "Jen kdyby nebyli tak malí."

"Vaši mohou být větší. Tihle jsou malí, protože mají málo prostoru. Přizpůsobují své rozměry životním podmínkám. Kdybych je přenesla do něčeho většího, začali by růst."

"Hmmm. Akvárium, kde jsem měl pirani, je dvakrát tak velké. Mohlo by se vyčistit, naplnit pískem..."

"Firma Wo a Shade všechno zařídí. Budeme to pokládat za čest."

"Samozřejmě doufám," řekl Kress, "že dostanu čtyři netknuté zámky."

"Samozřejmě," potvrdila Wo. A začali smlouvat cenu.

O tři dny později se Jala Wo objevila v sídle Simona Kresse spolu s uspanými písečníky a s dělníky, kteří je měli umístit do nádrže. Její asistenti byli cizinci a patřili k rase, kterou Kress vůbec neznal - byli to podsadití, širocí dvounožci se čtyřma rukama a vypouklýma, složenýma očima. Měli silnou a drsnou kůži poznačenou na celém těle divnými, pomačkanými skvrnami, na kterých se ježily výrůstky. Byli však velmi silní a dobře pracovali. Wo jim dávala příkazy ve zpěvném jazyce, který Kress doposud nikdy neslyšel.

Všechny práce byly hotové během jednoho dne. Akvárium po piraňách přenesli doprostřed velmi rozlehlého sálu a do dvou třetin naplnili pískem a kamennými úlomky. Pro pohodlí přihlížejících ze všech stran postavili křesla. Pak instalovali osvětlení - speciální systém, který nejen zajišťoval písečníkům jejich oblíbené červené světlo, ale který umožňoval uvnitř rozsvítit hologram. Nahore byl namontován silný kryt s otvorem pro krmení.

"Tudy je budete moci krmit, aniž byste musel sundávat kryt," vysvětlila Jala Wo. "Tím se vyloučí riziko, že by některý z nich utekl."

V krytu byla rovněž instalována klimatizace, která měla uvnitř nádrže udržovat odpovídající vlhkost.

"Vzduch musí být suchý, ale ne příliš," řekla Wo.

Po ukončení montáže jeden ze čtyřrukých dělníků vlezl do nádrže a vykopal v každém rohu hlubokou jámu. Jeho kolega mu podával uspané matky, které postupně vyndával z mrazivého vnitřku kazety, v níž je přinesli. Kress zjistil, že připomínají nejspíš žilkovaný, napolo zkažený kus masa.

S listy.

Dělník je zakopal po jedné do každého rohu nádrže. Potom dělníci definitivně připevnili kryt a odešli.

"Teplo matky probudí," řekla Wo. "Za pár dní se začnou líhnout pohybliví a vylézat na povrch. Musí nutně dostat hodně jídla. Budou potřebovat mnoho sil, než se přizpůsobí. Myslím, že zámky začnou vyrůstat asi za tři týdny."

"A má tvář? Kdy začnou vyřezávat moji tvář?"

"Asi za měsíc laskavě rozsviňte hologram. A buďte trpěliví. Když budete mít nějaké pochybnosti, zavolejte nám, prosím. Firma Wo a Shade je vám k službám."

Uklonila se a odešla.

Kress se vrátil k nádrži a cvaknul vypínačem. Poušť byla tichá a klidná. Netrpělivě zabubnoval prsty na plastik a pak pokrčil rameny.

Čtvrtý den se Kressovi zdálo, že v písku postřehl pohyb, nějaké jemné, podzemní přesuny.

Pátý den zahlédl prvního písečníka, bílého.

Šestý den jich už zahlédl třicet, bílých, červených a černých. Oranžoví se opozdili. Vhodil otvorem v krytu napolo shnilé zbytky svého jídla. Písečníci je hned ucítli, vydali se k nim a začali je odtahovat do svých rohů. Každá barva měla svůj systém. Nebojovali. Kress byl poněkud rozčarovaný, ale rozhodl se, že jim dá trochu času.

Oranžoví písečníci se objevili osmý den. V té době již ostatní začali snášet malé kaménky a budovat neohrabané opevnění. Stále nebojovali. Byli ještě malí, poloviční než ti, které Kress viděl v obchodě Wo. Ale pomyslel si, že rostou velmi rychle.

Zámky začaly růst v polovině druhého týdne. Organizované skupiny tahaly do svých rohů těžké kusy pískovce a žuly, další tam klepety a končetinami tlačili písek. Kress si koupil kukátko a díky němu mohl sledovat jejich práci v celé nádrži. Kroužil a kroužil podél vysokých plastických stěn a díval se. Bylo to fascinující. Zámky byly trochu moc bezbarvé a jednolité na to, jak si je představoval, ale věděl si s tím rady. Druhý den hodil do nádrže spolu s potravou trochu obsidiánu a zlomky barevného skla. Během několika hodin to písečníci vkomponovali do zdi.

Jako první ukončili zámek černí, hned potom stálo opevnění bílých a červených. Oranžoví byli poslední, jako obvykle. Kress si vzal jídlo do salónu a jedl v křesle, aby mohl bez ustání pozorovat písečníky. Každou chvíli čekal, že vypukne

první boj.

Byl rozčarovaný. Míjely dny, zámky rostly stále výš a byly stále rozlehlejší. Kress odcházel od nádrže jen proto, aby uspokojil své biologické potřeby a odpověděl na naléhavé telefony, které se týkaly obchodů. Válka však ne a ne vypuknout. Kressovo rozladění rostlo stále víc a víc.

Nakonec je přestal krmit.

Dva dny potom, co potrava přestala padat z jejich pouštního nebe, obklíčili čtyři černí písečníci jednoho oranžového a zatáhli jej ke své matce. Nejdřív ho zmrazili, uštkli mu klepeta, tykadla a končetiny a potom ho odnesli do svého zámku. Ze zámku už nevylezl. O hodinu později více než čtyřicet oranžových přepochodovalo přes poušť a zaútočilo na předvoj černých. Bylo jich mnohem méně než obránců, kteří se vyrojili z nitra zámku. Boj skončil jejich masakrem. Zabití a zranění se stali potravou pro matku.

Kress si blaženě gratuloval k dobrému nápadu.

Když následující den hodil dovnitř zbytky svého oběda, vypukla o ně litá bitka. Bílí si vybojovali velké vítězství.

Od toho dne vypukaly války jedna za druhou.

Asi měsíc po tom, co mu Wo dodala písečníky, zapnul Kress holografický projektor a jeho tvář se zmaterializovala uvnitř nádrže. Pomalu se otáčela, aby všechny čtyři zámky byly obdařeny jeho pohledem stejně. Tuto svou podobiznu volil Kress proto, že ji považoval za nejvydařenější. Věrně ukazovala jeho šelmovský úsměv, široká ústa a plné tváře.

Modré oči se leskly, šedavé vlasy byly stočeny do módních kudrlin, obočí tenké a výrazné.

Zanedlouho se písečníci dali do práce. V čase, kdy jeho tvář zářila na nebi, je Kress krmlil neobyčejně štědře. Války přestaly. Veškerá aktivita byla namířena na vytváření oltářů.

Na zámcích se objevily Kressovy tváře.

Zpočátku se zdálo, že všechny čtyři řezby jsou stejné. Postupem času si však Kress všiml drobných rozdílů v technice i provedení. Červení písečníci byli nejvíce tvůrčí - použili drobné úlomky břídlí na šed' jeho vlasů. Idol bílých mu připadal mladší a zarputilý, tvář, kterou vyřezali černí, jakkoliv byla věrná a dokonalá ve svých liniích, ho zase upoutala dobrotou a moudrostí. Oranžoví písečníci byli jako obyčejně poslední a nejhorší. Boje pro ně končily neúspěšně a jejich zámek v porovnání s ostatními vypadal dost uboze. Podobizna, kterou vyřezali, byla toporná a zbavená života a vypadalo to, že ji takovou hodlají nechat. Kress se cítil hluboce uražený, když zjistil, že na ní přestali pracovat. Nemohl s tím však nic dělat.

Když své řezby ukončili, vypnul hologram a rozhodl se, že nastal čas k uspořádání večírku. Jeho přátelé budou pať.

Napadlo ho, že by pro ně mohl zinscenovat bitvu. Když připravoval seznam hostů, mnil si radostně ruce.

Večírek měl ohromný úspěch.

Kress pozval třicet lidí: hrstku blízkých přátel, kteří měli stejné záliby, několik bývalých milenek a konečně řadu obchodních konkurentů a politických protivníků, kteří si nemohli dovolit ignorovat jeho pozvání. Věděl, že někteří z nich budou jeho písečníky znechuceni nebo dokonce uraženi. S tím počítal. Večírek by považoval za nevydařený, kdyby alespoň jeden z hostů od něj neodešel vztekly.

Pod dojmem momentální nálady napsal na jednu obálku jméno Jaly Wo. Když jí předával pozvánku, řekl: "Jestli chcete, můžete s sebou vzít i Shadea."

Fakt, že pozvání přijala, ho trochu zaskočil.

"Shade nepřijde," dodala. "Neúčastní se zábav svých známých. Já se však ráda přesvědčím, jak se daří vašim písečníkům."

Objednal přepychové jídlo. Když konečně odumřely poslední debaty a většina z hostů byla zpitá vínem a přejedená pochoutkami, šokoval všechny tím, že začal osobně sbírat do velké misky zbytky se stolu.

"Pojďte všichni," řekl. "Chtěl bych vás představit svým nejnovějším oblíbencům."

Nesl misku před sebou a zavedl je do salónu.

Písečníci překonali jeho veškeré naděje. Nechal je dva dny o hladu, a proto teď byli velmi bojovní. Kress hosty předvídavě vybavil kukátky a ti se teď tlačili kolem nádrže. Písečníci svedli před jejich očima znamenitou bitvu o vhozenou potravu. Po jejím skončení napočítal Kress šedesát mrtvých. Červení a bílí, kteří v poslední době uzavřeli příměří, pro sebe získali většinu potravy.

"Kressi, jsi odporný," řekla Cath m'Lane. Žila s ním po nějakou dobu před dvěma lety, až ho její tklivý sentimentalismus téměř přivedl k šílenství. "Byla to moje hloupost, že jsem sem znovu přišla. Myslela jsem si, že se mi chceš omluvit."

Nikdy mu neodpustila jeho chování po tom, co plzáč sežral jejího neobyčejně milého pejska. "Nikdy mě už nezvi, Simone."

Odešla, doprovázena svým nynějším milencem a výbuchy smíchu.

Ostatní hosté měli spoustu otázek.

"Kde jsi získal ta stvoření?" chtěli vědět.

"U firmy Wo a Shade, Import," odpověděl a upřímným gestem ukázal na Jalu Wo, která se po většinu večera držela stranou.

"Proč vyzdobili zdi svých zámků tvými podobiznami?"

"Protože jsem pro ně zdrojem veškerého dobra. Takového mne přece znáte, že?" Odpovědělo mu přidušené pochechtávání.

"Budou ještě válčit?"

"Samozřejmě, ale ne dnes. Netrapte se. Budou další večírky."

Jad Rakkis, xenobiolog - amatér, začal vykládat o dalších druzích hmyzu, které žijí ve společenstvích a o válkách, které spolu vedou.

"Tihle písečníci jsou zábavní, ale není na nich nic zvláštního. Něco jako, dejme tomu, pozemští červení mravenci."

"Písečníci nejsou hmyz," řekla ostře Jala Wo, ale Rakkis byl na koni a nikdo si jejich slov ani v nejmenším nevšímal. Kress se na ni usmál a pokrčil rameny.

Malada Blaneová navrhla, aby se při následující bitvě sázelo. Všichni souhlasili a začali bezmála hodinovou diskusi o pravidlech. Nakonec se hosté začali rozcházet. Wo byla poslední.

"Tak to vypadá," řekl Kress, když zůstali sami, "že moji písečníci jsou trháci."

"Vyvíjejí se celkem dobře. Už teď jsou větší než moji."

"Ano, s výjimkou oranžových."

"Všimla jsem si. Zdá se, že je jich málo a že jejich zámek je v dezolátním stavu."

"No co, někdo musí prohrávat," řekl Kress. "Oranžoví se vylíhli jako poslední. Teď se to na nich odráží."

"Mohu se vás, prosím, zeptat, jestli své písečníky dost krmíte?" zeptala se Wo.

Kress pokrčil rameny.

"Občas jsou o hladu. Díky tomu jsou bojovnější."

Svraštila obočí.

"Není nutné je nechávat o hladu. Dovolte jim bojovat v jejich vlastní době a z vlastních důvodů. Boj mají v povaze, budete svědkem nezvykle jemných a složitých konfliktů. Zdlouhavé války o potravu jsou ponižující a zbavené fantazie."

Kress jí odpověděl se stejně zřetelným nesouhlasem.

"Wo, jste v mém domě a tady rozhoduji já, co je ponižující. Krmil jsem písečníky tak, jak jste mi radila a nechtěli bojovat."

"Musíte se obrnit trpělivostí."

"Ne," odpověděl Kress. "Přece jsem jejich pán a bůh. Proč bych měl čekat, až budou k něčemu ochotni? Nebojovali dost často, aby mě uspokojili. Tak jsem to zařídil."

"Rozumím. Promluvím si o tom se Shadem."

"To není vaše věc. Ani jeho," odseknul Kress.

"Potom mi nezůstává nic jiného, než vám popřát dobrou noc," řekla Wo rezignovaně. Potom, když si oblékala plášť, na něj vrhla pohled plný nesouhlasu.

"Sledujte své tváře," upozornila ho. "Pozorně je sledujte."

Po jejím odchodu přešel rozčileně k nádrži a díval se na zámky. Jeho podobizny byly na svých místech. Možná jen... Rychle se podíval kukátkem.

Dokonce i tak bylo těžké změnu postřehnout. Zdálo se mu, že se výraz vyřezaných tváří trochu změnil, že se v jeho úsměvu objevil stín podlosti. Byla to velice jemná změna, jestliže se skutečně něco změnilo. Nakonec Kress došel k závěru, že ten dojem způsobila slova Jaly Wo a rozhodl se, že už ji nepozve.

Během několika následujících měsíců se Kress každý týden setkával s hrstkou nejbližších známých na, jak s oblibou říkali, bojových hrách. Teď, když už minulo počáteční ohromení, věnoval Kress více času obchodům a společenským povinnostem - částečně na úkor pozorování nádrže. Dále však s oblibou pořádal jednu dvě bitvy týdně pro své přátele. Držel své písečníky ve stále pohotovosti díky hladu. Viditelně se to odrazilo na počtu oranžových, jejich počet se tak radikálně zmenšil, že Kress začal pochybovat, zda jejich matka ještě žije. Ale ostatním se celkem nevedlo zle.

Čas od času v noci, když nemohl usnout, si vzal do potměšitého salónu láhev vína. Pil a hodiny o samotě zíral do nádrže. Obvykle se někde bojovalo, a když ne, tak boj snadno vyvolal tím, že dovnitř hodil trochu potravy.

Během setkání, která se konala každý týden, začali podle návrhu Malady Blaneové sázet. Kress hodně vyhrál, když vsadil na bílé, kteří teď byli nejsilnější a nejpočetnější. Měli také největší zámek. Jednou Kress odsunul kryt a vhodil potravu ne jako obvykle doprostřed bitevního pole, ale poblíž jejich zámku. A tak ostatní písečníci, když chtěli mít vůbec něco k jídlu, museli na jejich zámek zaútočit. Zkusili to. Bílí se výtečně bránili. Kress na Jalu Rakkisovi vyhrál sto standardů.

Rakkis prohrával na večírcích velké sumy téměř každý týden. Předstíral, že má o písečnicích velké znalosti a že si o nich od jejich posledního setkání hodně přečetl. Kress ho podezřívá, že se jen pustě vytahuje, protože když došlo na sázky, zpravidla mu nepřálo štěstí. Kress se snažil také něco o písečnicích zjistit. V náhlém záchvatu zvědavosti se spojil s místní knihovnou a pokusil se zjistit, z jakého světa písečníci pocházejí. Žádné takové heslo však v katalogu nebylo. Plánoval, že zavolá Wo a zeptá se jí na to, ale objevily se jiné starosti a na otázku původu písečníků zapomněl.

Nakonec se Rakkis po měsíci, ve kterém prohrál téměř tisíc standardů, objevil na večírku s malým pozdravem v podpaží. Uvnitř bylo stvoření připomínající pavouka, porostlé jemnými zlatými chloupky.

"Písečný pavouk," oznámil. "Z Cathaday. Dnes odpoledne jsem ho dostal od t'Etheranea. Obvykle jim odstraní jedové žlázy, ale tenhle je netknutý. Chceš se vsadit, Simone? Chci svoje peníze. Sázím tisíc standardů, že si můj pavouk s tvými písečníky poradí."

Kress si prohlížel zvíře zavřené v plastickém vězení. Písečníci vyrostli a byli, jak Wo správně předpověděla, dvakrát větší než její. Vedle tohoto stvoření však vypadali jako trpaslíci. Navíc měl jed. Písečníků však bylo strašně moc. Kromě toho už začaly být jejich boje mezi sebou trochu nudné. Odměna, kterou toto vyzvání nabízelo, Kresse zaujala.

"Dobrá," řekl. "Jsi hlupák, Jade. Písečníci budou útočit oddíl za oddílem tak dlouho, dokud ta tvá potvora nebude mrtvá."

"To ty jsi hlupák, Simone," odpověděl Rakkis s úsměvem. "Písečný pavouk se hlavně živí tvory, kteří žijí zahrabaní v nějakých norách nebo skulinách a dobře se dívěj, jak půjde rovnou do tvých zámků a sežere matky."

Za všeobecného smíchu najednou Kress ztratil humor. S tím nepočítal.

"Tak už konečně začneme, ne?" řekl podrážděně a vrchovatě si dolil sklenici.

Pavouk byl příliš velký, než aby se vešel do otvoru pro potravu. Dva z hostů pomohli Rakkisovi odsunout kryt a

Malada Blaneová mu podala pouzdro. Vytřepal pavouka do nádrže. Ten přistál na miniaturním prostranství pokrytém pískem, hned před zámek červených. Ztratil orientaci a na chvíli zkameněl, jen jeho smysly pracovaly nepřetržitě. Nohy se mu vyzývavě zachvívaly.

"No tak, dělej," pobízel ho Rakkis. Všichni se natlačili kolem nádrže. Kress našel svoje kukátko a přiložil si je k očím. Jestli měl ztratit tisíc standardů, chtěl alespoň vědět, co se děje.

Písečníci zpozorovali vetřelce. V celém zámku okamžitě odumřel veškerý pohyb. Malá červená stvoření stála jak přimrazená.

Pavouk se vydal k slibné, zešeřené bráně. Z převyšující věže se na něj lhostejně dívala tvář Simona Kresse.

Okamžitě se rozpoutala bouře aktivity. Nejbližší písečníci vytvořili dva klíny a vrhli se na pavouka. Stále více bojovníků se valilo z nitra zámku a tvořilo trojitou hradbu, která hlídala vchod do podzemní místnosti, kde žila matka. Z pouště se spěšně vraceli zvědové a zapojovali se do boje.

Boj byl přijat.

Útočící písečníci dorazili k pavoukovi. Klepeta se zachytila nohou, zasekla se do trupu, stiskla. Červení bojovníci vybíhali po zlatých nohách pavoukovi na hřbet. Kousali a trhali. Jeden z nich se dostal k oku a rozsekl ho tenkým žlutým tykadlem. Kress se zasmál a ukázal to Rakkisovi.

Písečníci však byli mrtí a neměli žádný jed. I pavouk se činil. Jeho nohy setřepávaly útočníky a rozhazovaly je na všechny strany. Jiné si našla jedovatá kusadla, ze kterých pak padaly rozdrčené zbytky těl. Kolem už leželo více než tucet mrtvých písečníků. Pavouk se sunul dál a dál. Prošel přímo přes trojitou linii strážců před zámek. Šiky se kolem něj semkly, pokryly ho, vrhly se do zoufalého boje. Kress si všiml, že některý oddíl mu usekl jednu nohu. část obránců šplhala na věže zámku a skákala tak, že přistávala na chvějícím a vlnícím se klubku.

Pavouk nebyl pod masou rojící se červeně vidět, ale přesto vlezl do temné brány a zmizel.

Jad Rakkis si zhluboka oddechl. Byl značně bleďý.

"Nádhra," řekl čísi hlas.

Malada Blaneová se poněkud divně zasmála.

"Dívej!" řekla Idi Noreddianová a zatáhla Kresse za rukáv.

Byli tak zaujati tím, co se dělo v rohu červených, že si vůbec nevšimli ostatních částí nádrže. Ted však byl zámek klidný, písek pustý, pokrytý jen trupy písečníků a tak si toho všimli. K zámku červených přitáhly tři armády. Stály zcela nehybně, ideální šiky, řada za řadou. Oranžová, bílá, černá. Čekaly, aby zjistily, kdo vyjde ze tmy.

Simon Kress se usmál. "Sanitární kordon," řekl. "Jade, podívej se laskavě na ostatní zámky." Rakkis se rozhlédl a zaklel. Oddíly písečníků pískem a kameny zalepovaly brány. I když se pavoukovi nějak podaří dostat se celý z bitvy, nebude mít snadný přístup do jejich zámku.

"Měl jsem přinést čtyři pavouky," řekl Rakkis. "Ale přesto všechno jsem vyhrál. Můj pavouk je teď tam dole a žere tvoji zatracenou matku."

Kress neodpovídal. Čekal. Ve tmě se něco pohnulo.

Pojednou se z brány začaly širokým proudem řínot proudy písečníků. Rychle šplhaly na stěny zámku a začaly opravovat škody způsobené pavoukem. Čekající armády se vrátily.

"Jade," řekl Kress, "myslím, že tě to trochu překvapilo."

O týden později přinesl Rakkis čtyři tenké stříbrné hady. Písečníci si s nimi poradili bez větších problémů.

Pak to zkusil s velkým černým ptákem, který sežral víc jak třicet písečníků a prudkými pohyby téměř úplně zničil jejich zámek. Nakonec se však jeho křídla unavila a písečníci na něj, pokaždé když přistál, mohutně zaútočili.

Jejich následujícím soupeřem byl hmyz - opanceřovaní brouci, kteří se přilíši od nich samých nelišili. Byli však tupí, ohromně tupí. Oranžoví a černí je společnými silami porazili a jejich šik rozprášili. Pobili jednoho po druhém.

Rakkis přestal ke Kressovi chodit.

Kress, víceméně v té době, potkal znovu Cath m'Lane. Bylo to při obědě, na němž byl ve své oblíbené restauraci v Asgardu. Zastavil se na moment u jejího stolku, vyprávěl o svých bojových hrách a pozval ji, aby se jich zúčastnila. Zrudla, pak se ovládla.

"Někdo tě konečně musí zastavit, Simone," řekla. "Myslím, že to budu já."

Kress pokrčil rameny, dál se věnoval znamenitému jídlu a víc na její hrozbu nemyslel. Týden nato u jeho dveří stála nevysoká, statná žena a ukázala mu policejní odznak.

"Přišla k nám stížnost," řekla. "Máte terárium s nebezpečným hmyzem."

"To není hmyz," odpověděl a snažil se uklidnit. "Prosím, pojdte za mnou."

Když uviděla písečníky, pokývala hlavou.

"Nedá se nic dělat, ale to neprojde. Víte vůbec něco o těch stvořeních? Víte, z jakého světa pocházejí? Byla schválena ekologickou radou? Dozvěděli jsme se, že jsou masožravá a pravděpodobně nebezpečná. Bylo nám rovněž řečeno, že jsou obdařena určitým stupněm vědomí. Odkud je máte?"

"Koupil jsem je u Wo a Shadea," odpověděl Kress.

"Nikdy jsem o nich neslyšela. Pravděpodobně je propašovali. Věděli, že by je naši ekologové nepovolili. Budu muset tu nádrž zkonfiskovat a nechat je zničit. A můžete si být jist, že bude následovat pokuta."

Kress jí nabídl sto standardů výměnou za to, že zapomene na něj i na nádrž s písečníky. Žena ztuhla.

"Teď budu muset k vašim proviněním přidat ještě pokus o podplácení."

Nedala se přesvědčit až do chvíle, kdy zvýšil nabídku na dva tisíce standardů.

"Víte, nebude to snadné," řekla. "Bude třeba znovu vyplnit formuláře, vymazat zápisy. Kromě toho bude nějakou dobu trvat, než získám od ekologů falešné povolení. A to už nemluvíme o ženě, která vás udala. Co se stane, když znovu zavolá?"

"To prosím, nechte na mně," řekl Kress. "To nechtě mně."

Nechal si to všechno projít hlavou. Ještě ten večer několikrát telefonoval. Nejdřív zavolal t'Etherane - prodej domácích zvířat.

"Chtěl bych koupit psa," řekl. "Štěně."

Plustý obchodník se na něj udiveně podíval.

"Štěně? To bych od tebe nečekal, Simone. Ale přijď se podívat. Máme velký výběr."

"Chci štěně speciálního druhu," řekl Kress. "Piš si, nadiktuji ti, jak má vypadat."

Jako další vyřadil číslo Idi Noredgianové. "Idi," řekl, "zastav se dnes u mě s holovizním nádobíčkem. Mám chuť zaznamenat jeden boj. Jako dárek pro jednu moji přítelkyni."

Tu noc po nahrávání si Simon Kress dlouho nešel lehnout. Vstřebával zážitky z dramatického divadla. Připravil si něco k zakousnutí, vykoupil jednu nebo dvě cigarety a pustil se do láhve vína. Byl spokojený sám se sebou. Se sklenkou vína v ruce přešel do salónu.

Bylo zhasnuto. Stíny, zrozené z červeného přísvitů nad teráriem, planuly chorobným, horečnatým světlem. Přistoupil blíž a podíval se na své království. Byl zvědavý, jak si černí poradili s opravou zámku. Štěně z něj udělalo ruinu.

Oprava pokračovala celkem dobře. Když se Kress zvětšovacími skly díval na práce, narazil jeho pohled na tvář na věži. Překvapil ho.

Poodstoupil, zamžikal, pořádně si lokl vína a znovu se podíval.

Tvář, kterou viděl, byla stále ještě jeho. Ale úplně neskutečná a pokřivená. Tváře byly vypasené jako u prasete, úsměv se změnil ve zlostnou grimasu. Vypadal neuvěřitelně podle.

Zneklidněl a začal obcházet nádrž, aby se podíval na ostatní zámky. Každá tvář byla trochu jiná, ale všechny měly stejný výraz.

Oranžoví opomenuli všechny detaily, ale i tak byl výsledek obličejem zvířete - ústa plná brutality, bezduché oči.

Červení ho obdařili satanským, krivým úsměskem. Koutky úst tajily něco zvláštního a nepříjemného.

Bílí, jeho oblíbenci, ho vyobrazili jako krutého slabomyslného boha.

Vztekle rozbil sklenici s vínem o stěnu.

"To je příliš," zasyčel. "Týden nedostanete žrát. Proklatí..." zařval. "Já vás naučím!"

Něco ho napadlo. Vyběhl ze salónu a po chvíli se vrátil s vysloužilým, ale ještě stále ostrým mečem v ruce. Usmál se, stoupl si těsně ke stěně nádrže a v jednom rohu odsunul kryt. Natáhl se dolů a sekl do zámku bílých. Pak začal mávat mečem sem a tam, rozbíjel zdi, chodby a věže. Pachtíci se písečníci byli zavaleni pískem a kameny. Drobným pohybem pěstí zničil drzou, zesměšňující karikaturu, ve kterou písečníci změnili jeho tvář. Pak zastavil meč nad temným vchodem vedoucím ke komnatě královny a spustil ho plnou silou. Uslyšel měkké mlasknutí a ucítil odpor. Bílí písečníci se zachvěli a zmrtvěli. Spokojeně vytáhl meč.

Chvilí se díval na své dílo a přemýšlel, jestli matku zabil. Ostří meče bylo vlhké a slizké. Po chvíli se však bílí písečníci znovu začali pohybovat. Roztřeseně a zvolna, ale pohybovali se.

Chystal se zasunout kryt na původní místo. Chtěl přejít k dalšímu zámku, když ucítil, že mu něco leze po ruce.

Zařval, upustil meč a chvatně si druhou rukou přejel po kůži. Písečník spadl na divan. Rychle ho rozmákl a vztekle drtil ještě dlouho poté, co se z něj stala beztvará břečka. Třásl se odporem, když spěšně položil a zajistil kryt. Vyběhl, aby se osprchoval a důkladně se prohlédl. Šaty, které měl na sobě, vypral.

O něco později, po několika sklenkách vína, se vrátil do salónu. Trochu se styděl za zděšení, jaké v něm ten písečník vzbudil. Ale k novému otevření nádrže neměl chuť. Od té chvíle bude pořád zavřená. Ale musel nějak potrestat ostatní zámky.

Rozhodl se hledat inspiraci v další sklenice vína. Když ji dopil, byl nadšen svým nápadem. Usmál se, přistoupil k nádrži a udělal pár změn v systému regulace vlhkosti ovzduší.

Než usnul na kanapi s další sklenkou vína v ruce, zámky se řítily a rozmývaly pod proudy deště.

Vzbudilo ho rozčilené bouchání na vstupní dveře.

Sedl si. Ještě stále nevystřízlivěl a hlava mu třeskla. Kocovina po víně je vždycky nejhorší, pomyslel si. Vstal a nejistým krokem došel do předsíně.

Přede dveřmi stála Cath m'Lane.

"Ty dobytku," zařvala. Oči měla opuchlé a tváře vlhké od slz. "Plakala jsem celou noc. Ale vícekrát už nebudu, už ne."

"Hlavně potichu," zašeptal, zatímco se držel za hlavu. "Mám kocovinu."

Zaklela, odstrčila ho na stranu a vešla do domu. Zpoza rohu vylezl plzáč, jako by se chtěl dozvědět, co je to za rámus.

Plivla na něj a vběhla do salónu. Kress se ji bezvýsledně snažil dohnat.

"Zastav se na chvíli," volal. "Kam... Nemůžeš..."

Najednou se zastavil a zkameněl úžasem. Cath držela v ruce těžké kladivo.

"Ne," řekl.

Šla přímo k nádrži. "Máš hodně rád ta svoje stvořeníčka, že, Simone? Tak s nima můžeš bydlet!"

"Cath!" - vykřikl.

Chytila kladivo oběma rukama a plnou silou jím udeřila do stěny nádrže. Rachot úderu Kressovi téměř rozštípl lebku. Vydal tichý zoufalý výkřik. Plastik však vydržel.

Znovu se rozmáčkla. Rozlehl se třesk a objevily se praskliny.

Když zvedla kladivo k třetímu úderu, vrhl se na ni. Zápasili, upadli na zem a několikrát se převálili. Cath pustila kladivo, chytila Kresse za krk a snažila se ho škrtit. Vykroutil se a kousl ji do ruky tak, že začala krváčet. Nakonec se nejistě postavili a těžce dýchali.

"Měl by ses teď vidět, Simone," řekla ponuře. "Z úst ti teče krev. Vypadáš jako jeden z tvých miláčků. Jak ti chutná?"

"Vypadni," zasyčel. Všiml si meče ležícího na zemi, kam ho včera odhodil. Rychle ho zvedl. "Vypadni," opakoval a zamával jím, aby svým slovům dodal váhu. "Nepokoušej se přiblížit k nádrži!"

Cath se jen zasmála.

"To se neodvážíš," řekla a ohnula se pro kladivo.

Kress zařval a bodl. Dřív, než si cokoliv stačil uvědomit, prosel hrot meče jejím hrudníkem. Udiveně na něj pohlédla, pak se podívala na meč. Kress uskočil.

"Nechtěl jsem..." zaskuhral. "Chtěl jsem jen..."

Krvácela, umírala, ale nějakým zázrakem se držela na nohou.

"Ty zvíře," dokázala zachrčít ústy plnými krve. Otočila se a se zbytkem sil se vrhla na nádrž. Rozpraskaná stěna povolila a Cath mLane upadla, zasypána lavinou písku, bláta a úlomky plastiku.

Kress hystericky, tence zavřískl a vyskočil na pohovku.

Z rumiště uprostřed podlahy se začali vyhrabávat písečníci. Přebíhali po těle Cath. Několik jich vyšlo na výzvědy k divanu. Za nimi šli další.

Kress se díval, jak vytvářejí kolonu – živý, vlnící se klín. Písečníci uprostřed něco nesli, něco slizkého, kus pulsujícího, syrového masa o velikosti lidské hlavy. Kolona se pohnula a vzdalovala se od nádrže.

Kress nevydržel a utekl.

Až do pozdního odpoledne nemohl sehnat dost odvahy, aby se vrátil.

Utekl do vznášedla a téměř šílený strachy letěl do nejbližšího města, vzdáleného asi padesát kilometrů. Tam, konečně v bezpečí, vešel do jakési malé restaurace a pár šálky kávy zapil dvě tablety proti kocovině. Snědl bohatou snídani a postupně se uklidnil.

Bylo to strašné ráno, ale dramatizací toho, co se stalo, se nic neřešilo. Objednal si ještě jednu kávu a chladně uvažoval.

Cath mLane zemřela jeho rukou. Copak to mohl ohlásit a zároveň se bránit, že to nebyl úmysl, ale náhoda? Nejspíš ne.

Konečně, propíchl ji skrz naskrz a kromě toho té policistce řekl, aby osobu, která si stěžovala, nechala jemu. Musí se zbavit všech stop. Doufal, že Cath nikomu neřekla, kam dnes ráno šla. S největší pravděpodobností to tak bude. Jeho dárek nedostala dřív než pozdě večer. Tvrdila, že celou noc plakala. Byla sama, když se u něj objevila. Prima, má jedno tělo a jedno vznášedlo, kterých se bude muset zbavit.

Byli tu ještě písečníci. Ti budou trochu větší problém. Bezpochyby už všichni stačili utéct. Představil si je ve svém domě, ve své posteli a málem opět propadl panice. Silou vůle se ovládal. Uvědomil si, že nebude tak velký problém je zabít. Nemusí plánovat každý pohyb. Stačí najít čtyři matky, to je všechno. To se musí povést. Matky byly velké, to přece viděl. Najde je a zabije.

Dříve, než se vrátil domů, navštívil několik obchodů. Koupil si silnou kombinézu, pokrývající celé tělo, několik krabiček s tabletami jedu proti skalníkům a nádržku s rozprašovačem, v níž byl nelegálně silný pesticid. Koupil si také magnetické vlečné zařízení.

Po návratu se dal systematicky do práce. Nejdřív pomocí magnetického vleku zapřáhl Cathino vznášedlo za své. Při jeho prohlídce se na něj ten den poprvé usmálo štěstí. Na předním sedadle ležel krystal s holografickou nahrávkou boje štěněte s písečníky. Ten krystal byl jediným důvodem obav.

Když připojil vznášedlo, oblékl si kombinézu a vydal se pro tělo Cath mLane.

Tělo zmizelo.

Prohrabal rychle schnoucí písek, ale nebylo pochyb - tělo zmizelo. Copak Cath ještě žila a mohla se odplazit někam stranou? Těžko. Přesto se rozhodl prohledat dům. Zběžná prohlídka nic neobjevila - nenašel tělo a ani žádné písečníky neviděl. Neměl čas na pečlivější hledání, protože hned u dveří mu stálo nebezpečné vznášedlo. Rozhodl se, že tělo bude hledat později.

Asi sedmdesát kilometrů na sever leželo pásmo aktivních vulkánů. Letěl tam a za sebou táhnul Cathino vznášedlo. Nad největším z dýmajících ohňků vypnul magnety a pak se díval, jak vznášedlo mizí v jezeře lávy.

Když se vrátil domů, už se smrákalo. Díky tomu mohl udělat přestávku. Chvilí myslel na návrat do města a možnost strávit tam noc, ale rychle ho zavřhl. Měl před sebou spoustu práce. Ještě nebyl v bezpečí.

Rozházel kolem domu tablety jedu. Nikdo to nebude považovat za podezřelé. Kress měl vždycky problémy se skalníky.

Když byl hotov, vrátil se s nádržkou pesticidu do domu.

Prošel celou budovu pokoj po pokoji a všude rozsvítil světlo. Zastavil se v salónu, aby naházal písek a zlomky plastiku zpět do rozbité nádrže. Jak se obával, všichni písečníci byli pryč. Zámky byly skrčené a pokřivené, splavené potopou, která se na ně spustila. Zbytky staveb vysychaly a hroutily se.

Svrástil obočí a hledal dál s nádržkou na zádech.

Na tělo Cath narazil na podlaze ve svém nejhlubším sklepe.

Leželo roztažené u paty strmého schodiště s končetinami zkroucenými jako po pádu. Jeho kůže se rojila bílými písečníky. Když se Kress díval na tuto scénu, tělo se zachvělo a přesunulo se po špinavé podlaze.

Zasmál se a otočil regulátor světla na maximum. V opačném rohu, mezi stojany na víno, se krčil malý přízemní zámek. Na stěně sklepa zahlédl Kress nevýrazný obrys své tváře.

Tělo se znovu zachvělo a posunulo o pár centimetrů k zámku. Kress si najednou představil netrpělivě čekající, hladovou bílou matku. Byla by schopná polknout Cathino chodidlo, ale nic víc. Bylo to absurdní. Znovu se zasmál, a s prstem na ventilu, který uzavíral pesticid, sestupoval dolů. Písečníci - stovky, ale jako jedno tělo - opustili zámek a zformovali obranné linie, bílé pole mezi ním a matkou.

Vtom Kresse něco napadlo. Zasmál se a sklonil rozprašovač.

"Cath byla vždycky těžko stravitelná," řekl, nadšený svým vtípem. "Zvlášť pro někoho s vašimi rozměry. Asi vám budu muset pomoci. K čemu jinému jsou vlastně bohové?"

Vyběhl nahoru a po chvíli se vrátil se sekáčkem.

Písečníci trpělivě čekali a dívali se, jak Kress porcuje tělo na malé, snadno stravitelné kousky.

Tu noc spal Simon Kress v kombinéze s nádrzkou pesticidu na zádech. Nemusel ho ale použít. Nasycení bílí zůstali ve sklepech a na jiné dosud nenarazil.

Ráno dokončil úklid salónu. Kromě rozbité nádrže v něm nezůstaly žádné stopy po boji.

Snědl lehkou snídani a znovu začal hledat ztracené písečníky. V plném denním světle to nebyl žádný problém. Černí se usídlili na jeho skalce a vybudovali masivní zámek z obsidiánu a křemene. Červené našel na dně dlouho nepoužívaného bazénu, který byl již roky zčásti zafoukaný pískem. Viděl písečníky obou barev, jak se hemží po usedlosti a někteří, a bylo jich dost, nosili svým matkám tablety jedu. Kress si pomyslel, že pesticid je zbytečný. Nebylo nutné riskovat boj, když mohl prostě počkat, až jed udělá svou práci. Do večera musí být obě matky mrtvé.

Zbývalo najít oranžové. Kress několikrát obešel usedlost v rozšiřující se spirále, ale nikde na ně nenarazil. Když se začal potit - den byl suchý a horký a kombinéza byla těsná - pomyslel si, že to není zas tak důležité. Jestli tu někde byli, zřejmě jedli tablety jedu stejně jako černí a červení.

Vrátil se do domu a cestou s potěšením zašlápl pár písečníků, kteří mu vlezli pod nohy. Vevnitř si sundal kombinézu, snědl znamenitý oběd a ulehl, aby si odpočinul. Všechno měl pod kontrolou. Dvě matky zanedlouho zemřou. Třetí byla tam, kde ji mohl snadno zlikvidovat, když ji už nebude potřebovat. Nepochyboval také o tom, že se mu podaří najít čtvrtou. Cathina záležitost přestala existovat - všechny stopy její návštěvy zmizely.

Ze zamyšlení ho vytrhlo mrkání obrazovky telefonu. Volal Jad Rakkis a chtěl se pochlubit, že má nějaké všezravé červy, které chtěl přinést na bojové hry.

Kress s něčím takovým vůbec nepočítal, ale uchoval si chladnou hlavu.

"O, promiň, Jade. Měl jsem ti to oznámit dřív. Už mě to všechno znudilo a tak jsem se písečníků zbavil. Odporné malé potvory. Je mi to líto, ale večírek dnes nebude."

Rakkis se zlobil.

"Co mám s těmi červy dělat?"

"Dej je do košíku s ovocem a pošli je své nejdrazší," řekl Kress a přerušil spojení. Rychle zavolal svým přátelům. Nechtěl, aby se mu tu někdo motal, dokud písečníci žili a lezli po domě a po okolí.

Když zavolal Idi Norediaovou, zjistil nepříjemnou věc. Telefon nikdo nebral, což ukazovala prázdná obrazovka. Kress zrušil spojení.

Idi se objevila po hodině, v obvyklou dobu. Byla trochu zaskočena tím, že se večírek nekoná, ale zároveň se docela těšila na večer strávený s Kressem. Bavil ji vyprávěním o reakci Cath m'Lane na hologram, který spolu udělali. Stačil se přitom ujistit, že Idi nikomu nevyprávěla o tomto jejich vtípku. Pokýval spokojeně hlavou a znovu naplnil poháry. V láhvi zůstalo jen pár kapek.

"Budu muset přinést novou," řekl. "Pojď se mnou do sklepa, pomůžes mi vybrat správný ročník. Vždycky jsi na to měla lepší čich než já."

Šla s ním docela ráda, ale když otevřel dveře a gestem ji pobízel, aby vešla, zastavila se na nejvyšším schodě a zaváhala.

"Proč jsi vypnul světlo?" zeptala se. "A ten zápach. Co je to za divný zápach, Simone?"

Byla překvapená, když do ní strčil. Vykřikla a spadla ze schodů. Kress zabouchnul dveře a začal na ně přitloukat prkna, která si, stejně jako hřebíky a kladivo, připravil předem. Když skončil, slyšel Idin jekot.

"To bolí," volala. "Simone, co to je?" Vtom zaječela. Za chvíli se ozval řev.

Neutichal hodiny. Kress, ve snaze zbavit se ho, šel ke klávesnici a vytiskl objednávku na crazykomedii.

Když si byl jistý, že Idi nežije, odtáhl její vznášedlo na sever a shodil do sopky. Magnetický závěs byla dobrá investice. Následující ráno šel dolů, aby se přesvědčil, že je všechno v pořádku. Uslyšel zvláštní zvuky připomínající škrábání. Přicházely zpoza dveří do sklepa. Chvilí napjatě poslouchal a přemýšlel, jestli je možné, aby Idi přežila, škrábala na dveře a snažila se dostat ven. Bylo to málo pravděpodobné, musí to být písečníci. Kressovi se ty zvuky vůbec nelíbily. Rozhodl se, že nechá dveře zatlučené, alespoň nějaký čas. Vzal si lopatu, aby pochoval červenou a černou matku pod jejich vlastními zámky.

Když je našel, oplývaly zdravím.

Černý zámek se leskl vulkanickým sklem a byl obklopen hemžícími se písečníky, kteří jej opravovali a vylepšovali. Na nejvyšší věži, která mu sahala do pasu, uviděl Kress odpornou karikaturu své tváře. Když přišel blíž, černí přerušili práci a zformovali se do dvou hrozících šiků. Ohlédl se a viděl, že mu další odřezávají ústupovou cestu. Překvapeně zahodil lopatu a kvapně vyběhl z pasti, přičemž rozšlápl několik černých skeletů.

Zámek červených se vzpínal po stěně bazénu. Matka vězela bezpečně ve štěrbině, obklopena pískem, betonem a opevněním. Červení písečníci ležli po celém dně bazénu. Kress si všiml skupinek, které do bazénu přinášely skalníka a velkou ještěrku. Překvapeně couvl od okraje bazénu a uviděl tři písečníky, jak mu šplhají po noze. Shodil je a pečlivě rozšlápl. Už se ale blížili další. Byli větší, než si je představoval. Někteří byli velcí jako jeho palec.

Rozběhl se. Než se ocitl v bezpečí, srdce mu bilo jako šilené a sotva popadal dech. Zabouchl dveře a začal spěšně zamykat. Konstrukce domu zajišťovala bezpečnost proti hmyzu. Uvnitř byl v bezpečí.

Silný drink mu trochu uklidnil nervy. Takže jed jim nevalil, pomyslel si. Mohlo ho to napadnout. Bude muset použít pesticid. Dal si ještě jednu skleničku, aby se to lépe počítalo. Oblékl si kombinézu a dal si nádrž na záda. Otevřel dveře. Venku před nimi čekali písečníci.

Stály před ním obě armády, sjednocené tváří v tvář společnému nebezpečí. Bylo jich mnohem víc, než si představoval.

Ty ztracené matky musely plodit jako skalníci. Písečníci byli všude, vytvářeli lezoucí moře.

Kress zvedl rozprašovač a otevřel ventil. Nejbližší řady zalila šedá mlha. Pohnul rukou na jednu a na druhou stranu.

Tam, kam dosáhla mlha, písečníci v křečích hynuli. Kress se usmál. To nebyl protivník pro něj. Rozprášíl pesticid širokým obloukem a odvážně postoupil vpřed. Nohama drtil zbytky černých a červených těl. Armády couvly. Kress se vydal směrem k matkám.

Musel se ale okamžitě zastavit. Tisíce písečníků se k němu vrhly jako vlna.

Kress tento protiútok očekával. Udržel pozice a širokými pohyby před sebou zametal svým mlžným mečem. Písečníci šli k němu a umírali. Někteří se probili - nemohl přece rozprašovat jed všude zároveň. Cítil, jak mu lezou po nohou a jak se jejich klepeta marně snaží proniknout zesílenou umělou hmotou kombinézy. Ignoroval je a rozprašoval dále.

Pak ucítil jemné úderý do krku a do hlavy.

Zachvěl se, otočil a podíval se nahoru. Stěna jeho domu žila. Byla pokryta stovkami černých a červených písečníků.

Vyšplhali nahoru, skočili a padali jako déšť na něj. Jeden přistál na krytu obličeje a snažil se dosáhnout klepety na jeho obličej. Trvalo to dlouhou strašnou vteřinu, než ho Kress sklepl na zem.

Kress zvedl rozprašovač a rozptyloval pesticid do vzduchu a na dům tak dlouho, až všichni písečníci nad ním byli mrtví nebo umírali. Jedovatá mlha, která na něj padala, ho škrábala v krku. Kašlal, ale rozprašoval dále. Teprve, když bylo průčelí domu úplně čisté, začal si znovu všimnout země.

Byli všude - kolem něj i na něm. Desítky se jich rojily po jeho těle a stovky pospíchaly, aby se k nim mohly přidat.

Namířil na ně rozprašovač.

Po chvíli se proud pesticidu přerušil. Kress uslyšel hlasité syčení za zády a zahalil ho smrtonosný mrak, který dusil, pálił a oslepoval. Přejel rukou podél hadice, ale rychle ucuknul. Celá ruka byla pokryta umírajícími písečníky. Písečníci přestípli hadici. Oslepený Kress pokrytý mlhou pesticidu se s výkřikem rozběhl do domu a cestou ze sebe shazoval malá tělíčka.

Vběhl dovnitř, padnul na gauč a vrtěl se tak dlouho, až si byl jist, že rozmačkal všechny, kteří na něm ještě zůstali.

Nádrž slabě syčela, byla už téměř prázdná. Kress si sundal kombinézu a vběhl do sprchy. Ostrý, horký proud ho popálil, kůže zčervenala a zchoulostivěla, ale přestala trnout.

Vzal si to nejtlustší, co měl - kožený oblek. Než si ho oblékl, nervózně ho vyklepal. "Zatraceně," mručel si, "zatraceně."

V krku mu vyschlo. Nejdřív pečlivě prohledal celou vstupní halu a přesvědčil se, že tam nejsou písečníci. Pak dospěl k závěru, že si může odpočinout. Sedl si a nalil si drink. "Zatraceně," opakoval. Ruka se mu třásla tak, že trochu nápoje rozlil.

Alkohol ho uklidnil, ale nezahnal strach. Vypil druhou sklenku a opatrně přistoupil k oknu. Po tlusté umělohmotné tabuli leželi písečníci. Otfásl se a couvl ke spojovacímu zařízení. Zavolá oblastní vládu, přijdou policisté s plamenomety...

Číslo nedotýkal. Vzdychl. Nemůže zavolat policii. Musel by jim říct o bílých ve sklepech a policisté by tam našli těla.

Matka si možná dokázala poradit s Cath m' Lane, ale určitě ne s Idi Noredianovou. Dokonce ji ani nenaportoval.

Kromě toho zbyly kosti. Ne, policii může volat, až když bude nejhůř.

Se svaštělým čelem si sedl ke stojanu. Měl spojovací zařízení, které zabíralo celou stěnu. S jeho pomocí se mohl spojit se všemi obyvateli Balduru. Měl dost peněz a spoustu nápadů - vždycky byl pyšný na svou nápaditost. Nějak si poradí.

Chvilí přemýšlel, jestli nemá zavolat Wo, ale skoro okamžitě to zamítl. Wo příliš věděla a příliš by se ptala. Nevěřil jí. Ne, potřeboval někoho, kdo se nebude na nic ptát a udělá to, co bude chtít.

Vrásky mu zmizely z čela a na tváři se mu objevil úsměv. Simon Kress měl známé. Vytýkal na klaviatuře číslo, které už dávno nepoužil.

Na obrazovce se objevila tvář ženy rámovaná bílými vlasy, zbavená výrazu a s dlouhým, křivým nosem.

"Simon," řekla bodrým, energickým hlasem. "Jak jdou obchody?"

"Znamenitě, Lissandro," odpověděl. "Mám pro tebe práci."

"Něco odstranit? Má cena se od tvé poslední zakázky zvedla, Simone. Taky to už je skoro deset let."

"Dostaneš, kolik si řekneš. Víš přece, že jsem štedrý. Potřebuji, abys provedla odhmyzení."

Nepatrně se usmála.

"Nemusíš používat eufemismy. Linka je bezpečná."

"Ne, já to myslím vážně. Mám problém se škůdci. Zbav mě jich. Žádné otázky. Všechno jasné?"

"Jasně."

"Dobře. Budeš potřebovat... hm, tři nebo čtyři lidi s plamenomety, lasery nebo něčím podobným. Vezměte si kombinézy odolné proti ohni. Přileťte sem ke mně. Hned uvidíte, o co jde. Hmyz. Hodně, spousta hmyzu. V mé skalce a v bazénu najdete zámky. Zničte je a zabijte všechno, co v nich je. Pak zaťukejte na dveře a já vám ukáži, co je ještě potřeba udělat. Kdy tu budete?"

"Vyletíme za hodinu," odpověděla s kamennou tváří.

Lissandra dodržela slovo. Přiletěla černým aerodynamickým vznášedlem a přivezla si tři pomocníky. Kress je pozoroval, bezpečně ukrytý za oknem v prvním patře. Byli ve svých tmavých plastických kombinézách a s tvářemi zakrytými maskami k nerozeznání. Dva z nich měli přenosné plamenomety, třetí malé laserové dělo a granáty. Lissandra - Kress ji poznal podle toho, že vydávala rozkazy - neměla zbraň.

Pomalou, v malé výšce přeletěli nad usedlostí, aby zjistili situaci. Písečníci zešíleli. Šarlatové a ebenové čárky běhaly a kroutily se jako v amoku. Ze své pozorovatelný Kress viděl zámek černých, který se tyčil do výšky člověka. Jeho zdi se rojily obránci a nepřetržitý, smolně černý proud se valil zevnitř.

Vznášedlo Lissandry přistálo vedle Kressova vozidla, pomocníci vyskočili ven a připravili zbraně do pohotovosti.

Vypadali jako roboti, byli nelidští a čišela z nich smrt.

Černá armáda se rozvinula mezi nimi a zámek. Červení... Kress si uvědomil, že nikde nevidí červené. Kam se poděli?

Pozorně se rozhlédl.

Lissandra mávla rukou a cosi vykřikla. Muži s plamenomety se obrátili k písečníkům. Jejich zbraně zakašlaly, rozeřvaly se a zároveň vypustily dlouhé jazyky blankytně šarlatového ohně. Písečníci se kroutili, pálili a zdechali. Muži začali přesouvat oheň napravo a nalevo pravidelnými, koordinovanými pohyby. Pozorně krok za krokem postupovali vpřed. Černá armáda hořela a rozpadala se, písečníci utíkali na všechny strany. Někteří zpět k zámku, jiní přímo na nepřítele. Žádnému se ale nepodařilo doběhnout k mužům s plamenomety. Lissandřiní lidé byli mistry ve svém oboru.

Vtom jeden z nich zakopl.

Alespoň to tak vypadalo. Kress se podíval pořádně a viděl, že země pod jeho nohama zmizela, Tunely - pomyslel si a dostal strach - tunely, jámy, pasti. Muž se propadal stále hlouběji, teď už skoro po pás. Země okolo něj najednou jakoby explodovala. Za chvíli ho pokryly stovky šarlatových písečníků. Odhodil plamenomet a začal je horečně ze sebe strhávat. Křičel.

Jeho kolega zaváhal, pak udělal půlobrat a vystřelil. Klubko plamenů pohltilo spolu s písečníky i člověka. Se zadostiučiněním udělal krok směrem k zámku. Jeho noha prorazila vrchní vrstvu půdy a zmizela v ní až po kotník. Snažil se ji vytáhnout a utéct, ale písčité půda kolem něj se propadala a nedávala žádnou oporu. Ztratil rovnováhu a upadl. Bil kolem sebe rukama. Písečníci byli všude - okamžitě ho zalila živá, vlnící se hmota. Muž se svíjel a zmítal. Plamenomet ležel stranou a bez užítu.

Kress divoce zabušil na okno ve snaze na sebe upozornit.

"Zámek," ječel. "Zničte zámek!"

Lissandra, která stála stranou vedle svého vznášedla, ho uslyšela a gestem vydala rozkaz. Její pomocník zamířil malé laserové dělo a vystřelil. Ve skálce zablikal paprsek a uťal štít zámku. Muž ho rychle sklonil a ťal do písčítokamenných zdí. Věže se zřítily, rozpadl se i Kressův obličej. Paprsek laseru udeřil do země a v širokých kruzích hledal. Zámek zmizel a tam, kde stál, teď byla jen hromada písku. Černí písečníci se však stále pohybovali. Matka byla ukryta příliš hluboko, paprsek se k ní nemohl dostat.

Lissandra vydala další rozkaz. Její podřízený odložil laser a odjistikl granát. Vyrázil dopředu. Přeskočil dýmající zbytky prvního muže a přistál na pevné půdě skalky. Široce se rozmáchl. Granát přistál přesně na vrcholku ruin zámku. Kress zamhouřil oči oslepené bílým světlem. Do vzduchu vytryskl mohutný proud písku, kamení a písečníků. Chvilí bylo všechno jakoby zastřené mrakem prachu - to jako hustý déšť padali písečníci a jejich cáry.

Kress viděl, že se černí nehýbou, že jsou mrtví.

"Bazén," křičel za oknem. "Zbořte zámek v bazénu!"

Lissandra okamžitě porozuměla - země byla poseta tělčky černých písečníků, ale červení žili dál, ustupovali a přeskupovali se. Lissandřin zaměstnanec chvíli váhal, pak vytáhl další granát a udělal krok vpřed. Lissandra ho zavolala. Otočil se, rychle se rozběhl k ní a skočil do vznášedla.

Kress přešel k jinému oknu, aby viděl, co se bude dít dál. Teď už bylo všechno hrozně snadné. Vznášedlo letělo těsně nad bazénem a muž z bezpečí vznášedla, přesně vhodil granáty. Po čtvrtém přeletu už ze zámku zbyla jen ruina a červení písečníci se přestali hýbat.

Lissandra byla pečlivá. Její zaměstnanec bombardoval oba zámky ještě několikrát. Pak ještě použil laserové dělo a metodicky krájel to, co zůstalo, tak dlouho, až bylo jisté, že v té rozdrásané půdě nemohlo zůstat nic živého.

Nakonec zaklepali na dveře domu. Když je Kress pouštěl dovnitř cenil na ně zuby s úsměvem maniaka.

"Nádhera," řekl. "Nádhera."

Lissandra si sundala přilbu.

"To bude mastný, Simone. Ztratila jsem dva lidi a to nemluvím o ohrožení vlastního života."

"Samozřejmě že zaplatím, kolik si řekneš," souhlasil kvapně. "Jenom dokonči práci."

"Co ještě zbývá?"

"Musíš vyčistit sklep. Je v něm ještě jeden zámek. A budeš to muset udělat bez granátů. Nechci, aby mi dům spadl na hlavu."

Lissandra kývla na podřízeného.

"Jdi na to," řekla. "A vem si na to plamenomet. Měl by být v pořádku."

Muž se vrátil ozbrojený, mlčící a připravený. Kress je doprovodil dolů do sklepa.

Těžké dveře byly stále ještě zatlučené. Ale prohnuly se ven, jakoby díky nějakému ohromnému tlaku. Ten pohled a ticho, jaké kolem nich zavládlo, způsobily, že Kress začal být nervózní. Lissandřin pracovník začal vytrhávat hřebíky a dávat pryč prkna. Kress couvnul daleko dozadu.

"Nebude nebezpečné použít tady to zařízení?" zeptal se a ukázal na plamenomet. "O požár taky nestojím."

"Vzala jsem laser," řekla Lissandra, "a budeme používat především ten. Plamenomet asi vůbec nebudeme potřebovat."

Ale chci, aby tu byl pro každý případ. Jsou horší věci než požár, Simone."

Přikývl.

Poslední prkno, přibité ke dveřím, odskočilo. Zezdola se pořád neozýval žádný zvuk. Lissandra vydala krátký rozkaz.

Muž couvnul a postavil se za ni. Sklonil ústí plamenometu a zamířil ho na dveře od sklepa. Lissandra si vzala přilbu, připravila laser, udělala krok vpřed a otevřela dveře.

Žádný pohyb. Žádný zvuk. Jen tma.

"Je tam světlo?" zeptala se.

"Hned za dveřmi," odpověděl Kress. "Napravo. Dej pozor na schody, jsou příkré."

Vešla do dveří, přehodila laser do druhé ruky, pravou natáhla a po hmatu hledala vypínač. Nic, klid.

"Mám ho," řekla, "ale je nějaký..."

Najednou vykřikla a skočila zpět. Na její ruce visel velký bílý písečník. Přes kombinézu, z míst, kam se zasekla jeho

klepeta, prosakovala krev. Písečník byl ohromný, dlouhý jako její předloktí. Lissandra přeběhla místnost drobnými rychlými kroky a začala bít rukou do nejbližší stěny. Jednou, podruhé, potřetí. Údery zněly jako ztlumené, nízké mlaskání. Nakonec písečník odpadl. Lissandra zakvilela a padla na podlahu. "Myslím, že mám zlámané prsty," řekla lehce. Z dlaně jí stále tekla spousta krve. Zahozený laser ležel vedle dveří. "Nehodlám tam lézt," oznámil muž silným, čistým hlasem. Lissandra zvedla hlavu a podívala se na něj. "Ne," řekla. "Stoupni si do dveří a všechny je spal. Spal je na popel. Rozumíš?" Kývnul hlavou. "Můj dům," zaječel Kress. Cítil, jak se mu sevřel žaludek. Bílí písečníci byli takoví velcí. "Stůjte," vykřikl. "Nechte je na pokoji. Změnil jsem své rozhodnutí. Nechte je." Lissandra to nechtěla pochopit. Natáhla dopředu ruku pokrytou krví a zelenočerným hlenem. "Tvůj malý přítel proštípnul mou rukavici skrz naskrz a viděl jsi sám jak těžké bylo se ho zbavit. Nezáleží mi na tvém domě, Simone. Ať už tam dole je cokoliv, musí to zemít." Kress ji skoro neslyšel. Zdálo se mu, že za dveřmi zahlédl nějaký pohyb. Představil si bílou armádu, sestavenou z takových písečníků jako byl ten, kterého právě viděl. Představil si, jak se valí ze tmy, jak útočí. Viděl sám sebe, jak je nadzvednut stovkou klepet a je odnášeti dolů, do šera k čekající vyhládlé matce. Báł se. "Ne," řekl. Ignorovali ho. Pomocník Lissandry přistoupil ke dveřím, připraven k palbě. Vtom Kress vyrazil a ramenem padl na jeho záda. Muž vykřikl, ztratil rovnováhu a skácel se do tmy. Kress poslouchal, jak se jeho tělo řítí po schodech. Nato se ze sklepa ozvaly nějaké jiné zvuky - hlasité šmátrání, chřestění a nějaké měkké a mlaskavé zvuky. Kress se obrátil k Lissandře. Celé tělo mu pokrýval studený pot. Byl nezdravě, takřka sexuálně vzrušen. Chladné, klidné oči ženy se na něj dívaly zpoza masky skrývající tvář. "Co to vyvádíš?" zeptala se ho ostře. Kress zvedl laser, který před chvilkou upustila. "Simone!" "Dělám pořádek," odpověděl se smíchem. "Oni svému bohu nic neudělají, dokud na ně bude hodný a štědrý. Já byl krutý. Trápil jsem je hladem. Teď jim to musím vynahradiť, rozumíš?" "Jsi nemocný," řekla Lissandra. Byla to její poslední slova. Kress do jejích prsou udělal takovou díru, že by jí mohl prostrčit ruku. Odtáhl tělo ke dveřím a shodil ho ze schodů. Zvuky zesílily - škrábání, cvakání chitinu a tlumené, zdušené ozvěny. Kress zavřel dveře a znovu přitloul prkna. Když odcházel, byl naplněn hlubokým uspokojením, které překrývalo strach jako vrstva sirupu. Měl podezření, že nepramenilo z něj, že bylo cizí. Plánoval, že opustí dům, poletí do města a najme si pokoj. Na den a možná na rok. Místo toho začal pít. Nevěděl vlastně, proč. Několik hodin usilovně pil a pak chvatně vyprázdnil žaludek na koberec salónu. Nakonec usnul. Když se probudil, byl celý dům ponořen do tmy. Stulil se na kanapi. Slyšel zvuky. Pohybovaly se uvnitř stěn. Byly všude kolem. Obklopovaly ho. Jeho sluch byl nezvykle vyostřený. Každé sebemenší zachrastění bylo krokem písečníka. Křečovitě zavřel oči a čekal. Očekával, že ucítí jejich strašlivé dotyky, bránil se i sebemenšímu pohybu, aby se o některého z nich neotřel. Najednou zalkal, okamžitě ztuhl a zmlkl. Chvilí ležel, ale nic se nestalo. Otevřel oči. Celý setřásl. Stíny pomalu začaly měknout a rozplývat se. Vysokými okny pronikalo měsíční světlo. Jeho oči si přivykly na tmu. Salón byl prázdný. Nic v něm nebylo, nic, nic. Kromě jeho opileckého strachu. Kress se vzpamatoval, vstal a rozsvítil. Nic, nikde nic. Pokoj byl tichý a pustý. Napjal sluch. Žádný zvuk. Ticho ve stěnách. Všechno bylo jen výplodem jeho fantazie, jeho strachu. Vybavila se mu nepříjemná vzpomínka na Lissandru a na tu bytost tam ve sklepe. Zrudl studem a vztekem. Proč to udělal? Přece jí mohl při pálení a zabíjení písečníků pomoci. Proč... Věděl proč. To matka ho k tomu přinutila, zasela v něm strach. Wo říkala, že matky mají psionické schopnosti, dokonce už tehdy, když byly malé. A tahle byla velká, hrozně velká. Ztloustla díky tělu Idi a Cath a teď měla pro sebe další dvě. Vyroste ještě víc. A zvykne si na lidské maso, pomyslel si. Začal se třást a musel znovu zmobilizovat vůli, aby se opanoval. Tahle matka mu nic neudělá. Byl jejím bohem. Bílí písečníci byli vždy jeho oblíbenci. Vzpomněl si, jak ji bodnul mečem. Bylo to ještě před příchodem té prokleté Cath. Nemohl tu zůstat. Matka znovu vyhládne. A při jejích rozměrech to nebude trvat dlouho. Bude mít strašlivý apetit. Co pak bude dělat? Musí utéct do bezpečného města, dokud jsou ještě písečníci ve sklepe. Tam je jen pár stěn a trochu ušlapané země. Mohou kopat a vyhrabat tunely. A až se vyhrabou ven... Na to Kress raději nemyslel. Odešel do ložnice a sbalil si věci. Vzal si tři tašky. Jeden oblek náhradní prádlo - to bylo všechno, co potřeboval. Zbytek místa záplni svými cennostmi. Nerad by přišel o své klenoty, umělecké předměty a jiné věci. Nehodlal se už vracet. Jeho plzáč se za ním sesmekl ze schodů a díval se na něj svými smutnými, lesknoucíma se očima. Byl strašně hubený. Kress si uvědomil, že od doby, kdy ho naposledy krmil, uplynuly věky. Plzáč si obvykle něco dokázal obstarat sám, ale poslední dobou to pro něj bylo těžké. Kdy ho chtěl chytit za nohu, Kress zavrčel a kopancem ho odehnal. Plzáč uraženě utekl.

Kress vyšel ven a neohrabaně za sebou táhl své tašky. Zamkl dveře.

Chvilí stál s prudce bijícím srdcem. Opřel se o stěnu domu. Zbývalo mu už jen pár metrů k jeho vznášedlu. Báł se jít dál. V jasném světle měsíce viděl prostor, kde se odehrával boj. Těla dvou pracovníků Lissandry ležela tam, kde padla, jedno zkroutené a spálené, druhé zavalené spoustou zdechlých útočníků. Černí a červení písečníci leželi všude kolem. Ze všech sil přesvědčoval sám sebe, že jsou mrtví. Zdálo se mu že prostě čekají na něj, tak, jak tomu už několikrát bylo. Nesmysl, řekl si. Další pijácký výmysl. Přece viděl, jak se její zámky rozpadly. Byli mrtví a bílá matka vězela v pasti, uvězněna v sklepe. Několikrát se zvolna a zhluboka nadechl a udělal krok vpřed na vrstvu písečníků. Zapraskali. Vztekla je zamáčkli do písku. Ani nepohnuli.

Usmál se, pomalu šel a poslouchal svoje kroky.

Chrup,chrup,chrup.

Postavil tašky na zem a otevřel dveře vznášedla.

Něco přešlo ze stínu do světla. Bledý obrys na sedadle, dlouhý jak předloktí. Díval se na Kresse šesti očima, které byly nasazený oko trupu. Jeho klepeta jemně klapala.

Kressovi se v kalhotách udělalo vlhko a pomalu začal couvat.

Znovu nějaký pohyb zevnitř vznášedla směrem k otevřeným dveřím Písečník vylezl a opatrně šel k němu. Za ním se objevili další. Doposud. se schovávali pod sedadly, leželi zahrabaní v čalounění. Ale teď vylezl Udělali kolem vznášedla kruh.

Kress si olízl rty, otočil se a rozběhl se k vozidlu Lissandry. Zastavil a v polovině cesty. Tam se také něco hýbalo.

Velký hmyz, sotva viditelný ve světle měsíce.

Kress zaskučel a vyrazil k domu. Když byl u dveří, podíval se nahoru.

Napočítal deset dlouhých bílých obrysů, které ležly sem a tam po stěnách stavby, čtyři z nich visely jako hrozny pod štítem nepoužívané zvonice, ve které kdysi hnízdil mrchožravý sokol. Něco vyřezávaly. Byla to tvář. Dobře známá tvář. Kress zaječel a vběhl do domu.

Odpovídající množství alkoholu způsobilo vytoužené zapomnění. Přese všechno se probudil. Ukrutně ho bolela hlava, smrděl a měl hlad. Měl hrozný hlad, takový, jaký doposud nepoznal.

Věděl, že ten kručící žaludek není jeho.

Ze skříně stojící v ložnici ho pozoroval bílý písečník a jemně pohyboval tykadly. Byl stejně velký jako ten, se kterým se setkal včera ve vznášedle. Kress ovládl chuť okamžitě utéct.

"Já...Já tě nakrmím," řekl písečníkovi. "Nakrmím tě."

V ústech měl strašlivé sucho, jazyk připomínal suchý papír. Olízl si rty a vyběhl z pokoje.

Dům byl plný písečníků, musel dávat pozor, kam šlape. Zdálo se mu, že každý má nějaký úkol. Dělati v jeho domě změny, ryli otvory ve stěnách, něco vyřezávali. Dvakrát narazil na své tváře, hledící na něj ze zcela nečekaných míst. Byly pokroucené, pokřivené, změněné strachem.

Vyšel ven, aby přinesl těla, která tam hnila. Doufal, že matku zasytí. Ale nenašel je, obě zmizela. Kress si vzpomněl, s jakou lehkostí nosili písečníci břemena mnohem těžší, než byli oni sami.

Pomyšlení, že matka dokonce i po takovém sousto byla ještě hladová, ho naplňovalo údivem.

Když vešel zpět do domu, tekla ze schodů proud písečníků. Každý z nich nesl kus plzáče. Zdálo se mu, že se na něj uťatá hlava vyčítavě dívá, když se mihla kolem.

Kress vyprázdnil lednice, špižírny, všechno. Jídlo z celého domu naházela na hromadu uprostřed kuchyně. Deset bílých čekalo, až skončí. Vzali si všechno kromě mražených věcí. Ty nechali ležet uprostřed velké kaluže, aby roztály.

Když už bylo všechno jídlo pryč, pocítil Kress, přestože nic nejedl, že se jeho hlad o něco zmenšil.

Ale věděl, že to je jen nakrátko. Matka zanedlouho vyhládne a on ji bude muset nakrmit.

Věděl, co musí udělat. Přešel ke spojovacímu zařízení.

"Malado, chystám na dnes večer malý večírek," řekl uvolněně, když se ozval první z jeho přátel. "Je mi jasné, že to říkám strašně pozdě, ale doufám, že to nějak zvládneš. Pokus se o to."

Pak zavolał Jadu Rakkisovi a dalším. Devět z nich přijalo jeho po zvání. Doufal, že to bude stačit.

Uvítal své hosty venku - písečníci s udivující rychlostí vyčistili okolí a jeho usedlost vypadala téměř tak, jako před bitvou - a doprovodil je k hlavním dveřím. Gestem je pustil napřed. Za nimi však nešel.

Když byli čtyři hosté uvnitř, získal odvahy. Zabouchl za nimi dveře. Nevšímal si udivených hlasů, které za chvíli vystřídaly výkřiky a rychle odešel ke vznášedlu jednoho z hostů. Skočil dovnitř, zmáčknul startér a zaklel. Určitě byl naprogramovaný tak, aby reagoval jen na papírní linie svého majitele.

Další, kdo přijel, byl Jad Rakkis. Kress k němu přiběhl hned, jak Rakkis vystoupil ze vznášedla a chytil ho za ruku.

"Lez zpátky, rychle," řekl a postrčil ho. "Vem mě do vznášedla, dělej! Musíme utéct!"

Ale Rakkis na něj jen vyvaloval oči a ani se nehnul.

"Proč? Co se stalo? Ničemu nerozumím. Co bude s večírkem?"

A pak už bylo pozdě. Všude kolem se začal hýbat písek, dívaly se na ně červené oči a tupě cvakala klepeta. Rakkis zděšeně vykřikl a chtěl skočit do vznášedla. Pár klepet se zasekl do jeho kotníku a Rakkis padl na kolena. Zdálo se, že písek přímo vře pohybem. Jad se svalil jako pytel. Když ho písečníci trhali na kusy, zděšeně řval. Kress se na to skoro nemohl dívat.

Pak už se ani nepokoušel utéct. Když už bylo po všem, vyndal zbytek zásob z baru a zpil se do nemoty. Věděl, že si tento luxus dovolil naposled. Jediný alkohol, který ještě měl, zůstal ve sklepe.

Kress za celý den nesnědl ani sousto, ale usínal nasycený. Ukrutný hlad zmizel beze stopy. Dřív, než ho noční můra vzala pod svá křídla, se na chvíli zamyslel nad tím, koho by mohl pozvat zítra.

Ráno bylo suché a horké. Kress otevřel oči a uviděl, že na skříně znovu stojí písečník. Rychle oči znovu zavřel v naději,

že až je znova otevře, sen zmizí. Ale nebyl to sen, Kress se tupě díval na malou bílou bestii.

Díval se tak skoro pět minut, než se mu v hlavě konečně rozsvítlo a uvědomil si, že něco není v pořádku. Písečník se ani nepohnul.

Samozřejmě, že se písečníci dokázali nepohnout tak dlouho, až to vyvolávalo pocit nepřirozenosti. Tisíckrát viděl, jak dokáží čekat a pozorovat. Ale vždycky bylo možné zahlédnout alespoň nějaký pohyb - sevření klepeta, jemný pohyb nohou, chvění a vlnění dlouhých jemných tykadél.

Písečník na skřini vypadal jako zkamenělý.

Kress vstal se zadržným dechem. Netroufal si ani doufat. Že by byl mrtvý? Copak je možné, že by je něco zabilo?

Přešel na druhou stranu pokoje.

Písečnickovy oči byly skelné a černé. Vypadal jako oteklý, jako by zevnitř hnil a vznikající plyny rozevíraly desky pancíře.

Kress k němu natáhl chvějící se ruku a dotkl se ho.

Písečník byl teplý - dokonce horký - a jeho teplota se pořád zvyšovala. Ale ne - nepohnul se.

Kress ucukl. Hned potom odpadla část bílého ektoskeletu. Obnažená kůže byla rovněž bílá, ale zdála se měkčí.

Vypadalo to, jako by pulsovala, byla opuchlá a rozpálená horečkou.

Kress couval a vyběhl z pokoje.

V hale leželi další tři písečníci. Vypadali úplně stejně jako ten, kterého našel v ložnici.

Když běžel ze schodů, musel přeskakovat další a další těla ležící na stupních. Ani jeden se nehýbal. Byli v celém domě, mrtví, zdechající, ponoření do letargie. Kresse nezajímalo, co se s nimi stalo. Nejdůležitější bylo, že se nemohli hýbat.

Ve svém vznášedle našel čtyři. Postupně je vyházel. Co nejdál, bestie. Skočil dovnitř, posadil se na potrhané a napůl snědené sedadlo a stiskl startér.

Nic.

Zkusil to znovu. A ještě jednou nic. Ale proč? Vždyť to bylo jeho vznášedlo, to přece musí nastartovat.

Nakonec vylezl ven a prohlédl si vznášedlo. Čekal to nejhorší a nespletl se. Písečníci potrhali antigravitační síťku. Byl v pasti. Stále byl v pasti.

Zasmušile se vrátil zpět do domu. Vešel do svého domácího muzea a sundal ze stěny starobylost sekeru. Visela právě vedle meče, který kdysi vyzkoušel na Cath m'Lane. Dal se do práce.

Písečníci se nepohnuli dokonce ani když je rozsekával.

Šplouchalo to, když prvně řal, to již těla pukala. Uvnitř to bylo hrozné - polovičaté orgány, táhnoucí se zarudlý sliz, který vypadal skoro jako lidská krev a žlutá mícha.

Zničil jich už dobrých dvacet, když si uvědomil, že to, co dělá, je zbytečné. Na nich přece nezáleželo. A kromě toho jich bylo strašně moc. Mohl by pracovat celý den a celou noc a stejně by všechny nezabil.

Musí jít se sekerou dolů, do sklepa a zabít matku.

Rozhodným krokem šel dolů po schodech. Když zahlédl dveře sklepa, zastavil se, jako by zkameněl.

Dveře už neexistovaly. Stěny kolem nich byly vyžrané, otvor byl dvakrát větší a okrouhlý. Díra a nic víc. Nezbyla ani stopa po tom, že nad tím černým prázdnem kdysi byly nějaké dveře.

Z otvoru se linul příšerný, dusící smrad.

Stěny byly vlhké, zakrvavené a pokryté fleky bílé houby.

A nejhorší bylo, že dýchaly.

Kress stál na opačné straně místnosti a cítil, jak ho ovanul horký dech. Pokoušel se neudusit. Když dech vanul opačným směrem, utekl.

V obývacím pokoji ještě zabil tři písečníky a rezignoval. Co se to tu dělo? Nic nechápal.

Pak si vzpomněl na jediného člověka, který ho mohl pochopit. Znovu šel ke spojovacímu zařízení. Ve spěchu šlapal po písečnicích a úpěnlivě se modlil, aby zařízení ještě fungovalo.

Když se Jala Wo ozvala, Kress jí zcela rezignovaně všechno řekl.

Nechala ho mluvit. Nepřerušovala ho. Její tvář byla zbavena výrazu, až na trochu svraštělé obočí. Když skončil, pouze řekla:

"Měla bych vás v tom nechat."

Kress se rozplakal.

"To nemůžete...Prosím vás, pomozte mi. Zaplatím..."

"Měla bych, ale neudělám to."

"Díky," řekl Kress. "Och, díky..."

"Ticho. Teď poslouvejte. Všechno to je vaše práce. Písečníci, se kterými se dobře zachází, jsou jen rituální a dvorní bojovníci. Vy jste ty vaše trápením a hladem změnil v něco úplně jiného. Byl jste jejich bohem a udělal jste z nich to, co jsou teď. Matka ve vašem sklepe je nemocná. Je to následek té rány, kterou jste jí dal. Pravděpodobně se pomátla. Její chování je... neobvyklé.

Musíte se odtamtud co nejrychleji dostat. Kressi, ti písečníci nejsou mrtví! Pouze spí. Říkala jsem vám, že když vyrostou, ztrácejí ektoskelet. Normálně k tomu dochází mnohem dřív. Ještě nikdy jsem neslyšela o písečnicích, kteří by ve hmyzím stadiu dosáhli takových rozměrů. To je pravděpodobně ještě jeden důsledek zmrazení matky. Ale na tom nesejde.

Důležitá je přeměna, kterou právě teď písečníci prodělávají. Vidíte, že se matka úměrně své velikosti stává stále inteligentnější. Její psionické schopnosti se zesilují, její myšlení se zdokonaluje. Opancéřovaní bojovníci jsou vhodní, když je malá a polointeligentní. Ale později potřebuje lepší sluhý, rozumíte? Všichni pohybliví se přetvářejí a na svět se dostává nový druh písečníků. Nemohu přesně říct, jak budou vypadat. Každá matka jejich vzhled upravuje podle

svých potřeb. Budou však určitě dvounoží se čtyřma rukama a dlaněmi s chápavými prsty. Budou schopni konstruovat složité stroje a budou schopni je používat. Jednotliví písečníci nebudou inteligentní. Zato matka bude velmi, velmi inteligentní."

Kress zíral vyvalenýma očima na tvář na obrazovce.

"Vaši dělníci," řekl namáhavě, "ti, co tu tenkrát byli...co instalovali nádrže..."

Jala Wo se zmohla na slabý úsměv.

"Shade," řekla.

"Shade je písečník," opakoval strnule Kress. "A prodali jste mi jeho... jeho děti, och..."

"Neplácejte nesmysly. První stádium písečníka je více podobné spermii než mláděti. V přírodních podmínkách kontrolují jejich počet války. Jenom jeden ze sta dosáhne druhého stádia. Jeden z tisíce dosáhne třetího a posledního a stane se z něj takový tvor, jako je Shade. Dospělí písečníci se k malým matkám nechovají s žádným zvláštním sentimentalismem. Je jich příliš mnoho a jejich pohybliví jsou jak obtížný hmyz." Vzdychla.

"Celá tahle debata zbytečně zabíjí čas. Bílý písečník se brzy probere. Nebude vás už potřebovat, nenávidí vás a bude mít strašný hlad. Přeměna je velmi vyčerpávající. Stejně jako dřív i teď bude matka potřebovat ohromné množství potravy. A tak odtamtud musíte utéct. Rozumíte?"

"Nemohu," vyjekl Kress. "Moje vznášedlo je zničené a žádné jiné nemohu nastartovat. Mohla byste pro mě přiletět?"

"Ano," odpověděla Wo. "Vylétíme okamžitě, ale jste dvě stě kilometrů daleko od Asgardu a kromě toho musíme vzít náklad. Ten náklad nám pomůže vypořádat se s těmi zdegenerovanými písečníky, které jste stvořil. Nemůžete tam na nás čekat. Máte dvě nohy. Tak je používejte. Jděte pokud možno přesně na východ. A co možná nejrychleji. Tamní okolí je téměř zcela pusté, najdeme vás snadno. Rozumíte?"

"Ano," řekl Kress. "Ano, ano."

Přerušili spojení a Kress odběhl ke dveřím. Byl v polovině cesty když uslyšel nějaký zvuk, něco mezi prasknutím a trháním.

Jeden z písečníků se otevřel. Z praskliny se vysunuly čtyři malé ruce zamazané růžovožlutým slizem a začaly trhat mrtvou kůži.

Kress se rozběhl.

Nemyslel na vedro.

Pahorky byly suché a skalnaté. Kress běžel tak rychle, jak jen mohl. Jen aby byl co nejdál od domu. Běžel, až ho začalo píchat v boku a nemohl už popadnout dech. Pak šel, ale jen co si trochu odpočinul znovu se rozběhl. Skoro hodinu střídavě šel a běžel, pod pálicími paprsky zářícího slunce. Strašně se potil a litoval, že ho nenapadlo vzít si sebou trochu vody. Často se díval na nebe v naději, že uvidí, jak Wo a Shade přilétají, aby ho zachránili.

Nebyl stavěný na takové cestování. Bylo hrozné horko a sucho a on měl vždycky špatnou kondici. Ale šel vpřed, hnán vzpomínkou na ten dech tam ve sklepech a představou krouticích se malých bestíí, které se teď už zcela jistě rozlezly po celém domě. Doufal, že si Wo a Shade s nimi budou umět poradit.

Měl už určitý plán, pokud jde o ty dva. Dospěl k závěru, že je to všechno jejich vina a že za ni musí pykat. Lissandra nežila, ale znal další kteří se živilí stejným řemeslem. Pomstí se. Stokrát si to přísahal, potí se a vypínal síly, aby šel stále vpřed na východ.

Přinejmenším doufal, že je to východ. Nedokázal přesně určit směr a kromě toho si nebyl jistý, kterým směrem běžel na začátku, když ho zachvátila panika. Od té chvíle se ale pokoušel řídit radou Jaly Wo a ji" směrem, který pokládal za východ.

Útěk trval už několik hodin a pomoc stále nepřicházela. Kress by čím dál tím víc přesvědčen, že to není východ.

Po několika dalších hodinách se začal bát. Co když ho Wo a Shade nebudou moci najít? Vždyť na té poušti zemře. Dva dny nejedl, by slabý a vystrašený, krk mu svírala žízeň. Za chvíli už nebude schopen jít dál, slunce se sklánělo k západu a ve tmě zabloudí definitivně. Kde tak dlouho trčí? Že by je vyřídili písečníci? Strach se znovu vrátil a celého ho naplnil. A spolu s ním se vrátila hrozná žízeň a strašlivý hlad. Ale Kress stále utíkal. Už podruhé si zranil ruku o kamení a rána začala krváčet. Vysával ji, bál se možné infekce.

Za jeho zády se slunce dotklo horizontu. Trochu ho ochladilo a Kress byl za to vděčný. Rozhodl se jít dál až do úplného setmění a pak se někde uložit na noc. Určitě už byl dost daleko na to, aby se nemusel bát písečníků a Wo a Shade ho najdou hned, jak se rozední.

Když vyšel na štít dalšího úbočí, uviděl před sebou obrys budovy.

Nebyla tak velká jako jeho dům, ale úplně stačila. Znamenala střechu nad hlavou a bezpečí. Kress vykřikl a rozběhl se k ní. Jídlo, pití... Musí něco sníst, už teď cítil v ústech chuť jídla. Sbíhal dolů se svahu, mával rukama a křičel. Byla už téměř úplná tma, ale ještě mohl rozeznat obrysy několika dětí, které si hrály před domem.

"Pomoc!" vykřikl. "Haló, pomoc!"

Rozběhly se k němu.

Kress se chvatně zastavil.

"Ne!" řekl. "Och, ne!"

Couvl několik kroků, uklouzl na písku, vstal a pokoušel se utéct. Snadno ho chytily. Byla to příšerná malá stvoření s vypouklýma očkami s tmavooranžovou kůží. Pokoušel se jim vytrhnout, ale zbytečně. Byla malá, ale každé mělo čtyři ruce a Kress měl jen dvě.

Nesla ho do domu. Byla to žalostná, ubohá budova uhnětená z písku, který se už rozsypával. Ale její vchod byl velký a temný. Dýchal. Bylo to strašné, ale to nebyl důvod Kressova zděšeného výkřiku. Ječel kvůli malým oranžovým dětem, které vylézaly z domu a nezaopatě přihlížely, když je mýjel.

Všechny měly jeho tvář.

přeložil Jan Vaněk
Píseň pro Lyu

Města Škinů jsou stará, starší než lidská, a velická rezavě červená metropole, která ležela v jejich posvátných kopcích, byla nejstarší ze všech. Škinské město nemělo žádné jméno. Žádné nepotřebovalo. Město v kopcích nemělo soupeře. Bylo největší rozlohou i počtem obyvatel, a bylo v posvátných kopcích jediné. Bylo jejich Římem, Mekkou, Jerusalemem, tím vším najednou. Bylo to Město, a všichni Skinové do něho nakonec přicházeli v posledních dnech před Spojením.

Město bylo staré už v době před pádem Říma, bylo ohromné a rostlo již v době, kdy Babylon byl ještě snem. Nevypadalo ale staře. Lidské oko vidělo jen míle a míle nízkých, cihlově červených kopulí, malé kopečky uschlého bláta, které pokrývaly, pahorky jako vyrážka. Uvnitř byly tmavé a téměř bez vzduchu. Místnosti byly malé a zařízení jednoduché.

Ale nebylo to chmurné město. Den po dni se krčilo v těch ubohých kopcích a peklo se pod žhavým sluncem, které viselo na obloze jako přezrálý oranžový meloun, ale vřelo životem: vůně chystaných jídel, smích, klábosení, běhání dětí, shon a pot zedníků opravujících kopule, zvonky Spojených zvonících v ulicích. Lidé Škinu byli smyslní a nevázaní, téměř dětinští. Nic na nich nevypovídalo o starobylosti nebo moudrosti stáří. Tohle je mladá rasa, říkaly viditelné známky, tohle je kultura ve svém dětství.

Ale tohle dětství trvalo déle než čtrnáct tisíc let.

Město lidí bylo skutečným kojencem, méně než deset pozemských let starým. Bylo vybudováno na okraji kopců, mezi metropolí Škinu a prašnými hnědými pláněmi, kde postavili kosmodrom. Podle lidských měřítek to bylo krásné město: otevřené a vzdušné, plné graciézních klenutých cest, třpytivých fontán a širokých bulvárů lemovaných stromy. Budovy byly zhotoveny z kovu, barevného plastiku a místního dřeva. Většina z nich byla oproti architektuře Škinu nízká. Většina z nich...

Administrativní Věž byla výjimkou, vyleštěnou modrou ocelovou jehlou, která protínala křišťálovou oblohu.

Mohli jste ji vidět na míle z každého směru. Lya si jí povšimla dokonce ještě před přistáním a tak jsme ji obdivovali již ze vzduchu. Ponuré mrakodrapy na staré Zemi a na Balduru byly vyšší, fantastická síťovitá města na Arachne byla mnohem krásnější - ale štíhlá modrá Věž přesto budila dostatečný dojem, jak se tyčila ve své osamělé dominanci nad posvátnými kopci.

Kosmodrom byl ve stínu Věže, kousek odtud. Ale přesto na nás čekali. Když jsme vystoupili s řidičem, který se líně opíral o řídící páku, šarlatové vznášedlo hučelo u základny rampy. Dino Valcarenghi stál vedle něj, opíral se o dveře a hovořil s pobočníkem.

Valcarenghi byl administrátorem na planetě, záračným dítětem sektoru. Mladý, ovšem, ale to jsem věděl. Malý, dobře vypadající, snědý s bohatými černými vlnitými vlasy a prostým, přátelským úsměvem.

Usmál se na nás, když jsme sestoupili z rampy a podal nám ruku. "Vítejte," začal, "rád vás vidím." Žádné nesmysly s oficiálním představováním. Věděl, kdo jsme, a my jsme věděli, kdo je on, a Valcarenghi nebyl mužem, který by moc dbal na rituály.

Lyanna lehce uchopila jeho ruku a věnovala mu svůj pohled vampíra: velké černé oči široce rozevřené a zírající, malá ústa zvednutá v lehkém úsměvu. Byla to malá dívka, vypadala skoro jako zatoulané děcko s krátkými hnědými vlasy a dětskou postavičkou. Vypadala velice křehce, velice bezbranně. Když chtěla. Ale tím pohledem lidi roztrásla. Pokud věděli, že je Lya telepat, domýšleli si, že pátrá v jejich nejvnitřnějších tajemstvích. Ve skutečnosti si s nimi pohrávala. Pokud skutečně čte myšlenky, celé její tělo je ztuhlé a téměř můžete vidět, jak se chvěje. A ty velké, duši pohlcující oči se stávaly úzkými, tvrdými a neprůzračnými.

Ale to moc lidí nevědělo, a tak se kroutili pod jejíma vampířima očima, dívali se jinam a pospíchali, aby pustili její ruku. Ale Valcarenghi ne. Jen se usmál a díval se na ni, pak se pohnul ke mně.

Já jsem četl, když jsem uchopil jeho ruku - to je má standardní procedura. Je to myslím také špatný zvyk, protože předčasně pohrbil některá, slibná přátelství. Můj talent není srovnatelný s Lyiným. Ale není ani tak náročný. Čtu emoce. Valcarengiho dobrosrdečnost byla silná a zřejmá. A nebylo pod ní nic, nebo minimálně nic tak blízko povrchu, abych to zachytil.

Potřásl jsme si rukama také s pobočníkem, blondatým čahounem středního věku, který se jmenoval Nelson Gourlay. Pak Valcarenghi pozval všechny do vznášedla a vzlétli jsme.

"Myslím, že jste unaveni," řekl, když jsme byli ve vzduchu, "tak vás ušetřím obhlídky města a zamíříme přímo k Věži.

Nelse vám ukáže vaše pokoje, pak se můžeme něčeho napít a pohovořit si. Četli jste materiály, které jsem vám poslal?"

"Ano," řekl jsem. Lya přikývla. "Zajímavá průprava, ale nevím přesně, proč tu jsme."

"Brzy se k tomu dostaneme," odpověděl Valcarenghi. "Měl bych vás nechat, abyste se pokochali scenérií." Ukázal k oknu, usmál se a odmlčel se.

Tak jsme se s Lyou kochali výhledem, alespoň natolik, jak jsme to stihli při pětiminutové cestě z kosmodromu do Věže. Vznášedlo se hnalo hlavní ulicí na úrovni vrcholků stromů. Zachvívalo se ve větru, bičujícím tenké větve, jak jsme je míjeli. Uvnitř vznášedla bylo chladno a temno, ale venku se slunce Škinu blížilo poledni, takže jsme mohli vidět třepotající se horký vzduch nad rozpáleným chodníkem. Obyvatelé museli být uvnitř u svých klimatizací, protože pouliční ruch nebyl velký.

Vystoupili jsme blízko hlavního vchodu do Věže a prošli velkou halou zářící čistotou. Valcarenghi nás opustil a hovořil s nějakými podřízenými. Gourlay nás zavedl do jednoho z výtahů a vystřelili jsme o padesát pater výš. Pak jsme protančili kolem sekretářky do jiného, soukromého výtahu a vyjeli jsme ještě o něco výše.

Naše pokoje byly pěkné, s chladně zelenými koberci, obkládané dřevem. Byla to úplná knihovna, většinou pozemská klasika vázaná v umělé kůži, společně s několika romány z Balduru, našeho domovského světa. Někdo prozkoumal náš vkus. Jedna stěna ložnice byla z tónovaného skla a poskytovala panoramatický výhled na město hluboko pod námi, s ovládnutím, které ji mohlo zatemnit na spaní.

Gourlay nám to z povinnosti ukázal, jako tvrdohlavý hotelový sluha. Přečetl jsem ho dost jasně, a nenalezl jsem žádnou zášť. Byl nervózní, ale jen lehce. Cítil jsem jeho lehké zalíbení k někomu. K nám? K Valcarenghimu?

Lya seděla na jedné ze dvou postelí. "Donese někdo naše zavazadla?" zeptala se.

Gourlay přikývl. "Postaráme se o vás," řekl. "Jestli něco chcete, řekněte si."

"Nebojte se, řekneme si," odpověděl jsem. Klesl jsem do druhé postele a ukázal Gourlayovi na křeslo. "Jak dlouho tu jste?"

"Šest let," řekl, vděčně přijal křeslo a rozvalil se v něm. "Jsem jedním z veteránů. Až doteď jsem pracoval pod čtyřmi správci. Dino, před ním Stuart, a ještě před ním Gustaffson. Byl jsem dokonce několik měsíců pod Rockwoodem."

Lya se narovnala, zkrřížila nohy a naklonila se kupředu. "Déle tu také Rockwood nebyl, že?"

"Správně," řekl Gourlay. "Neměl rád tuhle planetu a nechal se rychle přeložit jako pomocník správce někam jinam. Moc mi to nevadilo, stále dával příkazy, aby ukázal, kdo je šéf."

"A Valcarenghi?" zeptal jsem se.

Gourlay se usmál, vypadalo to, jako kdyby zív. "Dino? Dino je OK, je z nich nejlepší. Je dobrý, bůh ví, že je dobrý. Je tu teprve dva měsíce, ale udělal toho už spoustu, a získal si spoustu přátel. Jedná se svým personálem jako s lidmi, každému říká křestním jménem a tak. Lidé to mají rádi."

Četl jsem, a četl jsem jistotu. Byl to tedy Valcarenghi, kterého měl v oblibě. Věřil tomu, co říkal.

Měl jsem ještě další otázky, ale nedostal jsem se k tomu, abych se zeptal. Gourlay se náhle zvedl. "Skutečně tu nemohu zůstat," řekl. "Chcete si určitě odpočinout. Přijďte za dvě hodiny nahoru a společně si to projdeme. Víte, kde je výtah?"

Přikývli jsme a Gourlay odešel. Otočil jsem se k Lye. "Co si myslíš?"

Ležela na posteli a dívala se do stropu. "Nevím," řekla. "Nečetla jsem. Uvažuji nad tím, proč měli tolik administrátorů. A proč chtěli nás."

"Jsme Nadaní," řekl jsem s úsměvem. Ano, s velkým písmenem. Lya a já jsme byli testováni a registrováni jako Nadaní silami psí, a měli jsme na to licenci.

"Hmmm," řekla, otočila se na bok a usmála se na mě. Tentokrát ne jejím vampířím poloúsměvem. Teď jejím sexy úsměvem malé dívky.

"Valcarenghi chtěl, abychom si odpočinuli," řekl jsem. "To možná není špatná myšlenka."

Lya vyskočila z postele. "OK," řekla, "ale tyhle dvě postele musí zmizet."

"Můžeme je přirazit."

Znovu se usmála. Přirazili jsme je.

A skutečně jsme trochu spali. Po tom.

Když jsme se probudili, naše zavazadla byla za dveřmi. Převlékli jsme se do všedních šatů, spolehli jsme se na Valcarenghiho notoricky známý nedostatek pompy.

Výtah nás vyvezl na vrchol Věže.

Kancelář planetárního administrátora byla stěží kancelář. Nebyl tam žádný psací stůl, žádná obvyklá paráda. Jenom bar a jasně modré koberce, do nichž jsme se zabořili až po kotníky, a šest nebo sedm nepravidelně rozmístěných židlí. A k tomu spousta prostoru a slunečního svitu, se Škinem, který ležel venku u našich nohou za tónovaným sklem. Tentokrát za všemi čtyřmi stěnami.

Valcarenghi a Gourlay na nás čekali. Valcarenghi se ujal povinnosti barmana. Nápoj jsem neznal, ale byl chladný, pikantní, aromatický a silný. Vděčně jsem ho uskrával. Z nějakého důvodu jsem potřeboval povzbuzení.

"Škinské víno," řekl Valcarenghi s úsměvem v odpověď na nevyslovenou otázku. "Mají pro něj jméno, ale ještě ho nedokážu vyslovit. Ale dejte mi čas. Jsem tu teprve dva měsíce, a jazyk je těžký."

"Učíte se škinsky?" zeptala se překvapeně Lya. Věděl jsem proč. Škinština je pro pozemšťany těžký jazyk, ale domorodci se učili pozemsky překvapivě rychle. Lidé to většinou rádi přijali a přestali se učit obtížnému cizímu jazyku.

"Dává mi to možnost nahlédnout do způsobu jejich myšlení," řekl Valcarenghi. "Nebo alespoň teoreticky je to tak."

Usmál se.

Znovu jsem ho četl, i když to bylo trochu obtížnější. Fyzický kontakt dělá věci zřetelnějšími. Opět jsem získal jednoduchý pocit, těsně na povrchu - tentokrát hrdost. Smíšenou s potěšením. To jsem připsal vínu. Nic pod tím.

"Jakkoliv se ten nápoj jmenuje, chutná mi," řekl jsem.

"Na Škinu produkují širokou paletu likérů a potravin," vložil se do řeči Gourlay. "Už jsme umožnili export celé řady a testujeme další. Měl by to být dobrý obchod."

"Dnes večer budete mít šanci ochutnat z místní produkce víc," řekl Valcarenghi. "Zorganizoval jsem prohlídku města s jednou nebo dvěma zastávkami ve škinském městě. Na město naši velikosti je náš noční život dost zajímavý. Budu vaším průvodcem."

"To zní pěkně," řekl jsem. Lya se také usmála. Prohlídka byla neobvyklou pozorností. Většina Normálních se necítí dobře v přítomnost Nadaných, takže nás ženou, abychom udělali co máme, a pak nás zas ženou pryč tak rychle, jak jen je to možné. Určitě se s námi nedruží.

"A teď - problém," řekl Valcarenghi, odložil sklenici a předklonil a na židli. "Četli jste o kultu Spojených?"

"Nějaké škinské náboženství," řekla Lya.

"Jediné škinské náboženství," upřesnil Valcarenghi. "Každý z nich je věřící. Tohle je planeta bez kacířů."

"Četli jsme materiály, které jste nám poslal," řekla Lya. "A ještě další věci."

"A co si myslíte?"

Pokrčil jsem rameny. "Ponuré. Primitivní. Ale ne více než spousta jiných, o kterých jsem slyšel. Škinové nejsou přese vše příliš pokročilí. Na staré Zemi existují náboženství s lidskými oběťmi."

Valcarenghi zavrtěl hlavou a podíval se na Gourlaye.

"Ne, vy to nechápete," začal Gourlay, když odložil nápoj na koberec "Studoval jsem jejich náboženství šest let. Liší se od všech náboženství v historii. Nic takového na Zemi nebylo, skutečně ne. Ani u žádné jiné rasy, se kterými jsme se setkali."

A Spojení není správné srovnávat s Kristovou obětí, to nelze. Stará náboženství na Zemi obětovala jednu nebo dvě dobrovolné oběti, aby uspokojila své bohy. Zabíjela pár, aby získala milosrdenství pro milióny. A ta hrstka většinou protestovala. Na Škinu to takhle není. Gríška bere každého. A jdou dobrovolně. Jako lumíci odpočívají do jeskyní, aby se dali zaživa sežrat těmi parazity. Každý člověk na Škinu je ve čtyřicet Spojený, a dospěje ke Konečnému Spojení dříve, než je mu padesát."

Byl jsem zmatený. "Dobrá," řekl jsem. "Myslím, že ten rozdíl vidím. No a co? To je ten problém? Myslím, že Spojení je pro Škinu tvrdé, ale to je jejich věc. Jejich náboženství není horší než rituální kanibalismus Hranganů, ne?"

Valcarenghi dopil, zvedl se a zamířil k baru. Jak si znovu naléval řekl téměř mimochodem: "Pokud vím, žádní lidé se nepřiklonili k hranganskému kanibalismu."

Lya vypadala překvapeně. Já také. Posadil jsem se vzpřímeně a je jsem zíral. "Co?"

Valcarenghi zamířil zpět ke křeslu, sklenici v ruce. "Věřící lidé se připojují ke kultu Spojených. Několik desítek je jich už Spojených. Žádný z nich dosud nedosáhl Konečného Spojení, ale to je jen otázkou času." Posadil se a podíval se na Gourlaye. My také.

Vyčouhlý blondýn se ujal slova. "První věřící se vyskytli asi před sedmi lety. Téměř rok před tím, než jsem se sem dostal, dva a půl roku poté, co byl Škín objeven a vybudována základna. Byl to chlapec jménem Magly. Psi - psychiatr, který těsně spolupracoval se Škinou. To bylo po dva roky vše. Pak další v osmém roce, více v dalším roce. A od té doby počet stoupá. Byl tu jeden význačný. Phil Gustaffson."

Lya mrkla: "Administrátor planety?"

"Ano," řekl Gourlay. "Měli jsme spoustu administrátorů. Gustaffson přiletěl poté, co to Rockwood nemohl vydržet. Byl to velký, málomluvný starší muž. Každý ho měl rád. Ztratil ženu a děti na svém posledním postu, ale nikdy byste se o tom nedověděli. Byl vždy srdečný, měl rád legraci. Začal se zajímat o náboženství Škinů, začal s nimi hovořit. Mluvil s Maglym a dalšími obrácenými na víru. Dokonce se šel podívat na Gríšku. To s ním na čas těžce otrásl. Ale nakonec se přes to dostal a pokračoval ve výzkumech. Pracoval jsem s ním, ale nikdy jsem netušil, co zamýšlí. O něco dále než před rokem se obrátil na víru. Nyní je Spojený. Nikdo dosud nebyl tak rychle přijat. Ve městě Škinů se dokonce povídá, že může být připuštěn ke Konečnému Spojení..."

Phil tu byl administrátorem déle než kdokoliv jiný. Lidé ho měli rádi, a když se obrátil na víru, spousta jeho přátel ho následovala. Počet rychle stoupá."

"Necelé jedno procento, a stoupá," řekl Valcarenghi. "Vypadá to málo, ale uvažte, co to znamená. Jedno procento lidí v našem městě si volí náboženství, které zahrnuje velmi nepřijemnou formu sebevraždy."

Lya se dívala z něj na Gourlaye a zpět. "Proč jste o tom neposlali zprávu?"

"Měli jsme," řekl Valcarenghi, "Ale Stuart nahradil Gustaffsona a bál se skandálu. Neexistoval žádný zákon, který by lidem zakazoval přijmout cizí náboženství, tak to Stuart označil za neexistující problém. Sdělil rutinně počet obrácených, a nikdo nahoře se neobtěžoval udělat srovnání a uvědomit si, k čemu se vlastně všichni tyto lidé přiklonili."

Dopil jsem a odložil sklenici. "Pokračujte," řekl jsem Valcarenghimu.

"Považuji současnou situaci za problém," řekl. "Je mi jedno, že se to týká jen mála lidí. Je to myšlenka, že lidé dovolí, aby byli pohlceni Gríškou, která mě alarmuje. Co jsem se ujal správčovství, pracoval na tom tým psychiatrů, ale nikam se nedostali. Potřebuji Nadání. Potřebuji, abyste vy dva zjistili, proč se ti lidé obracejí na víru. Pak se budu schopen s tou situací vypořádat."

Problém byl podivný, ale úkol vypadal jednoznačný. Četl jsem Valcarenghiho, abych si byl jist. Jeho emoce byly tentokrát trochu složitější, ale ne moc. Nade vším sebevědomí: byl si jist, že ten problém zvládne. Byl tu opravdový zájem, ale žádný strach, a ani náznak podvodu. Opět jsem nemohl zachytit nic hlouběji. Valcarenghi dokázal své vnitřní věření dobře utajit, pokud nějaké existovalo.

Pohlédl jsem na Lyu. Seděla ztuhle na své židli, prsty pevně sevřeny kolem sklenice s vínem. Četla. Pak se uvolnila, podívala se na mě a přikývla.

"Dobrá," řekl jsem. "Myslím, že to můžeme udělat."

Valcarenghi se usmál. "O tom jsem nikdy nepochyboval," řekl. "Byla tu jen otázka, jestli to máte udělat. Ale pro dnešek už dost práce. Slíbil jsem vám noc ve městě, a vždy se snažím své sliby dodržovat. Setkáme se dole v hale za půl hodiny."

V našem pokoji jsme se s Lyou převlékli do něčeho společenštějšího. Vybral jsem si temně modré sako, bílé kalhoty a odpovídající háčkovanou kravatu. Nebyla to nejnovější móda, ale doufal jsem, že se na Škinu móda o pár měsíců opozdí. Lya vklouzla do přiléhavé kombinézy vyzdobené ornamentem tenkých modrých nitek, které se kolem ní vlnily ve smyslných vzorech v souladu s jejím tělesným teplem. Nitky působily sexuálně dráždivě, plně zdůrazňovaly její štíhlou postavu. Úbor doplnila modrá pelerína.

"Valcarenghi je legrační," řekla, když si ji upevňovala.

"Cože?" Zápasil jsem se zapínáním na saku, které ne a ne poslechnout. "Něco jsi zachytila, když jsi ho četla?"

"Ne," řekla. Dokončila upevňování peleríny a obdivovala se v zrcadle. Pak se otočila ke mně a pelerína za ní zavládla.

"To je tak. Myslí si to, co říká. Samozřejmě, rozdíly v konkrétních výrazech, ale nic důležitého. Myslel na to, o čem jsme diskutovali, a za tím byla jenom zeď." Usmála se. "Nevydal ani jedno ze svých hlubokých temných tajemství."

Konečně jsem zvítězil nad zapínáním. "Tss," řekl jsem, "večer dostaneš další šanci."

Dostalo se mi za to úšklebku. "Ale houby. Nečtu lidi ve svém volném čase. Není to fér. Kromě toho, je to takové napětí. Přála bych si, abych mohla zachycovat myšlenky tak snadno jako ty pocity."

"To je cena Nadání," řekl jsem. "Jsi více Nadaná, tvá cena je vyšší." Přehraboval jsem se v našich zavazadlech, abych našel plášť, ale protože jsem nenašel žádný, který by se hodil, rozhodl jsem se nebrat si ho vůbec. Stejně už byly z módy. "Ani já jsem z Valcarenghiho moc nedostal. Stejně se dá poznat pozorováním jeho výrazu tváře. Musí mít velmi disciplinovanou mysl. Ale to mu promím, protože podává dobré víno."

Lya přikývla. "Správně! Udělalo mi dobře. Zbavila jsem se bolení hlavy, se kterým jsem se probudila."

"Nadmořská výška," nadhodil jsem. Zamířili jsme ke dveřím.

Hala byla prázdná, ale Valcarenghi nás nenechal dlouho čekat. Tentokrát řídil vlastní vznášedlo, otlučený černý exponát, který měl už zřejmě dlouho. Gourlay nebyl družný, ale Valcarenghi měl s sebou ženu, fantastický zjev s kaštanově hnědými vlasy jménem Laurie Blackburnová. Zdála se ještě mladší než Valcarenghi ve svých asi pětadvaceti.

Když jsme odstartovali, zapadalo slunce. Celý vzdálený obzor zářil jako fantastická rudá a oranžová tapisérie, z plání foukal chladný vítr. Valcarenghi vypnul chlazení a otevřel v autě okna. Jak jsme letěli, pozorovali jsme, jak se ve městě smráká.

Večeřeli jsme v přepychovém restaurantu s balduriánským interiérem - nejspíš abychom se cítili pohodlně. Jídlo ale bylo velice kosmopolitní. Přisady, koření a styl vaření byl baldurský, maso a zelenina byly místní. Vytvářelo to zajímavou kombinaci. Valcarenghi objednával pro všechny čtyři a okusili jsme okolo tuctu různých chodů. Zachutnal mi drobný škinský pták, který byl připraven na navinulé omáčky. Nebylo toho moc, ale to málo chutnalo výtečně. Během jídla jsme také vyprázdnili tři láhve vína: nějaké škinské, jaké jsme ochutnali už odpoledne, láhev chlazeného Veltaaru z Balduru a nějaké skutečné burgundské ze staré Země.

Řeč se rychle rozproudila, Valcarenghi byl rozeným vypravěčem a stejně dobrým posluchačem. Nakonec se samozřejmě konverzace stočila na Škin a jeho obyvatele. Zavedla ji tam Laurie. Byla na Škinu asi šest měsíců, chtěla získat vyšší vědeckou hodnotu v mimozemské antropologii. Pokoušela se odhalit, proč civilizace na Škinu ustrnula po taková tisíciletí.

"Jsou samozřejmě starší než my," řekla nám. "Měli města dříve, než lidé začali používat nástroje. Správně by měli Škinové, cestující kosmem, narazit na primitivní lidi, a ne naopak."

"Ještě na to neexistují teorie?" zeptal jsem se.

"Ano, ale žádná z nich není obecně přijata," řekla. "Cullen například jmenuje nedostatek těžkých kovů. Je to faktor, ale je to celá odpověď? Von Hamrin vyhláší, že Škinové nejsou dostatečně soutěživí. Na planetě neexistují velcí masožravci, tak tu nebylo nic, co by v jejich rase vypěstovalo agresivitu. Ale dostal se do palby ostatních. Škin není celý tak idylický. Kdyby byl, nikdy by na Škinu nedosáhli jejich současné úrovně. Mimochodem, copak Gríška není masožravec? Vždyť je požírá, ne?"

"A co si myslíte vy?" zeptala se Lya.

"Myslím, že to má něco společného s náboženstvím, ale ještě jsem se ke všemu nedopracovala. Dino mi pomáhá hovořit s lidmi a Škinové jsou dost otevření, ale výzkum není snadný." Náhle se zarazila a pohlédla přísně na Lya.

"Alespoň pro mne ne. Myslím, že pro vás bude lehčí."

To už jsme dříve slyšeli. Normální si často myslí, že Nadání mají nezasloužené výhody, což je zcela pochopitelné.

Máme. Ale Laurie nám to neměla za zlé. Pronesla svůj výrok melancholickým, spekulativním tónem, místo aby mu zdůrazněním dodala štiplavosti.

Valcarenghi se natáhl a přivinul ji jednou paží. "No tak," řekl. "Dost obchodních řečí. Robb a Lya by se neměli až do zítřka o Škinu starat."

Laurie se na něj podívala a váhavě se usmála. "OK," řekla lehce. "Nechala jsem se unést. Promiňte."

"To je v pořádku," řekl jsem jí. "Je to zajímavý námět. Dejte nám den a nejspíš se tím také nadchneme."

Lya souhlasně přikývla, a dodala, že Laurie by se měla první dovědět o tom, jestli nás naše práce přivede k něčemu, co by podporovalo její teorii. Stěží jsem poslouchal. Věděl jsem, že není slušné číst Normální, když s nimi trávíte volný čas, ale jsou okamžiky, kdy nedokážu odolat. Valcarenghi objímal rukou Laurii a lehce si ji k sobě naklonil. Byl jsem zvědavý.

Tak jsem začal číst, rychle a s pocitem viny. On byl v náladě - nejspíš lehce podnapilý, a cítil se velmi sebejistě a jako ochránce. Jako pán situace. Ale Laurie byla zmatená - nejistota, potlačený hněv a slabý mizející náznak úleku. A láska,

zmatená, ale velmi silná. Pochyboval jsem, že by patřila mně nebo Lye. Milovala Valcarengiho.

Šmátral jsem pod stolem, abych našel ruku Lyi, a našel jsem její koleno. Lehce jsem ho stiskl, Lya se na ni podívala a usmála se. Nečetla, což bylo dobré. Znepokojilo mě, že Laurie miluje Valcarengiho, i když jsem nevěděl proč a byl jsem proto rád, že Lya nevidí mou nespokojenost.

Brzy jsme dopili víno a Valcarengi všechno zaplatil. Pak se zvedl. Kupředu!" prohlásil. "Noc je svěží, a nás ještě čekají další místa."

Tak jsme si je prohlédli. Žádnou holovizi nebo něco tak nudného, i když ve městě bylo odpovídající množství divadel. Další v pořadí bylo kasino. Hazardní hry byly na Škinu samozřejmě legální, a Valcarengi by je jistě zlegalizoval, kdyby nebyly. Obstaral nám žetony a já jsem za něj nějaké prohrál, stejně tak Laurie. Lya hrát nemohla, její Talent byl příliš velký. Valcarengi hodně vyhrál, byl vynikajícím hráčem v myšlenkovém víru, a výborný byl i v klasických hrách. Pak jsme se dostali do baru. Další nápoje, plus místní zábava, která byla lepší, než jsem očekával.

Když jsme vyšli ven, byla úplná tma, a domníval jsem se, že se naše výprava chýlí ke konci. Valcarengi nás překvapil. Když jsme se dostali zpět do vozu, sáhl pod řídící pult, vytáhl krabičku vystřizlovačů a všem je nabídl.

"Cože?" řekl jsem. "Ty řídíš. Ale na co to potřebuju já? Vždyť jsem si tu sotva trochu zvedl náladu."

"Chci vás vzít na vynikající škinskou kulturní událost, Robbe," řekl. "A nechci, abys dělal hrubé komentáře nebo se vrhal na domorodce. Vezmi si pilulku."

Vzal jsem si pilulku a lehké hučení v hlavě začalo mizet. Valcarengi zatím už odstartoval. Opřel jsem se do sedadla a objal jsem Lyu, která mi ležela hlavou na rameni. "Kam jedeme?" zeptal jsem se.

"Do škinského města," odpověděl, aniž se otočil, "do jejich Velké síně. Je tam dnes večer Shromáždění, a myslím, že vás to bude zajímat."

"Bude to samozřejmě škinsky," řekla Laurie, "ale Dino vám to přeloží. Trochu jejich řeč znám taky a doplním, co by mu uteklo."

Lya vypadala vzrušeně. Četli jsme samozřejmě o Shromážděních, ale stěží jsme mohli předpokládat, že jej uvidíme hned první tlen na Škinu. Shromáždění byl zvláštní náboženský rituál, něco jako hromadná zpověď poutníků, kteří se měli připojit k řadám Spojených. Poutníci Přicházeli do města v kopcích denně, ale Shromáždění se konala jen třikrát nebo čtyřikrát ročně, když počet těch, kteří se měli stát Spojenými, byl dostatečný.

Vznášedlo se takřka nehlučně míhalo jasně osvětleným městem, míjelo velké fontány, které hrály desítkami barev a krásné zdobené oblouky, které kvetly jako tekutý oheň. Ve vzduchu bylo jen pár vznášedel, a jen občas jsme přelétali nad chodci, kteří bloumali po širokých promenádách. Ale většina lidí byla uvnitř a světlo a hudba se linuly z mnoha domů, které jsme míjeli.

Pak se náhle charakter města začal měnit. Půda se začala vlnit a kolébat, před námi vyrostly kopce a pak i za námi, světla zmizela. Dole se široké bulváry změnilly na neosvětlené silnice ze šterku a prachu, a kopule ze skla a kovu byly nahrazeny svými staršími cihlovými bratry. Škinské město bylo klidnější než jeho lidský protějšek, většina domů byla temná a tichá.

Pak se vepředu objevil pahorek, který byl vyšší než ostatní, téměř skutečný kopce, s velkým klenutým vchodem a řadou šterbinovitých oken. Z něj se linulo světlo a hluk, a kolem něj byli Škinové.

Náhle jsem si uvědomil, že, ačkoliv jsem byl na Škinu celý den, poprvé vidím skutečné obyvatele Škinu. Ne že bych je mohl vidět příliš jasně ze vznášedla a v noci. Ale viděl jsem je. Byli menší než lidé - nejvyšší z nich měli kolem pěti stop - s velkýma očima a dlouhými pažemi. To bylo všechno, co jsem shora mohl rozpoznat.

Valcarengi zaparkoval u Velké síně, a my jsme vyšli ven. Škinové procházeli klenutým vchodem z několika směrů, ale většina už byla uvnitř. Připojili jsme se k proudícímu davu, a nikdo se na nás nepodíval více než jednou kromě osoby, která oslovila Valcarengiho tenkým, kvákavým hlasem a nazývala ho Dinem. Měl své přátele dokonce i tady.

Uvnitř byla jediná velká místnost, s velkým hrubým pódiem vybudovaným uprostřed a nekonečnými davy Škinů, které jej obklopovaly. Někdo hovořil a všechny tyto velké, vypoulené oči byly upřeny na něj, My čtyři jsme byli jedinými lidmi v Síní.

Mluvčí, jasně osvětlený pochodněmi, byl tučný Škín ve středních letech, který při řeči pomalu, téměř hypnoticky pohyboval pažemi. Jeho řeč byla sérií šeptání, hvízdání a zachrochtání, takže jsem ho moc pozorně neposlouchal. Byl příliš daleko ke čtení. Tak jsem se omezil na to, abych studoval zjev jeho a také ostatních Škinů blízko mě. Všichni ti, co jsem viděl, byli holohlaví, s měkce vyhlížející oranžovou pokožkou zvládnou tisíce jemných vrásek. Měli na sobě jednoduché přehozy z hrubé mnohobarevné látky, a těžko jsem mohl odlišit muže od žen.

Valcarengi se ke mně nahnul a šeptal, snažil se přitom mluvit co nejtíšeji. "Mluvčí je farmář," řekl. "Vypráví davu, odkud přišel, a o těžkostech svého života."

Rozhlédl jsem se kolem. Valcarengiho šepot byl jediným zvukem, který se tu ozýval. Všichni ostatní byli ponořeni do mrtvého ticha, oči upřené na pódium, stěží dýchali. "Říká, že měl čtyři bratry," řekl mi Valcarengi. "Dva z nich dosáhli Konečného Spojení, jeden je mezi Spojenými. Poslední je mladší a stal se nyní držitelem farmy." Zarazil se. "Mluvčí už nikdy neuvidí svou farmu," řekl o něco hlasitěji, "ale je i tak šťastný."

"Špatná úroda?" zeptala se Lya s neuctivým úsměškem. Poslouchala stejný šepot jako já. Přísně jsem na ni pohlédl.

Škín pokračoval. Valcarengi se ho snažil zachytit. "Ted mluví o svých zločinech, o všech věcech, které udělal a za které se hanbí, o všech svých nejvnitřnějších temných tajemstvích. Byl často zbytečně hrubý, jednou skutečně udeřil svého mladšího bratra. Ted mluví o manželce a o dalších ženách, které znal. Mnohokrát ji podváděl, souložil s jinými. Jako chlapec koitoval se zvířaty, protože se bál žen. V posledních letech se stal impotentním, a jeho bratr žil s jeho manželkou."

Takhle to pokračovalo dál a dál, v neuvěřitelných detailech, detailech, které až překvapovaly a vyvolávaly strach. Nic intimního nezůstalo nevyřčeno, žádné tajemství nezůstalo netknuto. Stál jsem a naslouchal Valcarengiho šeptání,

nejprve šokovaný, ale nakonec mě začínala nudit celá ta ubohost. Začal jsem být neklidný. Přemýšlel jsem o tom, jestli jsem znal někdy nějakého člověka alespoň zpoloviny tak dobře jako tohohle velkého tučného Škína. Pak jsem uvažoval o tom, jestli Lya, s jejím Nadáním, znala někoho alespoň zpoloviny tak dobře. Bylo to takové, jako kdyby mluvčí chtěl, abychoh všichni prožili jeho život právě teď a tady.

Jeho řeč trvala po dobu, která se zdála hodinami, ale nakonec se chýlila ke konci. "Nyní mluvím o Spojení," šeptal Valcarenghi. "Stane se Spojeným, těší se na to, toužil po tom tak dlouho. Jeho mizérie skončila, jeho osamění zmizí, brzo bude moci procházet ulicemi svatého města a vyjadřovat svou radost zvoněním zvonečků a po několika letech Pak Konečné Spojení. Bude v posmrtném životě se svými bratry."

"Ne, Dino." Šepot byl Laurie. "Přestaň obalovat lidské fráze kolem toho, co říká. Říká, že bude jeho bratry. Fráze také vyjadřuje, že oni budou jím."

Valcarenghi se usmál. "No dobrá, Laurie, když to říkáš..."

Náhle tlustý farmář zmizel z pódia. Dav se zavlhl a jiná postava zaujala jeho místo: mnohem menší, silně zvrásněná, místo oka zející jamka. Začal hovořit, nejprve s přestávkami, pak s větší obratností.

"Tehle je zedník, postavil mnoho kopulí, žil ve svatém městě. Oko ztratil před lety, kdy spadl z kopule a narazil na ostrý hrot. Trpěl velkými bolestmi, ale za necelý rok se k práci vrátil, nežebroul o předčasné Spojení, byl statečný, byl hrdý na svoji odvahu. Měl manželku, ale neměli děti, je mu to líto, nemůže se svou manželkou svobodně hovořit, jsou vzdáleni, i když jsou spolu a ona pláče po nocích. Je z toho také smutný, ale nikdy jí neublížil a..."

Tak to pokračovalo další hodiny. Znovu jsem se stal neklidným, ale potlačil jsem to - tohle bylo příliš důležité. Nechal jsem se pohltnout Valcarenghiho vyprávěním a příběhem jednookého Škína. Brzy jsem se nechal upoutat jeho řečí jako cizinci kolem mě. Bylo horko, špatný vzduch a moje sako začalo být umazané a propocené, částečně od tlačících se okolo. Ale stěží jsem si toho povšiml.

Druhý mluvčí skončil stejně jako první, dlouhým vychvalováním potěšení z toho, že se stane Spojeným, a z příchodu Konečného Spojení. Ke konci jsem stěží vnímal Valcarenghiho překlad - mohl jsem slyšet štěstí v hlase Škína a vidět je v jeho chvějící se postavě. A nebo jsem možná podvědomě četl. Ale nebylo možné, abych na takovou vzdálenost četl - pokud by emoce objektu nebyly mimořádně silné.

Třetí mluvčí vystoupil na pódium a hovořil hlasem silnějším než jeho předchůdci. Valcarenghi pokračoval. "Vychovala svému muži osm dětí, měla čtyři sestry a tři bratry, celý život pracovala na farmě, a..."

Náhle se její řeč začala vytrácet, a skončila dlouhou sekvencí s několika ostrými, vysokými hvizdy. Pak zmlkla. Dav jako jeden začal odpovídat vlastními hvizdy. Tajemná hudba naplnila Velkou Síň a Skinové kolem nás se začali kolébat a pohvizdovat. Žena pohlížela na scénu v sehnuté a zlomené póze.

Valcarenghi začal překládat, ale u něčeho se zarazil, Laurie se do toho vmísila, než mohl výraz zopakovat. "Hovoří o své velké tragédii," šeptala. "Hvizdají, aby vyjádřili svou lítost, ztotožnění s její bolestí."

"Sympatií, ano," řekl Valcarenghi, který se znovu ujal slova. "Když byla mladá, její bratr onemocněl a zdálo se, že umírá. Rodiče jí přikázali, aby ho odvezla do svatých kopců, protože nemohli opustit mladší děti. Ale ona rozbila kolo na svém povozu při neopatrné jízdě, a její bratr zemřel na planinách. Odešel bez Spojení. Ona se z toho viní."

Škínská žena znovu začala mluvit. Laurie překládala, naklonila se k nám a měkce šeptala. "Její bratr zemřel, říká znovu. Ublížila mu, připravila ho o Spojení, teď je ztracen a sám a odešel bez, bez..." Posmrtného života," řekl Valcarenghi. "Bez posmrtného života."

"Nejsem si jistá, zda je to úplně správně," řekla Laurie. "Koncepte je..."

Valcarenghi ji posunkem umlčel. "Poslouchej," řekl. Pokračoval v překladu.

Poslouchali jsme její příběh, vyprávěný Valcarenghiho chraplavým šepotem, a její příběh byl nejpochmurnější z těch tří. Když skončila, byla také nahrazena. Ale Valcarenghi mi položil ruku na rameno a postrčil směrem k východu.

Chladný noční vzduch nás udeřil jako ledová voda, a náhle jsem si uvědomil, že jsem úplně propocený. Valcarenghi šel rychle k vozidlu. Za námi řeč stále pokračovala a Skinové nejevili známky únavy.

"Shromáždění pokračuje nepřetržitě celé dny, někdy i týdny," řekla nám Laurie, když jsme nastupovali do vznášedla.

"Skinové se v poslechu více méně střídají - strašně se snaží slyšet každé slovo, ale nakonec na ně stejně padne vyčerpání a vzdálí se ke krátkému odpočinku, pak se znovu vrátí. Je to velká čest vydržet celé Shromáždění beze spánku."

Valcarenghi se s námi vznesl. "Někdy to musím vyzkoušet," řekl. "Nikdy jsem tu nebyl déle než několik hodin, ale mohl bych to vydržet, kdybych se povzbudil prášky. Dospěli bychom k většímu vzájemnému porozumění lidí se Škíny, kdybychom se plněji podíleli na jejich obřadech."

"Ach," řekl jsem, "možná to Gustaffson cítil také tak."

Valcarenghi se lehce zasmál. "Ano, ale já se na tom nechci zase natolik podílet."

Cesta domů probíhala v unaveném tichu. Ztratil jsem pocit času, ale mé tělo trvalo na tom, že je téměř úsvit. Lya, stočená na mém rameni, vypadala vyčerpaně a byla v polospánku. Cítil jsem se stejně.

Vystoupili jsme ze vznášedla před Věží, a vyvezli jsme se výtahem. Už jsem nedokázal přemýšlet. Spánek přišel velice, velice rychle.

Té noci jsem měl sen. Myslím, že dobrý sen, ale zmizel s příchodem světla, ponechal mě prázdného a s pocitem šalby. Ležel jsem, napůl vzbuzený s paží kolem Lyi a s očima na stropě, pokoušel jsem se vybavit si, o čem ten sen byl. Ale nepovedlo se mi to.

Místo toho jsem se přistihl, že přemýšlím o Shromáždění, znovu ho nechávám probíhat v hlavě. Definitivně jsem procítil a vyškřábal jsem se z postele. Zatemnili jsme sklo, takže v místnosti byla stále úplná tma. Ale snadno jsem nalezl ovládání a vpustil dovnitř paprsek pozdního ranního světla.

Lya něco zamumlala v ospalém protestu a převalila se, ale nepokusila se vstát. Nechal jsem ji v ložnici a vyšel jsem do

knihovny. Hledal jsem knihu o Škínech - nějakou s většími detaily než materiály, které nám poslali. Neměl jsem štěstí. Knihovna byla určena k odpočinku a ne k výzkumu.

Nalezl jsem videofon a zavolal do Valcarengiho kanceláře. Ozval se Gourlay. "Helou," řekl, "Dino předpokládal, že zavoláte. Právě tu není. Je na obchodním jednání. Co potřebujete?"

"Knihy," řekl jsem, stále ještě trochu ospalým hlasem. "Něco o Škínech."

"V tom vám nemohu sloužit," řekl Gourlay. "Skutečně žádné neexistují. Spousta článků, studií a monografií, ale žádná kvalifikovaná kniha. Chci ji napsat, ale ještě jsem se k tomu nedostal. Myslím, že Dino mě považuje za váš zdroj informací."

"Hm."

"Nějaké otázky?"

Přemýšlel jsem o vhodné otázce a na žádnou jsem nepřišel. "Ani ne," řekl jsem s pokrčením ramen. "Chtěl jsem získat obecnou představu o pozadí, možná nějaké další informace o Shromážděních."

"Můžeme si o tom promluvit později," řekl Gourlay. "Dino odhadl, že budete chtít začít pracovat dnes. Můžeme dopravit lidi do Věže, anebo vás za nimi."

"Půjdeme za nimi," řekl jsem rychle. Přivést nějakou osobu k rozhovoru všechno pokazí. Stanou se podezřívavými, a to zakryje všechny emoce, které bych mohl číst, a také myslí na jiné věci, takže Lya má problémy.

"Dobrá," řekl Gourlay. "Dino vám dal vznášedlo k volnému použití. Můžete si ho vyzvednout v hale. Také tam dostanete nějaké klíče, abyste se mohli dostat sem do kanceláře bez zdržování se sekretářkami a tak."

"Díky," řekl jsem, "promluvíme si později." Vypnul jsem videofon a vrátil se do ložnice.

Lya seděla, přikrývky obtočené kolem pasu. Posadil jsem se k ní a políbil ji. Usmála se, ale nereagovala. "Co je," řekl jsem. "Nějaký problém?"

"Bolí mě hlava," odpověděla. "Myslela jsem, že vystřízlovače mají odstranit kocovinu."

"Mělo by to tak být. Na mě to zabralo dobře." Šel jsem k šatníku a vybíral jsem něco na sebe. "Myslím, že by tu měly být někde prášky proti bolesti hlavy. Jsem si jist, že Dino na něco tak samozřejmého nezapomněl."

"Pff. Ano. Hod' mi nějaké šaty."

Chytil jsem jednu z jejích kombinéz a hodil jsem ji přes pokoj. Lya se postavila a vklouzla do ní, zatímco jsem se oblékal, pak došla do umývárny. "Je to lepší," řekla. "Máš pravdu, na léky nezapomněl."

"Je důkladný."

Usmála se. "Myslím, že ano. Laurie ale zná jazyk lépe. Četla jsem ji. Dino udělal při svém překladu minulé noci dost chyb."

Něco takového jsem očekával. To nijak Valcarengiho nesnižovalo, podle toho, co jsme slyšeli pracoval se čtyřměsíčním handicapem. Přikývl jsem. "Ještě něco jsi přečetla?"

"Ne. Pokoušela jsem se dostat na ty řečníky, ale bylo to příliš daleko."

Lya přišla ke mně a vzala mě za ruku. "Kam dnes půjdeme?"

"Do škínského města," řekl jsem. "Pokusíme se najít nějaké Spojené. Na, Shromáždění jsem žádné neviděl."

"Ne. Tyhle záležitosti jsou pro Škiny před Spojením."

"To jsem také slyšel. Půjdeme."

Vyšli jsme na čtvrtém poschodí na opožděnou snídani v restauraci Věže, pak jsme si došli pro vznášedlo, které nám ukázal muž v hale. Sportovní zelený čtyřsedadlový vůz, obyčejný, který nebudil pozornost.

Neletěli jsme celou cestu do škínského města, protože jsme se domnívali, že se lépe vcítíme do prostředí, pokud ho projdeme pěšky. Tak jsme vystoupili hned za první řadou pahorků a šli jsme.

Město lidí vypadalo, že je téměř prázdné, ale město Škínů žilo. Štěrkem sypané ulice byly plné místních obyvatel, kteří zaneprázdněně chvátili sem a tam, nosili náklady cihel, košíky ovoce a ošacení. Všude byly děti, většinou nahé: oranžové kuličky energie, které kolem nás kroužily, hvízdaly a chrochtaly, smály se a každou chvíli nás za něco zatahaly. Děti vypadaly jinak než dospělí. Jednak měly pár ostrůvků načervenalých vlasů, jednak jejich pokožka byla hladká a nezvrásněná. Byly jediné, které nám věnovaly pozornost. Dospělí Skinové si prostě šli za svou prací a občas nám darovali přátelský úsměv. Lidé zřejmě v ulicích škínského města nebyli ničím mimořádným.

Většinou to byli chodci, ale jezdilo tudy také dost malých dřevěných vozíků. Škínské tažné zvíře vypadalo jako velký zelený pes, kterému se dělá zrovna zle. Byla k vozíkům uvázána v párech a při tahu ustavičně kvičela. Tak jim lidé přirozeně říkali kvičáci. Kromě kvičení také neustále kálela. To společně s vůněmi jídel v koších a samotnými Škiny dávalo městu charakteristický zápach.

Byl tu také hluk, neustálý lomoz. Hvízdání dětí, dospělí hovořící hlasitým chroptěním, vrčením a kvákáním, kvičení kvičáků a vozíky valící se přes kamení. Lya a já jsme tím procházeli tiše ruku v ruce, pozorovali a poslouchali, čichali a... četli.

Když jsme vešli do škínského města, široce jsem se otevřel vjemům, nechal jsem se za chůze vším omývat, nekoncentrovaný ale přijímající. Byl jsem centrem malé bubliny emocí - pocity se na mě řítily, jak se Skinové blížili, mizely, když se vzdalovali, kroužily okolo s tancujícími dětmi. Plaval jsem v moři vjemů. A zarazilo mě to.

Zarazilo mě hlavně to, že to bylo tak známé. Už jsem dříve četl obyvatele jiných planet. Občas je to obtížné, občas snadné, ale nikdy to nebylo příjemné. Hragané mají kyselé duše, nasycené nenávistí a záští, takže jsem se cítil pošpiněn, když jsem odešel. Fyndiiové měli jen slabé záchrvěvy emocí, které jsem stěží vůbec mohl číst. Damoosové jsou... jiní. Četl jsem je intenzivně, ale nedokázal jsem popsat pocity, které jsem četl.

Ale na Škinu - to bylo jako chodit po Baldurské ulici. Ne, počkat - spíše jako na jedné ze Ztracených kolonií, kde lidské osídlení upadlo zpět do barbarství a zapomnělo na svůj původ. Zuří tam lidské emoce, základní, silné a skutečné, ale ne tak zdokonalené jako na Staré Zemi nebo na Balduru. Škínové byli zrovna takoví: možná primitivní, ale snadno

pochopitelně. Četl jsem radost a lítost, závist, hněv, rozpaky, trpkost, touhu, bolest. Stejná směs mě pohltila, kdekoli jsem se jí otevřel.

Lya četla také. Cítil jsem napětí v její ruce, kterou jsem držel ve své. Po chvíli zase zvládněla. Otočil jsem se k ní, a Lya viděla otázku v mých očích.

"Jsou to lidé," řekla. "Jsou jako my."

Přikývl jsem. "Možná je to paralelní evoluce. Škín může být starší než Země, s několika menšími rozdíly. Ale máš pravdu. Jsou více lidsší než jakákoli jiná rasa, se kterou jsme se ve vesmíru setkali." Uvažoval jsem o tom. "Odpovídá to na Dinovu otázku? Jestli jsou jako my, vyplývá z toho, že jejich náboženství má na lidi větší vliv než skutečně cizí náboženství."

"Ne, Robbe," řekla Lya. "To si nemyslím. Právě naopak. Jestliže jsou jako my, pak nevidím žádný smysl v tom, že jdou tak dobrovolně zemřít. Chápeš?"

Měla samozřejmě pravdu. V emocích, které jsem četl, nebylo nic sebevražedného, nic nestabilního, nic skutečně nenormálního. Ale přesto každý ze Škínů nakonec dospěl ke Konečnému Spojení.

"Měli bychom se na někoho soustředit," řekl jsem. "Tehle myšlenkový zmatek nás nikam nedostane."

Rozhlížel jsem se kolem, abych našel vhodný objekt, a zrovna tehdy jsem uslyšel zvonění zvonků.

Byly někde vpředu vlevo, téměř ztracené v městském hluku. Zatahal jsem Lyu za ruku a běželi jsme dolů ulicí, abychom je našli, u první uličky v řadě domů jsme zahuli doleva.

Zvonky byly stále vpředu, a tak jsme stále běželi, proběhli jsme nejspíš něčím dvorem a přelezli jsme přes nízký živý plot, obsypaný sladohorný. Za ním byl další dvůr, hnojiště, další kopule a nakonec ulice. Tam jsme našli zvoníci.

Byli čtyři, všichni Spojení, oblečení do dlouhých rouch z jasně červené tkaniny, kterou vláčeli v prachu, s velkými bronzovými zvonky v každé ruce. Nepřetržitě na ně zvonili, jejich dlouhé paže se kývaly vpřed a vzad, ostré, jasné tóny zaplňovaly ulici. Všichni čtyři byli postarší, takoví, jako Skini bývají - bez vlasů a zvrásnění milióny jemných vrásek.

Ale široce se usmívali, a mladší Skinové, kteří je míjeli, se zase usmívali na ně.

Na jejich hlavách se nesl Gríška.

Očekával jsem, že to bude ošklivý pohled. Nebyl. Bylo to trochu zneklidňující, ale jen proto, že jsem věděl, co to znamená. Parazitě vypadali jako jasné skvrny karmínové šminky, velikosti od bradavice na lebce jednoho Škína až po stékající se plochu pohyblivé červeně, která pokrývala hlavu a ramena nejmenšího Skína jako živá kápe. Věděl jsem, že Gríška žije z toho, že se podílí na živých látkách z krevního oběhu.

A také tím, že pomalu - ach, velice pomalu - konzumuje svého hostitele.

Lya a já jsme se zastavili několik metrů od nich, a pozorovali jsme je, Jak zvoní. Její tvář byla vážná a myslím, že moje také. Všichni ostatní se usmívali, a písně, které zvonky vyzváněly, byly písněmi radosti. Stisk jsem pevně Lye ruku.

"Čti," zašeptal jsem.

Četli jsme.

Já jsem četl zvonky. Ne zvuk zvonků, ne, ale pocit zvonků, jejich emoce, jasné zvonící potěšení, jejich bušící-křičící zvonící hlas, píseň Spojených, jejich společné sdílení všeho. Četl jsem, co Spojení cítí, jak vyzvání, jejich štěstí a očekávání, jejich extázi v tom, že vypráví jiným o svém zvonivém uspokojení. A četl jsem lásku, přicházející od nich ve velkých žhavých vlnách, vroucí všeobsažnou lásku k ženám i mužům společně, ne slabý odvar citů člověka, který "miluje" své bratry. Tohle bylo skutečné a žhavé, a téměř páliło, jak se pocit přese mně převálil a obklopil mě. Milovali sebe a milovali všechny Škiny, milovali Gríšku jeden druhého a milovali nás. Milovali nás. Milovali mě, tak horce a, divoce, jako mě milovala Lya. A s láskou jsem četl sounáležitost a sdílení. Ti čtyři byli zvlášť a oddělení, ale mysleli, jako by byli všehovšudy jeden, a patřili Gríškovi, byli všichni pohromadě a spojení, ačkoliv každý z nich byl stále sebou a žádný nemohl číst ostatní tak, jako jsem je četl já.

A Lya? Odpoutal jsem se od nich, a uzavřel jsem se, a podíval jsem se na Lyu. Měla bledou tvář, ale usmívala se. "Jsou krásní," řekla* slabým, měkkým a udiveným hlasem. Promáčená láskou, stále jsem si uvědomil, jak moc ji miluji, a že jsem částí jí a ona mou.

"Co - co jsi četla?" zeptal jsem se, můj hlas bojoval s neustálým cinkáním zvonků.

Potrásla hlavou, jako by ji chtěla pročistit. "Milují nás," řekla. "Ty to musíš vědět, ach, já to cítím, oni nás skutečně milují. A tak hluboce. Hluběji pod láskou je ještě více lásky, a pod ní ještě víc a tak dál a dál až do nekonečna. Jejich myslí jsou tak hluboké, tak otevřené. Netušila jsem, že mohu přečíst lidskou mysl do takové hloubky. Všechno je přímo na povrchu: přímo tam, jejich celé životy a všechny jejich sny a pocity a vzpomínky a - všechno jsem to pochytila a přečetla, jediným pohledem. S lidmi je to taková práce. Musím dolovat, musím bojovat, a stejně se nedostanu moc daleko. Ty to víš, Robbe, ty to víš. Ach, Robbe!" A příběhla ke mně, a pevně se ke mně přitiskla, a já jsem ji objal. Proud pocitů, který se na mě přehrnul, musel pro ni být příbojovou vlnou. Její Nadání bylo širší a hlubší než moje, a teď byla otřesená. Četl jsem ji, jak mě svírala, četl jsem lásku, velikou lásku, a údiv a štěstí, ale také strach, nervózní strach, který to všechno prostupoval.

Zvonění kolem nás náhle ztichlo. Zvonky se jeden po druhém přestaly míhat, a čtyři Spojení stáli na okamžik tiše. Jeden z ostatních Skinů k nim přistoupil s velkým košíkem zakrytým látkou. Nejmenší ze Spojených odhrnul látku, a ulicí zavoněla horká masová roláda. Každý ze Spojených si z košíku několik vzal, a za chvíli všichni spokojeně jedli, a vlastník rolád se na ně usmíval. Další Škín, malá nahá dívka, příběhla a nabídla jim láhev vody, a oni si ji podávali dokola bez komentáře.

"Co se děje?" zeptal jsem se Lyi. Pak jsem si, ještě než odpověděla, vzpomněl. Něco z literatury, kterou nám Valcarenghi poslal. Spojení nepracují. Čtyřicet pozemských let žili a lopotili se, ale po Prvním Spojení až do Konečného Spojení pro ně existovalo jen potěšení a hudba, a ostatní Škinové jim dávali jídlo a nápoje. Bylo velkou ctí nakrmit Spojené a Škín, který přinesl svou masovou roládu, zářil hrdostí a potěšením.

"Lyo," zašeptal jsem, "můžeš je číst teď?"

Přikývla, opřená o mou hrud, odtáhla se a zírala na Spojené, její oči ztwardly a pak se znovu uvolnily. Podívala se opět na mě. "Je to rozdílné," řekla překvapeně.

"Jak?"

V rozpacích uhnula pohledem. "Nevím. Chci říct, pořád nás milují a tak dál, ale teď jsou jejich myšlenky nějak více lidské. Jsou tam úrovně, víš, ale není tak snadné se k nim propracovat, a jsou tam skryté věci, věci, které skrývají dokonce i sami před sebou. Není to tak otevřené jako předtím. Teď přemýšlejí o jídle a jak to chutná. Je to velice živé. Můžu sama cítit chuť rolády. Ale není to stejné."

Dostal jsem inspiraci. "A kolik tu je myslí?"

"Čtyři," řekla. "Nějak spojených, myslím. Ale ne úplně."

Zastavila se, zmatená, a potřásla hlavou. "Chci říct, do určité míry cítí emoce ostatních, myslím, že asi tak, jako ty. Ale ne myšlenky, ne detaily. Můžu je číst, ale oni nedokážou číst jeden druhého. Každý je zvlášť. Předtím si byli blíže, když zvonili, ale vždycky to byli samostatní jedinci."

Byl jsem lehce zklamán. "Tedy čtyři myslí, ne jedna?"

"Hmm, ano. Čtyři."

"A co Gríška?" Moje nová skvělá myšlenka. Jestliže by Gríška měl vlastní myšlenky...

"Nic," řekla Lya. "Jako když čteš rostlinu, nebo kousek šatů. Dokonce ani potvrzení "ano, žiju".

To bylo zarážející. Dokonce i nižší zvířata mají určité nejasné podvědomí o životě - pocit, který Nadání nazývají "ano, žiji". Obvykle je to jen slabá jiskřička a vyžaduje to velké Nadání ji zachytit. Ale Lya má veliké Nadání.

"Promluvme si s nimi," řekl jsem. Přikývla a my jsme došli ke Spojeným, kteří žvýkali roládu. "Hellou," řekl jsem neobratně, protože jsem nevěděl, jak je oslovit. "Umíte mluvit řečí lidí?"

Tři z nich se na mě nechápavě podívali. Ale čtvrtý, ten malý, jehož Gríška vyhlížel jako rudá kápe, pokýval hlavou.

"Ano," řekl vysokým slabým hlasem.

Náhle jsem zapomněl, na co jsem se chtěl ptát, ale Lya mi přispěchala na pomoc. "Víte o lidských Spojených?"

Usmál se. "Všichni Spojení jsou jeden," řekl.

"Aha," řekl jsem. "Ano, dobrá, ale znáte nějaké, kteří vypadají jako my? Víte, vysocí, s vlasy a s pokožkou, která je růžová nebo hnědá a tak?" Znovu jsem se zarazil a uvažoval, jak moc vlastně Škín umí pozemsky a trochu jsem vnímal jeho Gríšku.

Zakýval hlavou ze strany na stranu. "Spojení jsou všichni odlišní ale všichni jsou jeden, všichni stejní. Někteří vypadají jako vy. Chcete se stát Spojeným?"

"Ne, děkuji," řekl jsem. "Kde bych mohl najít lidského Spojeného?"

Znovu zakýval hlavou. "Spojení zpívají a zvoní a chodí svatým městem."

Lya četla. "Neví to," řekla mi. "Spojení jen bloumají a hrají na své zvonky. Není v tom žádný systém, nikdo nesleduje určitou trasu. Je to úplně náhodné. Někteří putují ve skupinách, někteří sami, a nové skupiny se tvoří pokaždé, kdy se dvě skupiny potkají."

"Budeme muset hledat," řekl jsem.

"Najezte se," řekl nám Škín. Sálh do košíku na zemi a jeho ruce se objevily s dvěma kouřícími masovými roládami. Jednu vtiskl do ruky mě, jednu Lye.

Podíval jsem se na ni nerozhodně. "Děkuji," řekl jsem. Volnou rukou jsem uchopil Lyu a společně jsme odešli. Když jsme odcházeli, Spojen se na nás usmívali, a sotva jsme prošli polovinu ulice, začali znovu zvonit.

Roládu jsem držel stále v ruce, její kůrka mě pálila prsty. "Můžu to jíst?" zeptal jsem se Lyi.

Ukousla si ze své. "Proč ne? Vždyť jsme je jedli večer v restauraci A jsem si jistá, že by nás Valcarenghi varoval, kdyby byla místní strav jedovatá."

To mělo smysl, tak jsem zvedl roládu k ústům a při chůzi jsem ukousl. Byla horká a také palčivá, a vůbec se nepodobala roládám, které jsme okusili předchozí noci. Ty byly zlaté, plátkovité, jemně ochucené oranžikovitým kořením z Balduru. Tyhle škínské byly křuplavé, z masa uvnitř odkapával tuk a pálila mi ústa. Ale bylo to dobré a měl jsem hlad, tak mi roláda dlouho nevydržela.

"Dozvěděla ses ještě něco jiného, když jsi četla toho malého chlapíka?" zeptal jsem se Lyi mezi sousty horké rolády.

Polkla a přikývla. "Ano, dozvěděla se. Byl šťastný, ještě více než ostatní. Je starší. Blíží se Konečnému Spojení, a velice ho to vzrušuje." Hovořila lehce, zdálo se, že následky čtení Spojených už zmizely.

"Proč?" uvažoval jsem nahlas. "Vždyť zemře. Proč ho to činí tak šťastným?"

Lya pokrčila rameny. "Obávám se, že nepřemýšlel o přílišných podrobnostech."

Olízal jsem si prsty, abych je zbavil mastnoty. Byli jsme na křižovatce, Škínové chvátili všemi směry, a teď jsme slyšeli další zvonky.

"Další Spojení," řekl jsem. "Chceš se jít za nimi podívat?"

"A co můžeme zjistit? To, co už víme? Potřebujeme lidského Spojeného."

"Možná některý z téhle skupinky bude člověk."

Lya se na mě opovržlivě podívala. "Hm. A jaká je pravděpodobnost?"

"Máš pravdu," připustil jsem. Bylo pozdní odpoledne. "Možná bude lepší, když se vrátíme. Zítra začneme dříve."

Mimoto nás asi Dino čeká na večeri."

Večere se tentokrát podávala ve Valcarenghiho kanceláři poté, co se dovnitř dopravil další nábytek. Jeho pokoje, jak se ukázalo, byly o patro níž, ale dal přednost tomu zůstat nahoře, kde se jeho hosté mohli těšit z velkolepé vyhlídky.

Bylo nás pět, všichni už známí: já a Lya, Valcarenghi a Laurie plus Gourlay. Laurie vařila, Valcarenghi na ni dohlížel jako šéfkuchař. Měli jsme smažené hovězí ze Škínu, původem z rasy dovezené ze Země, a k tomu fantastickou směs

zeleniny, ve které byly houby ze Země, zeměnky z Balduru a škinské sladotny. Dino rád experimentoval a jídlo bylo jedním z jeho vynálezů.

Lya a já jsme podali úplnou zprávu o dnešních dobrodružstvích. Přerušoval nás jen Valcarengi svými dobře volenými, chápavými otázkami. Po večeri jsme uklidili stoly a talíře, a posadili jsme se, popíjeli Veltarské a hovořili. Tentokrát jsme se ptali my s Lyou a nejčastěji odpovídá Gourlay. Valcarengi, usazený na podušce na zemi, nás poslouchal, jednu ruku kolem Laurie, v druhé sklenici vína. Nejsme první Nadaní, kteří navštívili Škín, řekl nám. Také ne první, kteří prohlašují, že Skinové se podobají lidem.

"Předpokládejme, že to něco znamená," řekl. "Ale nevím. Nejsou to lidé, to víte. Skutečně ne. Mimo jiné jsou družnější. Historicky velcí stavitelé měst se ve městech obklopovali jinými. A také jsou pospolitější než lidé. Spolupracují ve všem, dokáží sdílet společně. Například obchod - chápou ho jako vzájemné sdílení."

Valcarengi se zasmál. "Můžu ti to potvrdit. Zrovna jsem strávil celý den tím, že jsem se snažil uzavřít obchodní kontrakt se skupinou farmářů, se kterými jsme dosud nejednali. Věřte mi, nebylo to snadné. Dali by nám libovolné množství, pokud by ho sami nepotřebovali a zatím je nepožádal nikdo jiný. Ale chtěli by v budoucnu dostat o cokoli požádají. Skutečně to očekávají. Takže vždy, když s nimi obchodujeme máme na výběr: buď jim dát šek bianco, anebo absolvovat spoustu hovorů, které končí jejich přesvědčením, že jsme úplní sobci."

Lya nebyla ještě spokojená. "A co sex?" vyžadovala. "Z toho, co jste večer překládal, jsem získala dojem, že jsou monogamní."

"Sexuální vztahy mají trochu zmatené," řekl Gourlay. "Je to divné. Chápete, sex je sdílení, a je dobré sdílet s každým. Ale sdílení musí být skutečné a smysluplné. To vytváří problémy."

Laurie se napjatě posadila. "Tuhle otázku jsem studovala," řekla rychle. "Škinská morálka trvá na tom, že milují všechny. Ale to není možné, jsou příliš lidští, mají příliš velký pocit vlastnictví. Dávají přednost monogamním vztahům, protože v jejich kultuře skutečně hluboké sdílení s jednou osobou je lepší než milión plytkých fyzických kontaktů. Ideálem Škínů by bylo sexuální sdílení s každým, přitom se všemi spojeními stejně hlubokými, ale tohoto ideálu nemohou dosáhnout."

Ztuhl jsem. "Cožpak někdo minulé noci neřikal, že podvedl svou manželku?"

Laurie horlivě přikývla. "Ano, ale vína byla v tom, že jeho druhý vztah snížil společné sdílení s manželkou. V tom byla zrada. Kdyby to byl schopen učinit, aniž by ublížil staršímu vztahu, pak by to nevařilo. A pokud by všechny jeho poměry byly skutečným sdílením lásky, mohlo by to být jeho plus. V tom případě by mohla být jeho manželka na něho hrdá. Pro Škiny je úspěchem být v několikanásobné jednotě, která funguje."

"A jeden z největších zločinů na Škinu je opustit jiného a ponechat jej osamoceného," řekl Gouliay. "Rozumí se emocionálně osamoceného, bez sdílení."

Přemýšlel jsem nad tím, zatímco Gourlay pokračoval. Řekl nám, že na Škinu je malá zločinnost. Zvláště ne žádné násilné zločiny. Žádné vraždy, bitky, žádné vězení, války v celé jejich dlouhé, prázdné historii.

"Jsou rasou, kde neexistují vrahové," řekl Valcarengi. "Což může něco vysvětlit. Na staré Zemi kultury s vysokým počtem sebevražd mívaly současně nejnižší počty vražd. A na Škinu je počet sebevražd sto procent."

"Zabíjejí zvířata," řekl jsem.

"Nejsou části Spojení," odpověděl Gourlay. "Spojení zahrnuje vše, co myslí, a bytosti, které do něj patří, nelze zabít. Nezabíjejí Škiny, lidi nebo Gríšku."

Lya pohlédla na mě, pak na Gourlaye. "Gríška nemyslí," řekla. "Pokoušela jsem se ho dnes ráno číst a nezískala jsem nic než myšlenky Škínů, kteří jej nesli. Ani potvrzení 'ano, žiju'."

"To víme. Ale to je otázka, která mě vždycky překvapovala," řekl Valcarengi a postavil se. Došel k baru pro další víno, přinesl láhev a doplnil nám sklenice. "Je to skutečně parazit bez vědomí, ale zotročuje inteligentní rasu, jako jsou Skinové. Proč?"

Čerstvé víno bylo dobré a vychlazené a chladně mi klouzalo hrdlem. Vypil jsem ho, pokýval hlavou a vzpomněl jsem si na záplavu euforie, která se přes nás dnes přehnala, "Drogy," řekl jsem spekulativně. "Gríška musí produkovat organické drogy, které vyvolávají radost. Skinové se jim dobrovolně podřizují a šťastně umírají. Potěšení je skutečné, věřte mi. Cítili jsme ho."

Lya ale vypadala, že má pochybnosti a Gourlay pevně zavrtěl hlavou. "Ne, Robbe. Tak to není. Experimentovali jsme s Gríškou a..."

Musel postřehnout mé zvednuté obočí. Zmlkl.

"A co na to říkali Škinové?" zeptal jsem se.

"Neřekli jsme jim o tom. Vůbec by se jim to nelíbilo. Gríška není jen zvířetem, ale je také jejich bohem. S bohem se nežertuje, to víte. Dlouho jsme se toho zdržovali, ale když Gustaffson odešel. Stuart musel vědět. Dal příkazy. Ale nikam jsme se nedostali. Žádné extrakty, které by mohly být drogami, žádná sekrece, nic. Ve skutečnosti jsou Škinové jedinou místní živou formou, která se Gríškově dobrovolně podrobuje. Chytili jsme kvičáka, přivázali a nechali přisednout Gríšku. Pak jsme za několik hodin kvičáka odvázáli. Ten kvičák byl rozrušený, kvičel a vyváděl, útočil na tu věc na své hlavě. Skoro si rozedřel vlastní lebku na proužky, než to dostal pryč."

"Možná jsou jenom Škinové vnímaví?" řekl jsem. Chabý pokus.

"Ne tak docela," řekl Valcarengi s jemným úsměvem. "My také."

Lya byla ve výtahu podivně ztichlá, jako vyčerpaná. Domyslel jsem si, že přemýšlí o našem hovoru. Ale sotva se za námi zavřely dveře do našeho pokoje, otočila se ke mně a objala mě.

Natáhl jsem ruku a pohladil její měkké hnědé vlasy, lehce překvapený jejím polibkem. "No tak," řekl jsem, "co se děje?" Poskytla mi svůj vampíří pohled křehkých velkých očí. "Pomiluj mě, Robbe," řekla s náhle měkkou naléhavostí.

"Prosím. Pomiluj se se mnou teď."

Usmál jsem se, ale byl to překvapený úsměv, ne můj obvyklý postelový úsměv. Lya je obvykle uličnická a zlomyslná, když je nadřzená, ale teď byla sklíčená a zranitelná. Nechápal jsem to úplně.

Ale nebyl čas na otázky, a tak jsem se neptal. Jen jsem ji beze slova k sobě přitiskl a pevně políbil, a společně jsme došli do ložnice.

A pomilovali jsme se, skutečně pomilovali, více, než mohou ubozí Normální. Spojili jsme svá těla v jedno a cítil jsem, jak Lya ztuhla, když svou myslí šáhla do mě. A jak jsme se společně pohybovali, otevřel jsem se jí, utopil jsem se v záplavě lásky a žádosti a strachu, který z ní vyzařoval.

Pak, stejně rychle jako to začalo, to skončilo. Její rozkoš se prese mě přelila jako rudě žhavá vlna. Připojil jsem se k ní v jejím vyvrcholení, a Lya mě pevně sevřela. Oči se jí scvrkly, jak to vše vpíjela.

Potom jsme leželi tam v temnotě a nechali jsme hvězdy Škinu, aby zářily oknem. Lya se ke mně přitiskla, hlavu na mých prsou, zatímco jsem ji hladil.

"Bylo to pěkné," řekl jsem ospalým hlasem a usmíval jsem se do hvězdami naplněné temnoty.

"Ano," odpověděla. Její hlas byl měkký a slabý, tak slabý, že jsem jej stěží slyšel. "Miluji tě, Robbe," zašeptala.

"Ano," řekl jsem. "A já miluji tebe."

Vyklouzla z mé paže a převálila se, položila mi hlavu na ruku, dívala se na mě a usmívala se. "Ano, miluješ," řekla. "Četla jsem to. Víš to. A ty víš, jak moc tě miluji, že?"

Přikývl jsem s úsměvem. "Jistě."

"Víš, jsme šťastní. Normální mají jen slova. Chudáčci Normální. Jak to mohou říct, jen slovy? Jak to můžou vědět?"

Vždycky jsou si vzdálení, snaží se přiblížit jeden druhému, a nedaří se jim to. I když se milují, i při svém vyvrcholení, jsou vždycky oddělení. Musí být velice osamělí."

V tom, co říkala, bylo něco... zneklidňujícího. Podíval jsem se na Lyu, do jejích jasných šťastných očí, a přemýšlel jsem o tom. "Možná," řekl jsem konečně. "Ale pro ně to není tak zlé. Jiný způsob neznají. A snaží se, také milují. Občas tu propast překročí."

"Jen krátký pohled a hlas, pak zase temnota a ticho," pronesla Lya smutným a soucitným hlasem. "Jsme šťastnější, že? Máme mnohem víc."

"Jsme šťastnější," odpověděl jsem. A začal jsem ji také číst. Její myšlenky byly zamlžené uspokojením, ale s jemným nádechem osamělé touhy. Ale bylo tam i něco jiného, velmi hluboko, nyní už téměř pryč, ale stále slabě zachytitelné.

Pomaloučku jsem se posadil. "Tak co," řekl jsem. "Něco tě trápí. A než jsme sem přišli, byla jsi vyděšená. O co jde?"

"Skutečně nevím," řekla. Znělo to překvapeně a skutečně překvapená byla. Četl jsem to. "Bála jsem se, ale nevím proč."

Myslím, že kvůli Spojeným. Přemýšlela jsem o tom, jak moc mě milovali. Dokonce mě ani neznali, ale tak mě milovali, a rozuměli mi - téměř tak, jak si rozumíme my. Já - nevím. Zneklidnilo mě to. Chci říct, myslela jsem, že nikdy nemohu být takhle milována, pouze tebou. A oni byli tak blízko, tak jsme byli pohromadě. Cítím se trochu osamělá, když se jen držíme za ruce a hovoříme. Chtěla bych být tak podobně blízko tobě. Poté, co všichni spolu tak sdíleli, připadám si tak osamělá a tak prázdná. A polekaná. Víš to?"

"Vím," řekl jsem, lehce jsem se jí opět dotkl rukou a v myšlenkách. "Rozumím ti. Rozumíme jeden druhému. Jsme společně téměř jako oni, tak, jak Normální nikdy nemohou být."

Lya přikývla, usmála se a políbila mě. Usnuli jsme si v objetí.

Opět sny. Ale opět na úsvitě se mi vzpomínka vytratila. Bylo to nepříjemné. Sny byly příjemné, pohodlné. Chtěl jsem je zpět, a nemohl jsem si ani vzpomenout, jaké byly. Naše ložnice, ozářená pronikavým denním světlem, vypadala šedivá ve srovnání s nádherami mých ztracených vizí.

Lya se probudila po mě, a znovu ji bolela hlava. Tentokrát měla pilulky po ruce na nočním stolku. Zašklebila se a jednu si vzala.

"To musí být to škinské víno," řekl jsem jí. "Něco v něm nepříznivě ovlivňuje tvůj metabolismus."

Oblékla si novou kombinézu a zamračila se na mne. "Chm. Večer jsme pili Veltarské, pokud se pamatuješ. Otec mi nalil první sklenici Veltarského, když mi bylo devět. Nikdy předtím mě po něm nebolela hlava."

"Tak je to poprvé," řekl jsem s úsměvem.

"Na tom není nic k smíchu," řekla. "Bolí mě hlava."

Přestal jsem žertovat a pokusil jsem se ji číst. Měla pravdu. Skutečně to bolelo. Celé její čelo vřelo bolestí. Rychle jsem toho nechal, aby mě to také nepostihlo.

"Dobrá," řekl jsem. "Promiň. Ale prášky se o to stejně postarají. Mimoto máme práci."

Lya přikývla. Dosud se nenechala při práci ničím vyrušovat.

Druhý den byl dnem lovu na lidi. Vyšli jsme mnohem dříve, rychle jsme posnídali s Gourlayem a pak jsme si před Věží vyzvedli náš vůz. Tentokrát jsme nepřistávali, když jsme dorazili do města Skinů. Chtěli jsme najít lidského Spojeného, což znamenalo, že musíme prohledat velké území. Město bylo největší, jaké jsem kdy viděl, minimálně rozlohou, a tady byl tisíc lidských věřících ztracený mezi milióny Škinů. A z tohoto tisíce lidí pouze polovička byla zatím Spojených.

Letěli jsme nízko, hučeli jsme nahoru a dolů kolem kopců pokrytých domy jako vzdušná horská dráha, a v ulicích pod námi jsme působili docela rozruch. Škinové samozřejmě už předtím viděli vznášedla, ale stále to ještě bylo něco nového, zvláště pro děti, které se snažily za námi běžet, kdekoli jsme se mihli. Také jsme splašili kvičáka, takže převrhl vozík plný ovoce, který táhl. Měl jsem pocit viny, a tak jsem se potom držel se vznášedlem výše.

Viděli jsme Spojené po celém městě, jak zpívají, jedí, chodí a zvoní těmi zvonky, těmi věčnými bronzovými zvonky. Ale za první tři hodiny jsme našli jen Spojené Škiny. Lya a já jsme se stídali v řízení a pozorování. Po vzrušení předchozího dne bylo pátrání nudné a únavné.

Ale nakonec jsme něco našli: velkou skupinu Spojených, bylo jich deset, obklopujících vůz s chlebem za jedním z prudších kopců. Dva z nich byli vyšší než ostatní.

Přistáli jsme na opačné straně kopce a šli jsme k nim, zatímco naše vznášedlo obklopila skupina škinských dětí. Když jsme k nim došli, Spojení ještě jedli. Osm z nich byli Škinové různých velikostí a odstínů a na jejich lebkách pulsoval Gríška. Dva další byli lidé.

Měli na sobě stejné dlouhé rudé roucho jako Skinové, a nesli stejné zvonky. Jeden z nich byl velký, s vytahanou kůží, která na něm visela v záhybech, jako kdyby shodil většinu své váhy. Jeho vlasy byly bílé a vlnité, na tváři široký úsměv a veselé vrásky kolem očí. Druhý byl snědý a vyzábělý s velkým zahnutým nosem.

Oba nesli na hlavách Gríšku. Mladší měl na sobě jen malou skvrnu, ale po starším z nich splývala rudá hmota jako plášť.

Tentokrát to skutečně vypadalo odporně.

Lya a já jsme kolem nich prošli s nuceným úsměvem. Usmáli se také a zamávali nám.

"Ahoj," řekl mladší vesele. "Vás jsem tu ještě neviděl. Jste tu noví?"

To mne trochu překvapilo. Čekal jsem nějaký tajemný pozdrav nebo spíš vůbec nic. Myslel jsem, že obrácení lidé se budou chtít podobat Skinům. Mýlil jsem se.

"Víceméně ano," řekl jsem. Začal jsem číst. Byl opravdu rád, že nás vidí. Přímou přetékal nadšením a dobrou vůlí. "Najali nás, abychom si promluvili s lidmi, jako jste vy." Chtěl jsem jednat čestně.

Jeho úsměv zazářil ještě víc. "Jsem Spojený a šťastný," řekl. "Jsem rád, že s vámi mohu mluvit. Jmenuji se Lester Kamenz. Co bys chtěl vědět, bratře?"

Lya po mém boku ztuhla. Rozhodl jsem se nechat jí klid na hloubkové čtení a ptát se sám. "Kdy jste přestoupil ke Kultu?"

"K jakému Kultu?"

"Myslím Spojení."

Přikývl a přitom mne překvapila podobnost jeho obličeje s hlavou starého Škina, kterého jsme viděli včera. "Já jsem byl vlastně vždy Spojený. Vy také. Všichni myslící tvorové jsou Spojení."

"K některým se to asi ještě nedostalo," řekl jsem. "A co vy? Kdy jste zjistil, že jste Spojený?"

"Asi před rokem pozemského času. Byl jsem přijat mezi Spojené teprve před několika týdny. První Spojení je krásné. Jsem šťasten. Budu teď chodit ulicemi a zvonit na své zvonky až do Konečného Spojení."

"Co jste dělal předtím?"

"Předtím?" Krátce na mne pohlédl. "Staral jsem se o stroje, o počítače ve Věži. Ale můj život byl prázdný, bratře.

Nevěděl jsem, že jsem Spojený, byl jsem sám. Měl jsem jen stroje, chladné stroje. Ted jsem Spojený, teď..." chvíli pátral po vhodné slově, "...nejsem sám."

Opět jsem do něj vstoupil a četl. Našel jsem štěstí a lásku. Byla tam i bolest, matné vzpomínky na nepříjemnosti a ponižování. To zapomněl? Možná, že dar Gríšky bylo zapomnění, sladký tupý odpočinek a pak konec zápasu. Možná. Rozhodl jsem se něco zkusit. "Ta věc na vaši hlavě," řekl jsem ostře, "je parazit. Právě v této chvíli pije vaši krev. Živí se tím. Jak poroste, bude potřebovat stále více. Nakonec začne pohlcovat tkáň. Rozumíte? Sni vás zaživa! Nevím, bude-li to bolet, ale nakonec zemřete. Mohl byste s námi jít do Věže a lékaři by to chirurgicky odstranili. Možná byste to mohl odtrhnout sám, není to zatím velké. Proč to nezkusíte? Zvedněte ruku a utrhnete to. Zkuste to!"

Čekal jsem... Co vlastně? Vztek? Hrůzu? Odpor? Nic takového jsem nepocítil. Kamenz se dál cpal chlebem a usmíval se. Četl jsem jeho lásku, radost a trochu soucitu.

"Gríška nezabíjí," řekl nakonec. "Dává radost a šťastné Spojení. Jen ti, kdo nemají Gríšku, umírají. Jsou... sami. Ach. Navždy sami." V jeho mysli se něco otřáslu jakoby hrůzou, ale rychle to zmizelo.

Podíval jsem se na Lyu. Stála nehybně a stále četla. Začal jsem promýšlet další otázku, ale Spojení najednou začali zvonit. Začal jeden ze Skinů jediným úderem zvonku. Pak se rozmáchla další ruka, přidali se ostatní a najednou zvonili všichni. Zvuky dopadaly s obrovskou silou do uší a současně na mou mysl zaútočil pocit lásky a radosti.

Ta láska mi brala dech. Byla ve své intenzitě strašná a bylo v ní tolik sdílení radosti, soucitu, že to připomínalo pestrý gobelín pocitů. Při zvonění se se Spojenými něco dělo. Objevila se v nich záře, která je pozvedla a dávala jim něco, co Normální nemohli ve zvuku jejich zvonků nikdy uslyšet.

Stáhl jsem se nerad a pomalu. Kamenz a ten druhý zvonili a jejich úsměvy a jiskřící oči změnilly výraz jejich tváří. Lya stále ještě četla. Měla pootevřená ústa a chvěla se.

Objal jsem ji kolem ramen a čekal. Poslouchal jsem hudbu zvonů.

Lya stále četla. Po několika minutách jsem s ní opatrně zatřásl. Otočila se a podívala se na mne nepřítomným pohledem. Pak zamrkala, její oči se rozšířily údivem a pak se zamračila.

Překvapilo mne to. Nahlédl jsem do její hlavy. Podivné a cizí. Byla v ní vířící mlha pocitů. Směs více emocí, než kolik bych uměl pojmenovat. Byl jsem ztracen a necítil jsem se dobře. Někde v té mlze na mne číhala propast, která mne chtěla pohltnout. Měl jsem takový pocit.

"Lyo," řekl jsem, "co se stalo?"

Zavrtěla hlavou a podívala se na Spojené pohledem, v němž byla bázeň i touha zároveň. Opakoval jsem otázku.

"Já... já nevím," řekla. "Robbe, teď o tom nemluvme. Pojď, chci si to rozmyslet."

"OK," řekl jsem. Co se to vlastně stalo? Vzal jsem ji za ruku a pomalu jsme obešli kopec směrem k vozu, který jsme nechali na druhé straně. Škinské děti po něm lezly jako kobylky. Se smíchem jsem je odehnal. Lya stála vedle a nevnímala. Chtěl jsem se znovu podívat do její mysli, ale cítil jsem, že by to bylo porušení soukromí.

Odstartoval jsem směrem ke Věži. Letěli jsme teď výše a rychleji. Řídil jsem. Lya seděla vedle mne a dívala se do dálky.

"Zjistila jsi něco?" zeptal jsem se, abych připomněl náš úkol.

"Ano. Ne. Nevím." Její hlas zněl vzdáleně, jako by se mnou mluvila jen napůl. "Přečetla jsem je oba. Kamenz byl programátor, jak říkal. Byl to ošklivý skrček s ošklivou povahou, bez přátel, bez sexu. Neměl nic. Žil sám a neměl rád

Škiny. Neměl rád ani lidi. Ale Gustaffson na něj udělal dojem. Ignoroval Kamenzovu odměřenost, jeho zahořklé výpady a kruté žerty, víš, a neoplácel mu je. Po čase ho začal Kamenz obdivovat. Nikdy nebyli opravdoví přátelé, ale Gustaffson byl jediný přítel, kterého Kamenz měl."

Náhle se odmlčela.

"Takže odešel s Gustaffsonem?" zeptal jsem se a podíval jsem se na ni. Její oči bloudily někde jinde.

"Ne, hned ne. Nechtěl polekat Škiny a vystrašit Gríšku. Ale pak když Gustaffson zmizel, uvědomil si postupně, jak prázdným se stal jeho život. Pracoval celý den mezi lidmi, kteří jím pohrdali, a stroji, které jej nevnímaly. V noci si četl nebo se díval na filmy. Nebyl to opravdový život. Nakonec se vydal hledat Gustaffsona a skončil jako Spojený. Ted'..."

"Ted'...?"

Zaváhala. "Ted je šťastný, Robbe," řekla, "opravdu je. Je poprvé v životě šťasten. Nikdy neznal lásku, ted' se v ní topí."

"Přečetla jsi hodně," řekl jsem.

"Ano." Měla zastřený hlas a nepřítomný pohled. "Byl otevřený. Jednotlivé vrstvy nebyly přístupné tak špatně jako u jiných, bylo to jako kdyby bariéry dál a dál slábly..."

"A co ten druhý?"

Pohládila palubní desku a upřeně se dívala na svoji ruku. "Ten? To byl Gustaffson..."

Zdálo se, že to ji konečně probudilo. Objevila se znovu Lya, kterou jsem znal a miloval. Potřásla hlavou, pohlédla na mne a její mdlý hlas vystřídala záplava slov. "Robbe, poslouchej, to byl Gustaffson. Je Spojený už přes rok a dojde Konečného Spojení asi za týden. Gríška s ním srostl a on to chce, rozumíš? Opravdu to chce a...a...oh, Robbe, přitom umírá!"

"Asi za týden zemře, jak jsi říkala."

"Ne, tak to nemyslím. Konečné Spojení pro něj není smrt. Věří tomu, věří celému tomu náboženství. Gríška je jeho Bůh a on je připraven se s ním spojit. Ale přitom umírá. Má Pomalý mor, Robbe. Konečné stadium. Žere mu to vnitřnosti už patnáct let. Dostal to na Můře, v močálech, kde zahynula jeho rodina. To není planeta pro lidi, ale on tam byl jako administrátor na výzkumné stanici, jen na čas. Bydleli vlastně na Thoru a přiletěli jen na návštěvu. Jenže loď havarovala. Gustaffson je chtěl zachránit, ale ve spěchu si vzal vadnou kombinézu a spory se dostaly dovnitř. Než tam doběhl, byli všichni mrtvi. Prožil hroznou bolest, Robbe. Nebyl to jen mor, ale hlavně ztráta rodiny. Skutečně je miloval a svět už pro něj nikdy nemohl být takový jako předtím. Přidělili mu místo tady, aby zapomněl. Jenže on musel pořád myslet na tu havárii. Vidím ten obraz, Robbe. Byl velice zřetelný. Nemohl zapomenout. Jeho děti byly uvnitř lodi v bezpečí před sporami, ale po nárazu selhaly vzduchové systémy a udusily je. Ale jeho žena - ach, Robbe - si vzala kombinézu a běžela pro pomoc a ty věci venku... Jak se jmenují ty housenky na Můře?"

Polkl jsem a zvedl se mi žaludek.

"Červi," řekl jsem dutě.

Četl jsem o nich a viděl jsem obrázky. Dovedl jsem si představit scénu, kterou Lya uviděla v Gustaffsonově paměti. Nebylo to nic pěkného. Byl jsem rád, že nemám její Talent.

"Byli tam ještě, když Gustaffson přiběhl. Zkus si to představit. Všechny je postřílel."

Zavrtěl jsem hlavou. "Myslel jsem, že takové věci se stávají jen ve filmu."

"Ne," řekla Lya. "On si to myslel taky. Byli předtím, před tím na Můře, tak šťastni. Miloval ji a jejich vztah byl velice důvěrný, a jeho povolání bylo velice lákavé. Víš, nechtěl jít na Můru. Vzal to, protože to pro něj byla výzva. Protože nikdo jiný by to nezvládl. A také ho to hlodalo. Pamatoval si to celou dobu. On- oni-" Její hlas znejistěl. "Mysleli si, že mají štěstí" Její hlas se zlomil a odmlčela se.

Neměl jsem, co bych na to řekl. Byl jsem zticha a řídil. Přitom jsem cítil nezřetelnou ozvěnu Gustaffsonovy bolesti. Po chvíli začala Lya mluvit znovu.

"Tohle všechno v něm bylo, Robbe," řekla lehce, pomalu a zamyšleně ještě jednou. "Ale byl s tím Usmířen. Pamatoval si všechno, a byly to bolestné vzpomínky, ale už ho to netrápilo. Litoval jen, že nejsou s ním. Mrzelo ho, že zemřeli bez Konečného Spojení. Trochu jako ta škínská žena, pamatuješ? Ta, co mluvila na Setkání o svém bratrovi."

"Pamatuji se," řekl jsem.

"Bylo to podobné. A jeho mysl se mi otevřela také. Víc než u Kamenze, mnohem víc. Když zvonil, zmizely všechny bariéry a všechno vyplulo na povrch, všechna láska a bolest, úplně všechno. Celý jeho život, Robbe. Na okamžik jsem s ním žila celý jeho život. Všechny jeho myšlenky tolik... on viděl ty jeskyně Spojení, byl se tam podívat... a já..."

Opět mezi nás ve ztemnělém autě vstoupilo ticho. Blížili jsme se ke hranicím Města a před námi protínala oblohu Věž zářící v paprscích slunce. Nízké stavby s klenutými chodníky lidského města se pomalu blížily.

"Robbe," řekla Lya, "přistaň tady. Musím si to promyslet, víš? Vrať se beze mne. Chci se ještě trochu projít mezi Škiny."

Zamračil jsem se. "Projít? Odtud ke Věži je to ještě dost daleko."

"To nevadí. Prosím, nech mne chvíli přemýšlet."

Zkusil jsem ji přechíst. Její mysl byla opět plná mlhy se záblesky strachu. "Opravdu?" zeptal jsem se. "Ty se bojíš, Lyo. Proč? Co se stalo? Tady červi nejsou."

Podívala se mi do očí. "Prosím, Robbe," opakovala.

Nevěděl jsem, co dělat, tak jsem přistál.

A cestou domů jsem také přemýšlel. Držel jsem se našeho úkolu a myslel na to, co Lya četla v Kamenzovi a Gustaffsonovi. V hlavě jsem měl problém, který jsme měli rozlousknout. Snažil jsem se nemyslet na ni, to se vyřeší samo, doufám.

Ve Věži jsem neztrácel čas. Šel jsem přímo do Valcarengihiho kanceláře. Byl tam sám a diktoval něco do záznamu. Když

jsem vešel, vypnul přístroj.

"Ahoj Robbe," řekl. "Kde je Lya?"

"Šla se projít. Chce si něco promyslet. Také jsem o tom uvažoval a myslím, že mám odpověď."

Pozvedl trochu obočí a čekal.

Sedl jsem si. "Opoledne jsme našli Gustaffsona a Lya ho přečetla. Myslím, že je to jasný případ. Přestože se navenek usmíval, byl to uvnitř zlomený člověk. Gríška ukončil jeho utrpení. Byl s ním ještě jeden. Lester Kamenz. Ten na tom byl také zle. Byl to osamělý muž bez životního cíle. Proč by neměl zkusit to náboženství? Zkontrolujte údaje ostatních a vsadím se, že najdete totéž. Ti, kdo se vydali za Spojením, budou sami neúspěšní, zoufalí a osamocení."

Valcarenghi přikývl. "OK, s tím souhlasím," řekl. "Jenže naši psychologové na tohle přišli už dávno, Robbe. To není odpověď. Máš pravdu, že ti utečenci jsou pěkně deprimovaná banda, to nepopírám. Ale proč se dali zrovna na Spojení? To právě psychologové nevědí. Vezmi si třeba Gustaffsona. Věř mi, že to byl opravdový chlap. Neznal jsem ho osobně, ale znám jeho služební postup. Bral si nejtěžší úkoly a vždycky je zvládl. Mohl mít i něco lehčího, ale nechtěl. Slyšel jsem o incidentu na Můře, je to svým způsobem slavná historie. Ale Phil Gustaffson nebyl člověk, kterého by to mohlo zdolat. Neliše říká, že se vzpamatoval velmi rychle. Přišel sem a dal věci do pořádku. Vyčistil ten chlívek, který po sobě nechal Rockwood. Prosadil první obchodní smlouvu, která je až dodnes jedinou, a dokonce dokázal Škiny donutit, aby ji respektovali, což není jednoduché.

Takže si představ kompetentního talentovaného muže, který zasvětil život louskání nejtvrdějších oříšků a krocení podřízených. Prošel peklem, ale nezhroutil se. Je stejně tvrdý jako dřív. A najednou se přidá ke Kultu Spojení a dobrovolně si zvolí groteskní sebevraždu. Proč? Aby ukončil své utrpení? Zajímavá teorie, ale jsou přece i jiné způsoby. Mezi Můrou a Gríškou uběhly roky. Gustaffson v té době nikdy neutíkal před utrpením. Nepil, nekouřil, nebral drogy, nic takového. Nevrátil se na Zemi, aby mu vymazali paměť. Kdyby chtěl, zaplatili by mu to, to mi věř. Koloniální úřad by pro něj po té tragédii udělal všechno. Přesto šel dál, ale tady najednou podlehl.

Jeho utrpení jej jistě oslabilo, o tom nepochybuji. Ale k rozhodnutí jej vedlo něco jiného, něco, co nabízelo právě Spojení, něco, co nemohl získat ani ve víně ani ztrátou paměti. Totéž platí o Kamenzovi a dalších. Všichni měli různé možnosti, jak zapomenout, ale nevyužili je. Vybrali si Spojení. Chápeš, kam mířím?"

Chápal jsem, samozřejmě. Moje odpověď nenašla to hlavní, sám jsem to cítil. Ale Valcarenghi také neměl docela pravdu.

"Ano," řekl jsem. "Myslím, že to bude chtít ještě trochu práce." Lehce jsem se usmál. "Ještě něco. Gustaffson nikdy nezvítězil nad svou bolestí. Lya si tím byla jistá. Trápilo ho to pořád, jen na sobě nenechal nic znát."

"To je přece také vítězství, ne?" řekl Valcarenghi. "Když pohřbil svou bolest tak hluboko, že ji nikdo neviděl."

"Nevím. Myslím, že ne. Ale přesto... vždyť také umíral na pomalý mor. Umíral. Umíral celá léta!"

"To jsem nevěděl, ale myslím, že to podporuje můj názor. Četl jsem, že na planetách, kde je povolena euthanasie, si ji zvolí osmdesát procent obětí moru. Gustaffson byl administrátorem planety. Mohl sebevraždu oficiálně povolit také, ale neudělal to. Když bojoval se sebevraždami po celá léta, proč si ji zvolil teď a právě tak podivně?"

Na to jsem neměl odpověď. Lya mi nenaznačila nic vhodného. Kdybych věděl, kde hledat další informace...

"Jeskyňě," řekl jsem náhle. "Jeskyňě Spojení. Musíme se podívat na Konečné Spojení. V tom musí něco být. Dejte nám možnost hledat dál."

Valcarenghi se usmál. "Dobře," řekl. "Mohu to zařadit. Čekal jsem to. Ale varuji vás. Není to příjemné. Byl jsem tam a vím, o čem mluvím."

"To nic," řekl jsem. "Pokud si myslíte, že čist Gustaffsona byla legrace, měl jste vidět Lyu. Teď se uklidňuje na procházce." Konečně jsem pochopil, co ji tak trápilo. "Konečně Spojení nemůže být horší než vzpomínky na Můru, tím jsem si jistý."

"Tak dobře. Připravím to na zítřek. Pojedu s vámi, samozřejmě. Nechci, aby se vám něco stalo."

Přikývl jsem a Valcarenghi vstal. "To stačí," řekl. "Zatím bychom si mohli promluvit o něčem jiném. Máte už nějaké plány na večer?"

Skončili jsme v restauraci, která se snažila o původní místní styl, ale vedli ji lidé. Společnost doplněná o Gourlaye a Laurii Blackburnovou se bavila o sportu, politice a umění. Vtipy byly staré. Za celý večer nepadla zmínka o Škínech nebo o Gríškovi.

Když jsem se vrátil do pokoje, zjistil jsem, že na mne Lyanna čeká. Byla v posteli. Četla si jeden z krásných svazků z naší knihovny, knihu pozemských básní. Vzhledla ke mně, když jsem vešel.

"Ahoj," řekl jsem. "Jaká byla procházka?"

"Dlouhá." Přes její malou bledou tvář přelétl úsměv. "Ale měla jsem čas přemýšlet... o dnešku, o včerejšku, o Spojených a o nás."

"O nás?"

"Robbe, miluješ mne?" Otázka mířila přímo. Jako kdyby to nevěděla, Jako kdyby to opravdu nevěděla.

Přisedl jsem na okraj postele a vzal Lyu za ruku. "Jistě," řekl jsem a snažil se o úsměv. "Vždyť to víš, Lyo."

"Ano, vím to. Miluješ mne doopravdy, Robbe. Tak moc, jak to jen člověk dokáže, ale..." Odmlčela se. Zakroutila hlavou, sklopila knihu a povzddechla si. "Ale přesto k sobě máme daleko, Robbe. Máme k sobě daleko."

"O čem to mluvíš?"

"O dnešním opoledni. Byla jsem potom strašně zmatená a vystrašená. Musela jsem na ně pořád myslet. Když jsem četla, Robbe, byla jsem s nimi. Cítila jsem jejich lásku... a nechtěla jsem se vlastně ani vrátit. Nechtěla jsem je opustit. Cítila jsem se pak strašně osamělá."

"To je tvoje chyba," řekl jsem. "Chtěl jsem s tebou mluvit, ale byla jsi příliš zaměstnaná."

"Mluvit? Co to je mluvit? Je to druh komunikace, to ano, ale je to opravdu tak? To jsem si myslela, dokud jsem

neskončila rozvíjení svého Talentu. Pak jsem pochopila, že jediné skutečné porozumění je čtení. Ale po dnešku si už nejsem jistá. Ti Spojení, když zvoní, jsou tak spolu, Robbe! Jsou všichni spojeni. Skoro jako my, když se milujeme. A oni se navzájem milují a nás také milují. A jak! Cítím to - neznám to. Gustaffson mne miluje stejně jako ty...ne...on mne miluje víc!"

Když to říkala, byla její tvář bílá, oči rozšířené a nevidoucí. Uctil jsem zamrazení, jako by mou duší zavanul severák. Neříkal jsem nic. Díval jsem se na ni, olizoval si rty a srdce mi krvácelo.

Uviděla bolest v mých očích. Možná ji přečetla, nevím. Její ruka se položila na mou a pohladila ji. "Robbe, prosím tě. Nechtěla jsem ti ublížit. Nemyslela jsem na tebe, ale na vás všechny. Co vlastně mám my ve srovnání s nimi?"

"Nevím, o čem mluvíš, Lyo." Najednou jsem chtěl napůl rvát a napu plakat. Snažil jsem se, aby se mi nechvěl hlas. Ale uvnitř jsem nebyl moc vyrovnaný, uvnitř jsem nebyl vůbec vyrovnaný.

"Miluješ mne, Robbe?" Byla v tom otázka. Překvapení.

"Ano!" Snažil jsem se, aby v tom byl oheň a výzva.

"A co to znamená?" řekla.

"Víš, co to znamená," odpověděl jsem. "Sakra, Lyo, myslí! Vzpomeň si, co všechno jsme spolu prožili. To je láska, Lyo! To! My jsme ti opravdu šťastní, víš? Sama jsi to říkala. Normální mají jenom hlas a hmat a pak se vrací do své tmy. Stěží chápou jeden druhého. Jsou sami. Pořád. Tápají. Snaží se vylézt ze svých děr, ale padají a klouzají zpět. My ne. My jsme našli cestu. Známe se, jak se jen lidské bytost mohou znát. Neexistuje nic, co bych ti nedokázal říci, co bys nedokázal cítit spolu se mnou. Říkal jsem to i dřív a trvám na tom. A ty víš, že je to pravda, můžeš si to přecíst. To je přece, sakra, láska. Nebo není?"

"Nevím," řekla podivně tlumeným hlasem. Tiše začala plakat a zatímco se jí hrnuly slzy po tvářích, vrátila se ke svému bolavému tématu "Možná to je láska. Vždycky jsem si to myslela, ale teď nevím. Kdy je láska to, co máme my dva, co tedy bylo to, co jsem poznala dne odpoledne? Já tě miluji, Robbe, ty to víš! Snažím se ti to nějak ukázat. Chtěla bych, abys poznal, co jsem přečetla, ale nedokážu to. Nedokážu to přenést až k tobě. Jsem tady a ty jsi tam a můžeme se dotýkat a milovat, ale přesto nejsme spojení... Slyšíš to? Slyšíš? Nejsme spojení. Jsem sama. A odpoledne jsem nebyla."

"Nejsi sama, sakra," řekl jsem ostře. "Jsem s tebou." Pevně jsem jí stiskl ruku. "Cítíš? Slyšíš? Nejsi sama!"

Zavrtěla hlavou a znovu jí vyhrkly slzy. "Ty tomu pořád nerozumíš. A já ti to nedokážu vysvětlit. Řekl jsi, že se známe, jak se jenom lidské bytosti mohou znát. Máš pravdu. Ale jak moc se lidé mohou znát. Nejsou od sebe všichni tak trochu oddělení? Každý ve svém vlastní velkém, temném a prázdném vesmíru? Podvádíme se navzájem, když říkáme, že v něm i někdo jiný. Nakonec zbude jenom chlad a samota. Je tu, Robbe? Jak to můžu vědět? Umřeš se mnou, Robbe? Budeme aspoň pak spolu? Jsme spolu teď? Říkáš, že jsme šťastnější než Normálu. Také jsem to říkala. Mají jenom hmat a hlas, správně? Kolikrát jsem to opakovala? Ale co máme my? Možná hmat a dva hlasy. Ale to už nestačí. Mám strach.

Najednou mám strach."

Začala vzlykat. Instinktivně jsem k ní vztáhl ruku, objal ji a začal hladit. Lehli jsme si a Lya mi plakala na prsou. Přečetl jsem ji a četl jsem bolest, osamělost a touhu, všechno v temném víru strachu. Přestože jsem se jí dotýkal a šeptal, že jsem s ní a všechno bude zas v pořádku, věděl jsem, že to nestačí. Najednou mezi námi byla propast, která se stále zvětšovala a já ji nedokázal překlenout. A Lya, moje milovaná Lya, plakala a potřebovala mne. A já ji potřeboval také a nevěděl, jak se k ní přiblížit.

Pak jsem si uvědomil, že pláču s ní.

Tiskli jsme se k sobě snad hodinu. Když slzy vyschly, Lya se ke mně přitiskla tak pevně, že jsem ani nemohl dýchat.

"Robbe," zašeptala, "říkal jsi, že my dva se opravdu známe. A někdy také říkáš, že já jsem pro tebe ta pravá, že jsem perfektní."

Přikývl jsem a snažil se tomu věřit.

"Ano, jsi."

"Ne," řekla, dusíc se slovy, která vyslovovala. Bojovala sama se sebou, zda to říci. "Není to tak. Četla jsem tě. Dokážu číst slova, která se ti honí v hlavě ještě dřív, než je dáš dohromady. Poslouchám, jak se trápíš, když něco popleteš.

Vidím některé vzpomínky a prožívám je s tebou. Ale to je všechno jen povrch, Robbe, jen povrch. Pod tím je toho víc, mnohem víc tvého já. Pod tím plují nedokončené myšlenky, které mi unikají. Pocity, pro které nemám jméno. Vášně, které potlačuješ, a vzpomínky, které se ti ani nevybaví. Někdy se tam dostanu. Někdy. Pokud se tam proboujím, je to vyčerpávající. Ale když se tam dostanu, vidím - vidím - že je tam ještě další vrstva a tak to jde dál a dál. Nedostanu se tam, i když to pořád jsi ty. Neznám tě. Nemohu tě znát. Vždyť se neznáš sám! A znáš mne? Ne, ty mne znáš ještě méně. Víš, že ti říkám pravdu, ale možná ne celou. Dokážeš číst mé pocity. Bolest poraněného prstu, záblesk nespokojenosti i uspokojení, když spolu spíme. Znamená to, že mne znáš? Co víš o hloubkách mé duše? Opravdu je znáš? Jak, Robbe, jak?"

Potřásla hlavou jako vždy, když nevěděla, jak dál. "A to říkáš, že jsem perfektní a že mne miluješ! Že prý jsem pro tebe ta pravá! Ale jsem, Robbe? Čtu tvé myšlenky. Když chceš, abych byla sexy, snažím se. Vidím, co by tě vzrušilo, tak to udělám. Víš, kdy chceš, abych byla vážná a kdy mám vtipkovat. Víš, jaký humor sneseš. Nemáš rád vtipy na tělo, nechceš ubližovat lidem a nevidíš to rád u mne. Směješ se s lidmi, nevysmíváš se jim a já tě proto mám ráda. Víš, kdy si chce popovídat a kdy mám být zticha. Víš, kdy chceš mít vedle sebe pyšnou tygřici, svého žlutohnědého telepata, a kdy bezbranné děvčátko, které budeš konejšit v náručí. A já jsem taková, protože mne takovou chce a já tě miluji, protože cítím tvou radost vždy, když správně uhodnu, co mám dělat. Nikdy jsem to tak neplánovala, ale nevadí mi to. Většinu se podřizuji úplně automaticky, nemusím na to myslet.

Ty děláš totéž. Víš to. Nedokážeš číst tak přesně jako já, takže se někdy pleteš. Sršíš vtipem, když bych chtěla jenom mlčenlivé porozumění, nebo děláš ramena, když bych raději někoho utěšovala. Ale často se trefíš. Ale snažíš se, vždycky se snažíš.

Ale jsi to opravdu ty? Jsem to opravdu já? Co kdybych byl prostě sebou se svými chybami? Miloval bys mne i pak? Nevím... Ale Gustaffson a Kamenz ano a já to vím. Viděla jsem to. Známa je. Jejich vrstvy... zmizely. ZNÁMA je a kdybych se vrátila, mohla bych být s ním víc než s tebou. A oni mne opravdu znají a milují mne takovou, jak jsem. Chápeš to? Rozumíš?"

Rozuměl jsem? To nevím, byl jsem zmaten. Miloval bych ji, kdyby byla "sama sebou"? A co je to sama sebou? Ale jak by se lišila od té kterou jsem znal? Myslím, že miluji Lyu a miloval bych ji vždy, ale co když ta pravá Lyu byla skutečně jiná než ta, kterou jsem znal? Co vlastně na ní miluji? Byl to nějaký abstraktní princip nebo tělo, hlas a osobnost, kterou jsem si vymyslel jako Lyu? Nevěděl jsem. Nevěděl jsem, kdo vlastně je Lyu, kdo jsem byl já a co to všechno znamená. Začal jsem se bát. Nemohu cítit to, co cítila to odpoledne, ale věděl jsem, co cítí teď. Byl jsem sám a někoho jsem potřeboval.

"Lyu," vydechl jsem. "Lyu, zkusíme to. Nesmíme se vzdávat. Může me se spojit. Máme přece něco společného, vždycky se to povedlo. Pojď ke mně... pojď"

Svlékal jsem ji a ona se zachytila mé ruky jako záchranného pásu. Když jsme byli oba nazí, začal jsem ji pomalu hladit a ona mne. Naše mysli se spojily. Prostoupily se jako nikdy předtím. Cítil jsem ji ve své hlavě, jak postupuje stále hlouběji a hlouběji. Dolů. Otevřel jsem jí cestu. Ustoupil jsem a pustil ji mezi všechna malá tajemství, která jsem před ní měl. Vložil jsem před ní svá vítězství i porážky, dobré bolestné chvíle, okamžiky, kdy jsem někomu ublížil a kdy někdo ublížil mně. Byly tam i hloupé dětské hříchy, předsudky a pláč, na který jsem dávno zapomněl. Všechno to jsem dal jí, Lyu, moji Lyu. Musela mne znát.

A ona to udělala také. Její duše byla prales, kterým jsem se hnal za unikajícími útržky emocí, v nichž byla hlavně bolest a láska, až do hlubin, kde se skrývaly vášně a nejasné pocity. Neměl jsem její Talent. Četl jsem jenom pocity, ne myšlenky. Ale tehdy poprvé a naposled jsem četl i myšlenky. Prostírala je přede mnou, abych rozuměl. Nepřečetl jsem všechno, ale něco ano.

A jak se její duše otevřela mojí, totéž udělalo její tělo. Vstoupil jsem do ní a naše těla se pohybovala společně, jako jedno tělo, jako jedna duše. Byli jsme tak blízko, jak to jen je pro lidi možné. Cítil jsem štěstí, které se přes nás převalovalo ve velkých a vznešených vlnách, moje potěšení i její navzájem se prostupující a neslo nás na jejich hřebenech ke vzdálenému břehu. Když nás ta poslední vlna vyhodila na souš, na sekundu, na krátkou prchavou vteřinu jsme se spojili a já nedokázal říci, která část orgasmu byla moje a která její.

Ale pak to přešlo. Leželi jsme propleteni na posteli ve světle hvězd. Ale nebyla to jenom postel, byla to také pevná a suchá země. Byla to černá pláň bez hvězdného třpytu. Ucítil jsem její myšlenku. Přemýšlela o tom, že jsme na suchu a já pochopil, že má pravdu. Vlny, které nás nesly, zmizely. Kolem byla jen nekonečná všude se rozprostírající tma, se šedými zlověstnými tvary pohybujícími se k horizontu. Najednou jsem pochopil, o čem byla báseň, kterou předtím četla.

Pak jsme usnuli.

Vzbudil jsem se první.

V pokoji byla tma. Lyu ležela na druhé straně postele. Spala schoulená do klubíčka. Bylo pozdě, skoro k ránu. Cítil jsem jakýsi neklid.

Vstal jsem a oblékl se. Potřeboval jsem se projít, v klidu si promyslet, co dál.

V kapse jsem nahmatal klíč od kanceláře. V tuhle hodinu bude prázdná. Vyhlídka do krajiny mne možná přivede na nějaký nápad.

Odešel jsem z pokoje a vyjel výtahem až do špičky Věže. V kanceláři byla tma, nábytek vypadal jako neskutečně tmavé stíny. Svítily jen hvězdy. Škín je blíž ke středu galaxie než třeba Země nebo Baldur. Hvězdy tvoří na noční obloze ohnivý koberec, některé jsou velmi blízko a září do tmy jako červené nebo modrobílé ohně. Valcarenghi měl všechny stěny kanceláře skleněné. Přistoupil jsem k jedné z nich a díval se ven. Nepřemýšlel jsem, jen jsem vnímal pocity. Cítil jsem chlad a osamění.

Pak se za mnou ozval sotva slyšitelný hlas.

Otočil jsem se, ale uviděl jenom jiné hvězdy. Laurie Blackburnová seděla ve stínu jednoho křesla.

"Ahoj," řekl jsem, "nechtěl jsem rušit. Myslím, že tu nikdo nebude."

Usmála se. Byl to zářivý úsměv v krásné tváři, ale nehrál. Její vlasy spadaly na ramena. Byla oblečená v něčem dlouhém a splývavém. Mohl jsem přes látku vidět obrysy jejího těla, které se nesnažila nijak skrýt.

"Chodím sem často," řekla. "Většinou v noci, když Dino spí. Dobře se tu přemýšlí."

"Ano," řekl jsem a usmál se. "Taky si to myslím."

"Krásné hvězdy, že?"

"Ano."

"Já..." zaváhala. Pak vstala a přistoupila ke mně.

"Miluješ Lyu?" zeptala se.

Bylo to jako rána palicí. Ale zvládl jsem to. Pořád jsem ještě myslel na rozhovor s ní.

"Ano," řekl jsem. "Velmi. Proč?" Stála těsně u mne a dívala se na mou tvář a na hvězdy.

"Nevím. Někdy přemýšlím o lásce. Miluji Dina, víš? Neznáme se dlouho, přišel sem před dvěma měsíci, ale já ho už miluji. Nikdy jsem nepoznala někoho podobného. Je laskavý a pozorný a všechno dělá dokonale. Nikdy jsem neviděla, že by něco nezvládl. Ale přitom není posedlý, jako bývají někteří muži. Vítězí snadno. Hodně si věří a mne to přitahuje. Dal mi všechno, o co jsem ho požádala, úplně všechno..."

Četl jsem její lásku a nejistotu a pochopil. "Všechno kromě sebe," doplnil jsem.

Překvapeně se na mne podívala. Pak se usmála. "Zapomněla jsem, že máš Talent. Takže to víš... Máš pravdu. Nevím, čeho bych se měla bát, ale bojím se. Víš, Dino je příliš dokonalý. Řekla jsem mu všechno o sobě a svém životě."

Poslouchá mne a rozumí. Vždycky mne vyslechně, když to potřebuju, ale..."

"Je to jednostranná záležitost," řekl jsem. Neptal jsem se, věděl jsem to.

Přikývla. "Nemá přede mnou tajemství, to ne. Odpoví mi na každou otázku, ale ty odpovědi nic neříkají. Ptám se, čeho se bojí. Ale on tvrdí, že se nebojí ničeho, a já mu to skoro věřím. Je racionální a vyrovnaný. Nikdy se nerozčiluje. Nemá nic proti ostatním, říká, že nenávidí nikam nevede. Nikdy nepoznal bolest, alespoň to o sobě tvrdí. Myslím duchovní bolest. Ale přesto mne chápe, když mu vyprávím o svém životě. Jednou mi řekl, že jeho největším nedostatkem je lenost, ale přitom vůbec není líný. Znáám ho. Ale je skutečně dokonalý?"

Říká mi, že si je tak jistý sám sebou, protože ví, že je opravdu dobrý. Přitom se usmívá, takže mu ani nemohu vytknout, že je samolibý. Říká, že věří v Boha, ale nikdy o tom nemluví. Když s ním chci o něčem vážně promluvit, trpělivě mne vyslechně, nebo začne žertovat anebo zavede hovor jinam. Říká, že mne miluje, ale..."

Přikývl jsem. Věděl jsem, co bude následovat.

Podívala se mi do očí a prosebně se usmála.

"Ty jsi Talent," řekla. "Určitě jsi ho přečetl. Prokoukl jsi ho? Řekni mi, prosím, řekni mi o něm něco."

Přečetl jsem ji. Viděl jsem, jak moc to potřebuje vědět, jak moc se bojí a jak moc miluje. Nemohl jsem jí lhát, ale bylo těžké říct jí pravdu.

"Četl jsem ho," řekl jsem pomalu a opatrně. Odměřoval jsem slova jako vzácný lék. "Tebe jsem si přečetl také, hned tu první noc, kdy jsme spolu večeřeli. Vím o tvé lásce."

"A co Dino?"

Slova se mi vzpříčila v krku. "Lya jednou řekla, že je legrační. Dovedu číst jeho povrchní pocity celkem snadno, ale hlouběji se nedostanu. Je velmi disciplinovaný, drží si své pocity pro sebe. Vypadá to, jako by jeho jediné pocity byly ty, které si sám vybere. Cítil jsem jeho sebejistotu, uspokojení i obavy, ale nikdy skutečný strach. K tobě chová velmi hezké city. Chrání tě a role ochránce se mu líbí."

"To je všechno?" zeptala se s nadějí, která mne zabolala.

"Obávám se, že ano. Žije si za svou zdí, Laurie. Potřebuje jen sám sebe. Pokud je v něm láska, schovává se za tou neproniknutelnou stěnou. Nečetl jsem ji v něm. O tobě přemýšlí často, Laurie. Ale láska... to je něco jiného. Láska je silnější, bez rozmyšlení. Přichází jako povodeň. Takový Dino není, alespoň tam, kam já proniknu."

"Uzavřený," řekla. "Pro mne uzavřený. Já jsem mu řekla všechno, úplně všechno. On ne. Vždycky jsem se bála, dokonce i když byl se mnou, že je ve skutečnosti někde jinde..."

Povzdechla si. Četl jsem její zoufalství a osamělost. Nevěděl jsem, co dělat. "Vyplač se," řekl jsem bezradně. "Někdy to pomáhá. Vím to z vlastní zkušenosti."

Neplakala. Vzhledla a pousmála se. "Ne," řekla. "Dino mne učil, že plakat se nemá. Říkal, že slzy nikdy nic nevyřeší."

Smutná filozofie. Slzy nic neřeší, ale patří k člověku. Chtěl jsem jí to říct, ale místo toho jsem se jen usmál.

Usmála se také a naklonila hlavu.

"Ty brečíš!" řekla najednou podivně veselým hlasem. "To je psina. Je to vlastně víc, než co mi o sobě pověděl Dino. Díky, Robbe, díky."

Pak si Laurie stoupla na špičky a vyčkávavě vzhledla. A já jasně četl, co ode mne čeká. Vzal jsem ji kolem ramen a políbil. Pevně se ke mně přitiskla a já musel celou tu dobu myslet na Lyu a říkat si, že by jí to jistě nevadilo, že by mne pochopila, že by porozuměla.

Potom jsem zůstal v kanceláři sám. Díval jsem se, jak se rozednívá. Byl jsem prázdný, ale tak nějak spokojený. Slunce, které vycházelo nad obzor, před sebou hnalo stíny a všechny obavy, které se mi předtím zdály tak hrozné, najednou ztratily smysl. Napadlo mne, že Lyu a já jsme vlastně krizi překonali. Ať v tom bylo cokoli, zvládli jsme to. A dnes zvládneme stejně snadno Gríšku, snadno a společně.

Když jsem se vrátil do pokoje, Lyu byla pryč.

"Vznášedlo jsme našli uprostřed města Škínů," říkal právě Valcarenghi. Byl chladný, přesný a uklidňující. Jeho hlas mi beze slov řekl, že není proč se bát. "Moji muži už ji hledají. Ale město je velké. Nemáte představu, kam mohla jít?"

"Ne," řekl jsem tupě. "Opravdu nevím. Možná chtěla vidět další Spojené. Byla jimi téměř posedlá."

"Dobrá. Máme schopnou policii, najdeme ji, jsem si tím jist. Může to ale chvíli trvat. Nepohádali jste se?"

"Ano, vlastně ne. Trochu ano, ale nebyla to opravdová hádka. Bylo to trochu zvláštní."

"Chápu," řekl, ale nic nechápal. "Laurie mi řekla, že jste sem přišel v noci a sám."

"Ano. Chtěl jsem v klidu přemýšlet."

"Dobrá," řekl Valcarenghi. "Řekněme, že se Lyu probudila a rozhodla se, že chce také přemýšlet. Vy jste šel nahoru a ona se šla projít. Možná se prochází městem a vrátí se až večer. Něco takového udělala přece už včera, ne?"

"Ano."

"No tak to udělala zas. Neměj starost. Nejspíš se vrátí na večeři." Usmál se.

"Ale proč by odešla a nic mi neřekla? Proč mi nenechala vzkaz nebo tak něco?"

"Nevím, ale to není důležité."

Není? Opravdu není? To jsem si v duchu říkal, když jsem seděl v křesle s hlavou v dlaních a potil se. Najednou jsem se začal bát, že mi něco uniklo. Neměl jsem ji nechat odejít samotnou. Když jsem byl nahoře s Laurie, Lyu se probudila sama v pokoji a - a - a co? A odešla.

"Zatím ale máme ještě jinou práci," řekl Valcarenghi. "Výlet do jeskyně je připraven."

Překvapeně jsem vzhledl. "Jeskyně? Tam teď nemůžu jít. Rozhodně ne sám."

Povzdechl si s přehnaným zoufalstvím. "Ale, Robbe, pojď teď! Není přece konec světa. Lyu je rozumné děvče a já jsem přesvědčen, že se o sebe umí postarat. Mám pravdu?"

Přikývl jsem.

"Zatím se tedy podíváme do jeskyň. Chtěl bych, abychom byli brzy hotovi."

"Bez Lyy to k ničemu nebude," protestoval jsem. "Ona je skutečný Talent. Já - já čtu jen pocity. Nemohu se dostat tak hluboko jako ona, nestačím na to."

Pokrčil rameny. "Možná ne, ale všechno je připraveno a nemáme co ztratit. Až se Lya vrátí, můžeme cestu kdykoli opakovat. Kromě toho by bylo dobré, kdyby ses teď věnoval něčemu jinému. Stejně teď nemůžeš dělat nic jiného. Poslal jsem za ní své lidi, takže nemá cenu, aby ses tím zabýval ty." Otočil se a vykročil. "Pojď! Nellse jde také s námi a vznášedlo čeká."

Neochotně jsem svolil. Neměl jsem chuť zabývat se škinskými problémy, ale Valcarengiho argumenty měly určitý smysl. Kromě toho, Lya a já jsme byli najati, měli jsme vůči němu závazky, takže bych se měl alespoň snažit, pomyslel jsem si.

Ve voze si Valcarenghi sedl vedle řidiče, policejního seržanta s tváří jako z žuly. Zvolil policejní vznášedlo, aby měl přehled o postupu pátrání po Lye. Gourlay seděl se mnou vzadu. Roztáhl mapu a ukazoval mi Jeskyně Spojení.

"Podle teorie jsou jeskyně původním domovem Gríšky," říkal. "Je to asi pravda. Gríška je tam mnohem větší, uvidíte. Jeskyně prostupují celou horou, stranou od naší části škinského města, kde je krajina trochu divočejší. Je to úplný úl. Byl jsem tam a viděl jsem Gríšku opravdu v každé jeskyni, takže věřím, že je i u těch ostatních. Město, Svaté Město asi vzniklo právě kvůli tomu. Škinové sem přicházejí pro Spojení z celého kontinentu. Je tady celá jeskynní oblast." Vytáhl pero a udělal velký červený kruh kolem jeskynní oblasti. Nedávalo mi to smysl. Nesledoval jsem ho. Teprve podle mapy jsem si totiž uvědomil, jak je město velké. Jak by v něm mohli najít někoho, kdo se skrývá?

Valcarenghi se ohlédl. "Jedeme k jedné velké jeskyni. Už jsem tam jednou byl. Spojení je velmi jednoduché. Skinové si prostě vyberou jeskyni, vejdou dovnitř a lehnou si na Gríšku. Nezáleží na tom, který vchod si vyberou. Největší jeskyně jsou osvětleny pochodněmi, například Velká Síň, ale to je jen ozdoba. Nehraje to žádnou roli, i v těch chodbách, kde se člověk stěží protáhne, narazí nakonec na Gríšku."

"Proč tedy jedeme k velké jeskyni?" zeptal jsem se.

"Myslel jsem, že bys měl vědět, jak vypadá Gríška potom. Není to hezké, ale je to poučné. Proto potřebujeme světlo."

Gourlay se vrátil ke svému výkladu, ale neposlouchal jsem ho. Cítil jsem, že toho ví dost o Škinu a o Gríškovi. Měl jsem starost o Lyu. Po chvíli se odmlčel a zbytek cesty proběhl bez další konverzace. Urazili jsme mnohem větší kus, než kdy předtím. Hladká Věž - náš kovově svítící orientační bod - se schovala za kopci za námi.

Země pod námi se zvlhčila a byla zarostlejší. Začaly se objevovat skály a hory se rychle zvětšovaly. Ale jeskyně byly všude a Škinu také. Lya by mohla být tam dole. Možná je mezi těmi hemžícími se milióny. O co jí šlo? Na co myslela? Konečně jsme přistáli v zalesněném údolí mezi dvěma masívy skalnatých kopců. Dokonce i tady byli Škinu. Kopule postavené z červených cihel vyrůstaly mezi podsaditými stromy. Lehce jsem našel jeskyni. Byla v polovině svahu, tmavý otvor ve skále, ke kterému vedla zaprášená cesta.

Zastavili jsme se v údolí a vydali se pěšky po prašné cestě vzhůru ke vchodu do jeskyně, který zel jako černý jícen ve svislé skále. Gourlay chvátal dlouhými kroky, zatímco Valcarenghi šel s elegantní lehkostí. Policista kráčel těžkopádně, ale důstojně. Já jsem se vlekl jako z posledních sil.

Čekal jsem nástěnné malby, oltář nebo přírodní chrám. Byl jsem zklamán. Byla to obyčejná jeskyně s vlhkými stěnami, nízkým stropem a chladným zvlhlým vzduchem. Chodba se trochu zatáčela. Mohli jsme v ní jít čtyři vedle sebe, ale Gourlay se musel trochu skrčit. Na stěnách byly připevněny pochodně, ale hořela sotva každá čtvrtá. Hořely čadivým plamenem, který se zvedal ke stropu jeskyně a pomalu padal do hlubin před námi. To mne překvapilo.

Asi po deseti minutách jsme přišli do jasněji osvětlené prostory s vysokým stropem, který byl začazen pochodněmi. Tam jsem uviděl Gríšku.

Byl tmavě červený, až do hněda. Připomínal barvou zaschlou krev a neměl nic společného s jasnou průhlednou červení tvorečků, kteří viseli na hlavách Spojených. Jeho tělo bylo poseto černými skvrnami, které vypadaly jako spáleniny. Sahal skoro až ke stropu. Stěží jsem dohlédl na druhý konec jeskyně. Gríška byl tak obrovský, že sahal až nad nás, takže mezi jím a stropem byla malá puklina. Přes půl síně se příkře svažoval, jako obrovská hromada rosolu, která končila dobrých dvacet stop od místa, kde jsme stáli. Mezi námi a Gríškovým tělem se chvěl les pavučinových vláken, žijící síť Gríškovy tkáně, která dosahovala téměř k našim obličejům.

Všechno to pulsovalo jako jediný živý organismus. I když existovala hranice, roztahovalo a stahovalo se to s tichým tlukotem, za kterým se skrývá jeden velký Gríška.

Zvedl se mi žaludek, ale mí společníci stáli naprosto klidně. Už to viděli a pohled je nepřekvapil. "Jdeme," řekl Valcarenghi a vstoupil do vláknitého lesa. Vyrovnanými pohyby odstrkoval Gríškovu tykadla a svítil si baterkou.

Gourlay ho následoval, ale já couvl. Valcarenghi se ohlédl a usmál se. "Neboj se," řekl. "Gríškovi to trvá několik hodin, než se přichytí a i pak se dá snadno odtrhnout. Když se budeš pohybovat, nechytí tě."

Sebral jsem odvahy a sáhl najednou vlákno. Bylo na omak slizké, ale snadno jsem ho přetrhl. Vykročil jsem a bez námahy si prorážel cestu červenou pavučinou. Za mnou tiše kráčel policista.

Když jsme prošli síťovinou, Valcarenghi chvíli studoval tělo velkého Gríšky a pak ukázal baterkou.

"Podívej," řekl, "Konečné Spojení."

Světlo dopadalo na jednu z černých skvrn. Podíval jsem se zblízka. Byla to hlava muže potopená v rosolovité hmotě a přikrytá tenkou vrstvou Gríškovy kůže. Ale jeho rysy byly patrné. Byl to starší Škin s velkýma očima, teď právě zavřenýma, ve vráscitém obličejí. Ale usmíval se. Usmíval se.

Přistoupil jsem blíž. O kus dál jsem postřehl na povrchu několik špiček prstů, to bylo všechno. Většina těla se už rozpustila. Stařec byl mrtev a parazit trávil jeho mrtvolu.

"Každá z těch tmavých skvrn znamená Spojení," vysvětloval Valcarenghi a ukazoval paprskem baterky. "Časem skvrny mizí, tyhle jsou poměrně čerstvé. Gríška stále roste. Za sto let vyplní celou tuhle jeskyni a postoupí do chodby."

Za námi se něco pohnulo. Ohlédl jsem se. Něco se prodíralo skrz pavučiny.

Stará škinka se k nám brzy dostala a usmála se. Byla nahá, prsy jí visely až k pasu a Gríška pokrýval celou její hlavu a visel ještě níž. Byl stále ještě průhledný a bylo vidět, že žena už má kůži na zádech rozežranou.

"Kandidát Konečného Spojení," řekl Gourlay zbytečně.

"Je to velmi oblíbená jeskyně," dodal sardonicky Valcarenghi.

Žena na nás nemluvila, ani my s ní. S úsměvem kolem nás prošla a lehla si na Gríškovu kůži.

Gríška, kterého měla na zádech, se ihned spojil s hlavní masou a rozpustil se v ní. Žena a Gríška splynuli. Žena zavřela oči a klidně ležela. Zdálo se, že spí.

"Co se děje?" zeptal jsem se.

"Spojení," řekl Valcarenghi. "Asi hodinu bys nic neviděl, ale Gríška ji už teď začíná pomalu vtahovat do sebe. Prý reaguje na tělesné teplo. Za den bude pohřbená uvnitř. Za dva dny bude vypadat takhle..." Světlo baterky se opět vrátilo k napolo rozpuštěné tváři nad námi.

"Můžete ji přečíst?" navrhl Gourlay. "Možná se něco dozvíme."

"Dobře," řekl jsem. Byl jsem zvědavý. Otevřel jsem se a do mozku mi vtrhla bouře.

Bylo by chybné to nazývat bouří. Bylo to obrovské, děsivé a silné, spalující, oslepující a dusivé. Ale byla v tom i něha silnější než lidská nenávisť. Volání sirén mne k sobě táhlo a převalovalo se prese mne ve vášnivých svádících vlnách. Zaplňovalo mne to a vyprazdňovalo mne to. Někde v dáli jsem slyšel zvuky zpívající bronzovou píseň lásky, něhy a spojení, jistoty, že nikdy nebudeš sám.

Bouře, byla to mozková bouře. Byla to bouře asi tak obyčejná, jako je obyčejná supernova ve srovnání s hurikánem a její krutost plodí lásku. Milovala mne, tahle bouře, a její zvony mne k sobě přitahovaly, zpívaly její láskou. Dosahoval jsem k ní a dotýkal se, chtěl být s ní, spojit se s ní a znovu už nebýt sám. Chtěl jsem se jí poddat a nikdy už nebýt sám. A najednou jsem se vyhoupl na vrchol vlny, která mne nesla ke štěstí a zhášela i hvězdy. Věděl jsem, že nikdy neopadne a že se už nikdy neocitnu sám v noci na své pusté pláni.

V té chvíli jsem si vzpomněl na Lyu.

Začal jsem bojovat, vzpírat se tomu moři lásky, které jsem nasával. Běžel jsem, běžel, běžel... Zavřel jsem s nelidským úsilím dveře svého myšlení a snažil se udržet je proti obrovskému náporu. Držel jsem a vzpíral se, ale má blokáda praskala a prohýbala se, až se protrhla.

Bouře lásky vtrhla dovnitř mé duše a zatočila se mnou dokola. S každým obratem jsem stoupal výš ke hvězdám, které už nebyly chladně nepřátelské. Byly větší a větší, až najednou já sám jsem byl hvězda a hvězdy byly mnou. Byl jsem Spojený a na jeden jediný okamžik jsem byl celým vesmírem.

Pak nic.

Vzbudil jsem se ve svém pokoji s příšernou bolestí hlavy. Gourlay seděl vedle mé postele a četl. Když jsem zasténal, zvedl hlavu.

Vzal jsem si jednu z tabletek, které Lya užívala proti bolestem hlavy a nechávala je ležet na nočním stolku.

"Už je vám líp?" zeptal se Gourlay.

"Bolí mě hlava," řekl jsem a otřel si čelo. Hlava mi praskala ve švech. Bylo to horší, než kdybych se podíval na Lyinu bolest. "Co se stalo?" řekl jsem slabě.

Vstal. "Pěkně jste nás vyděsil. Najednou jste se začal klepat, křičet a přitom jste šel přímo na Gríšku. Dino a seržant vás tahali zpátky, ale byl jste v tom až po kolena. Strašně jste sebou škubal. Dino vás musel praštit."

Zavrtěl hlavou, vstal a šel ke dveřím.

"Kam jdete?" zeptal jsem se.

"Spát," řekl. "Byl jste v bezvědomí skoro osm hodin. Dino mne požádal, abych u vás hlídal, než přijdete k sobě. Už jste se probral, tak jdu spát. Promluvíme si zítra."

"Chtěl bych to probrat hned."

"Je pozdě," řekl a zavřel za sebou. Slyšel jsem jeho kroky za dveřmi* A byl jsem si jistý, že jsem slyšel cvaknout zámek zvenku. Někdo se zřejmě obával, že i já bych se mohl ztratit. Nikam jsem nechtěl jít.

Vstal jsem a šel se napít. Byla tam láhev chlazeného Veltarského, tak jsem ochutnal pár sklenic a něco snědl. Začal jsem se cítit líp. Pak jsem se vrátil do ložnice, zhasl světlo a odtemnil okno tak, že světlo hvězd dopadalo až dovnitř. Pak jsem šel spát.

Znovu jsem si lehl, ale nespál jsem. Stalo se toho moc najednou, Přemýšlel jsem o tom. Například to bolení hlavy, na které si stěžovala i Lya. Ta ale neprožila to, co jsem zkusil já. Nebo ano? Ona ale byla mnohem větší Talent, mnohem citlivější, s větším dosahem. Mohla ji ta citová bouře zasáhnout na takovou vzdálenost? Pozdě v noci, kdy lidé a Škinové spali a jejich myšlenky byly jakoby v mlze? Možná. Možná moje napůl zapomenuté sny byly slabým odrazem něčeho, co tuto noc cítila i Lya. Ale mé sny byly příjemné. Probuzení bylo to, co mne trápilo. Probuzení a vzpomínka. Ale bolela mne hlava ve spánku, nebo když jsem se probouzel?

Co se vlastně stalo? Co mne to v jeskyni táhlo k sobě? Byl to Gríška? Asi ano. Neměl jsem ani čas soustředit se na tu umírající ženu, musel to být Gríška. Ale Lya říkala, že Gríška nemá vlastní já, žádný mozek, dokonce ani pocit vlastní existence...

Všechno se to točilo kolem mne. Samé otázky a žádné odpovědi. Začal jsem raději myslet na Lyu, proč mne opustila. Proč jsem ji nerozuměl? Scházela mi. Potřeboval jsem ji a nebyla tu. Byl jsem sám a zřetelně jsem to pociťoval.

Nakonec jsem usnul.

Po dlouhé temnotě přišel sen. Byl jsem zase na nekonečné temné pláni s černou oblohou bez hvězd, o níž Lya často hovořila. Najednou jsem si vzpomněl, že je to obraz z jedné její oblíbené básně. Byl jsem sám, navždy sám a věděl jsem to. Bylo to přirozené. Byl jsem sám ve vesmíru, měl jsem hlad a žízeň a byla mi zima. Tvary se ke mně přibližovaly.

Nelidské a neúprosné. Nebyl nikdo, kdo by uslyšel můj křik. Nikdy tam nikdo nebyl a nikdy už nebude.

Pak se objevila Lya.

Slétla dolů z bezhvězdné černě, bledá, hubená a křehká a postavila se vedle mne na pláň. Prohrábla si rukou vlasy. Pohlédla na mne zářícíma očima a usmála se. Věděl jsem, že to není jen sen. Tak nějak byla se mnou. Hovořili jsme spolu.

Ahoj, Robbe.

Lyo? Ahoj, Lyo. Kde jsi? Utekla jsi mi.

Promiň, musela jsem. Ty to pochopíš, Robbe. Bála jsem se tohoto místa a musela jsem před ním utéct. Občas tu se mnou byl nějaký muž, ale vždy jenom na chvíli.

Jenom dotek a hlas?

Ano, Robbe. A pak zase tma a nekonečná tichá pláň.

Myslím, že pleteš dohromady dvě různé básně, Lyo, ale to je v pořádku. Víš, že jsi lepší než já. Ale neopustila jsi něco?

Něco staršího. "Lásko, budme k sobě upřímní..."

Oh, Robbe!

Kde jsi?

Jsem - všude. Ale hlavně v jeskyni. Byla jsem připravena, Robbe. Mohla jsem přeskóčit Shromáždění a Spojení. Můj Talent mi umožnil jít přímo... Přijal mne.

Konečné Spojení?

Ano.

Lyo!

Robbe, prosím, přijď ke mně. Přijď k nám. Víš, je to štěstí být spolu a navždy. Já se zamilovala, Robbe. Zamilovala jsem se do bilionů lidí, znám je lépe než znám tebe a všichni mne znají a milují mne a bude to tak navždy. Mne. Nás. Spojené. Jsem to pořád já, ale jsem současně i oni, chápeš? A oni jsou já. Spojení mne čtou, našli si ke mně cestu a volali mne každou noc, protože mne milovali. Robbe, přijď k nám. Přijď, miluji tě.

Myslíš Gríšku... Miluji tě, Lyo. Prosím, vrat se. Nemohlo tě to ještě vstřebat. Řekni, kde jsi a já pro tebe přijdu.

Ano, přijď. Přijď kamkoliv, Robbe. Gríška je všude. Jeskyně jsou propojeny a dokonce i ty kousky, které nosí Spojení, jsou naší částí. Přijď a miluj mne, jak jsi to vždycky sliboval. Přijdi Jsi tak daleko, že k tobě stěží dosáhnu i s pomocí Spojených... Přijď a buď s námi.

Ne. Já se nenechám spolknout. Řekni mi, kde jsi.

Chudáčku Robbe, tím se netrap. Tělo není důležité. Gríška ho potřebuje jako potravu, ale my potřebujeme Gríšku.

Robbe, Spojení není jenom Gríška, ten není důležitý. Nemá ani vlastní mozek, je to jen médium, spojovací článek.

Spojení jsou vlastně Skinové. Jsou jich milióny miliónů. Jsou to všichni, kdo tu žili za posledních čtrnáct tisíc let. Jsou tu spolu, žijí a milují a jsou nesmrtelní. Je to krásné, Robbe, je to víc, než jsme měli, když jsme byli spolu opravdu šťastni. Pamatuješ se? Tohle je lepší!

Lyo! Moje Lyo. Miloval jsem tě, tohle pro tebe není, tohle není pro lidi. Vrať se!

Tohle že není pro lidi? Ale JE! Je to to, po, čem lidé toužili, co hledali, o čem snili po nocích, Robbe. Je to láska, Robbe, skutečná láska a lidský cit je jen vybledlá náhražka. Chápeš?

Ne.

Přijď, Robbe. Přijď nebo budeš navždy sám. Sám na tmavé pláni a zbude ti jen hmat a sluch a nakonec, až zemře tvé tělo, ti nezbude vůbec nic, jen černá prázdnota. Navždy jen ta pláň. A budeš na té noční pláni sám a já už k tobě nedosáhnu...

Ne!

Robbe, už slábnu. Prosím, přijď.

Ne, Lyo, nechod'. Mám tě rád, Lyo. Neopouštěj mne.

Já tě mám také ráda, Robbe. Nebo spíš jsem tě měla ráda...

A pak byla najednou pryč a já zůstal na té pláni sám. Odněkud začal foukat studený vítr a odvál její poslední slova.

Ráno byly dveře odemčené. Vystoupil jsem do Věže a našel Valcarengiho v kanceláři. "Věříš v boha? a zeptal jsem se ho.

Vzhlédl od papírů a usmál se. "Jistě," řekl bezstarostně. Přečetl jsem ho. Nebyla to pravda, nikdy na to nepomyslel.

"Já ne," řekl jsem. "Lya také ne. Většina Talentů jsou ateisté. Před asi padesáti lety byl na Zemi organizován experiment velmi nábožensky založeným Talentem, který se jmenoval Linnel. Myslel, že s nejlepšími telepaty a s pomocí drog se mu podaří navázat kontakt s vesmírnou identitou, s vesmírným vědomím, tedy s bohem. Experiment se nepodařil, ale něco se přece stalo. Linnel se zbláznil a ostatním zůstala vidina černé hluboké lhostejné propasti naprosto hluché k jejich volání. Stejný pocit mají občas i jiní. Před mnoha lety psal o takové temné pláni básník Arnold. Báseň je v jednom ze starých jazyků, ale stojí za přečtení. Ukazuje nějakou zásadní obavu, možná hrůzu, která sedí uvnitř v člověku, je to strach z kosmu, ze smrti, ze všeho temného a nedosažitelného. Možná je v tom víc, nevím. Všichni lidé jsou vlastně sami, ale stále se snaží najít kontakt s jinými na druhé straně propasti. Některým se to nikdy nepodaří, někteří zvítězí aspoň na chvíli. Lya a já jsme měli to štěstí, ale nikdy to netrvá dlouho. Nakonec jsi zase sám na temné pláni. Chápeš to, Dino? Chápeš to?"

Trochu se usmál. Nevysmíval se, to nebyl jeho styl. Byl jen trochu překvapen. "Ne," řekl.

"Tak podívej. Lidé pořád něco hledají. Talent, lásku, sex. Všechno je to část stejného hledání. Bohové taky. Lidé si je vymysleli, aby nebyli sami. Báli se vesmíru, báli se nekonečné černé pláně. Proto tvoji lidé odcházejí, Dino. Našli totiž boha. Našli totiž něco, co se blíží bohu tak, že jim to stačí. Spojení je totiž kolektivní nesmrtelná duše, obrovský mozek plný nejrozumnějších povah, zkušeností a hlavně lásky. Skinové opravdu neumírají. Proto neznají pojem posmrtného

života. Oni totiž vědí, že bůh je. Možná nestvořil vesmír, ale je plný lásky. A bůh je láska, ne? Nebo je spíš láska kousíčkem boha? Je mi to celkem jedno, ale v každém případě to Spojení nabízí a také splní. To znamená konec hledání nejen pro Škíny, ale i pro nás. Lidé jsou totiž úplně stejní, že to až bolí."

Valcarenghi si povzdychl. "Jsi přetažený, Robbe. Mluvíš jako jeden ze Spojených."

"Měl bych to možná zkusit. Lya už je tam. Je teď částí Spojení."

Zamrkal překvapením. "Jak to víš?"

"Přišla za mnou v noci ve snu."

"Aha. Ve snu..."

"Byla to pravda. Je to tak."

Valcarenghi vstal a usmál se. "Věřím ti," řekl. "Tedy přesněji řečeno, věřím, že Gríška používá nějakou telepatickou vábničku. Možná je to tak silné, že to může člověka přesvědčit, že je bůh. To by bylo samozřejmě velmi nebezpečné. Budu si to muset promyslet, než něco podniknu. Mohli bychom hlídat jeskyně a bránit lidem v přístupu, ale těch jeskyň je příliš mnoho. Kdybychom je zazdili, nepříspělo by to určitě ke zlepšení našich vztahů s domorodci. Ale to už je můj problém. Ty jsi svou práci udělal."

Počkal jsem, až domluví. "Nemáš pravdu, Dino. To není žádný trik, žádná iluze. Cítím to a Lya také. Gríška nemá ani vědomí vlastní existence, natož aby lákal lidi a Škíny."

"Chceš, abych věřil, že bůh je zvíře, které žije v jeskyních na Škínu?"

"Ano."

"Robbe, to je absurdní a ty to víš. Myslíš, že Skinové objevili tajemství života, ale podívej se na ně! Jsou nejstarší civilizovanou rasou ve vesmíru, ale čtrnáct tisíc let žijí v době bronzové. My jsme museli přijít k nim. Kde jsou jejich kosmické lodě? Co postavili?"

"A kde jsou naše zvonky?" zeptal jsem se já. "Kde je naše radost? Oni jsou šťastní, Dino. A my? Možná skutečně našli to, co my hledáme. Proč se člověk tak honí? Proč se snaží dobýt vesmír, hvězdy? Hledá boha... možná? Možná. Nikde ho nenachází, proto se žene dál. Ale vždycky skončí na stejné nekonečné černé pláni úplně sám."

"Zkusíme to porovnat. Já budu zastupovat lidstvo."

"Má to cenu?"

"Myslím že ano." Přistoupil k oknu a pohlédl ven. "Máme jedinou Věž na celém jejich světě," řekl a usmál se na mraky pod sebou.

"Oni mají jediného boha v celém našem vesmíru," řekl jsem, ale on se jen zase usmál.

"Dobře, Robbe," řekl a otočil se od okna. "Budou si to pamatovat. A kromě toho už brzy najdeme Lyu."

Hlas se mi zachvěl. "Lya je ztracená. Teď to vím. Já dopadnu stejně, když tu zůstanu. Proto dnes v noci odletím."

Rezervuji si místo v první lodi na Baldur."

Přikývl. "Jak myslíš. Připravím ti peníze," zašklebil se. "Až najdeme Lyu, pošleme ji za tebou. Možná se jí to dotkne, ale to už je tvoje starost."

Neodpověděl jsem. Pokrčil jsem rameny a zamířil k výtahu. Valcarenghi mne zastavil.

"Počkej," řekl. "Co bys říkal společné večeři? Udělal jsi kus práce a dnes večer máme večírek na rozloučenou s Laurií. Ona také odlétá."

"Raději ne," řekl jsem.

Ted pokrčil rameny zase on. "Proč? Laurie je krásná. Bude mi chybět, ale není to zase taková tragédie. Ale jsou i jiní fajn lidé. Asi už jí to tu šlo na nervy."

V bolesti své ztráty bych málem zapomněl na svůj Talent. Teď jsem si Valcarenghiho přečetl. Nebyla v něm žádná bolest ani lítost, jen mírná nespokojenost s vývojem událostí. A za tím byla neprostupná zeď.

Zeď, která rozdělovala napůl muže, který si se všemi tykal a s nikým si doopravdy nerozuměl. Bylo to skoro, jako by tam visel nápis AŽ SEM ALE DÁL NE.

"Přijď," řekl. "Bude veselo." Přikývl jsem.

Když moje loď odstartovala, zamyslel jsem se nad tím, proč vlastně odlétám.

Snad domů. Máme na Balduru dům, daleko od měst, na jednom z nezničených kontinentů v divočině. Stojí na útesu nad velkým vodopádem, který spadá do zeleného jezírka chráněného před světem, kde jsme se s Lyou často koupali. Pak jsme se opalovali nazí a milovali se na koberci ze stříbrného mechu. Možná se vrátím domů, ale bez Lyi to už nebude ono. Bez ztracené Lyy...

Lya, se kterou bych stále mohl být. Se kterou bych teď mohl být. Bylo by to tak snadné. Stačí zvolna vkročit do jeskyně, lehnout si a spát. Pak budu mít Lyu v sobě navždy. Bude mojí částí, částí mého bytí a já její. Budu ji milovat a znát lépe než kdo jiný, než jakýkoli jiný člověk. Budeme spolu a neuvidím již žádné nekonečné temnoty. Ach, Bože. Jestliže jsem věřil tomu, co jsem říkal Dinovi, proč jsem pak řekl ne své Lye?

Možná si přece jen ještě nejsem jist. Snad existuje něco silnějšího a hlubšího než je láska po Spojení a já možná věřím v toho, který ke mně promluvil. Možná budu riskovat, protože část mého já tomu věří. Ale kdyby... pak temnoty a pláně... Ale možná je to něco jiného. Něco, co jsem viděl u Valcarenghiho, něco, z čeho jsem měl obavy. Člověk je přece něco jiného než Škín. Jsou lidé jako Dino a Gourlay stejně jako Lya a Gustaffson, lidé, kteří se bojí lásky a Spojení stejně jako po něm touží. Lidé mají dva hlavní požadavky a Škínové jen jeden. Kdyby tak, snad na to lidé přijdou, bylo možné hledat, spojit se a nebýt sám a přitom být stále ještě člověkem.

Nezávidím Valcarenghimu. Myslím si, že za svou zdí pláče a nikdo o tom neví ani on sám. Nikdo se to nedozví a nakonec bude zase sám se svým úsměvem a svou bolestí. Ne, nezávidím mu.

Ale něco z něho je i ve mně, Lyo, ale i v tobě. Proto jsem utekl, i když tě miluji.

Laurie Blackburnová byla na lodi se mnou. Po startu jsem ji pozval na večeři a pak jsme si povídali u vína. Nebyl to moc

šťastný hovor, ale povídali jsme si jako lidi. Oba jsme někoho potřebovali a hledali jsme. Potom jsem ji vzal do své kabiny a milovali jsme se tak zoufale a prudce, jak jsme jen mohli. A potom, když tma kolem nás změkla, jsme se drželi za ruce a zaháněli noc a tmu povídáním...

přeložil Pavel Aganov, Slávek Svachouček a Radka Jirkovská

Skleněná květina

Kdysi dávno, když jsem ještě plnými doušky pila z poháru mládí, mi jeden mladík na důkaz své lásky daroval skleněnou květinu.

Byl to výjimečně hezký chlapec, třebaže se musím přiznat, že jsem už dávno zapomněla jeho jméno. A taková byla i květina, kterou mi dal. Ve světech z oceli a plastů, kde jsem trávila své životy, je prastaré umění rytců skla ztraceno a zapomenuto, ale neznámý umělec, tvůrce mé květiny, si ho dobře zapamatoval. Květina má dlouhý a jemný půvabně prohnutý stonek, celý z průhledného tenkého skla, a z této křehké opory najednou prudce vystřeluje květ velký jako pěst, až k nevíře opravdový. Je na něm vidět každíčký detail navěky zamrzlý v krystalu; velké i malé okvětní lístky se tísní navzájem a postupně raší ze středu průhledného květu obklopeného korunou šesti vadnoucích lístů s neporušeným ornamentem žilkování. Každý z lístů je jedinečný. Vypadá to, jako by se kdysi nějaký alchymista toulal zahradou a jen tak, pro své potěšení, zatavil obzvlášť velkou a krásnou květinu do skla.

Jediné, co jí schází, je život.

Měla jsem ji u sebe téměř dvě stě let. Dávno jsem ji už opustila chlapce, který mi ji dal, i jeho svět. V nejrůznějších kapitolách mého života byla skleněná květina vždycky po ruce. Ráda jsem ji dávala do vázy z leštěného dřeva vedle okna. Lísty a květní lístky na okamžik oslnivě zajiskřily, když na ně občas dopadl sluneční jas. Jindy zadržovaly a lámaly rozptýlené světlo v rozmazané duze na podlaze. Navečer, když svět pohasínal v soumraku, se často zdálo, že květina se před mýma očima ztrácí a já jsem seděla a hleděla na prázdnou vázu. Následujícího rána tam však byla znovu. Nikdy mě nezklamala.

Skleněná květina byla velice křehká, ale nikdy se jí nic nestalo. Dobře jsem se o ni starala, snad lépe, než jsem se do té doby starala o cokoli nebo kohokoliv jiného. Přechkala tučet mých milenců, víc než deset změn povolání a víc světů a přátel, než bych dovedla vyjmenovat. Strávila se mnou mé mládí na Ashi, Erikami a Shamdizaru, potom na Rogue's Hope a Vagabondu a ještě později - to už jsem byla dospělá - na Dam Tullianu, Lilithu a Gulliveru. A když jsem nakonec úplně opustila vesmír lidí, zanechala všechny své životy a světy lidí za sebou a znovu omládla, skleněná květina byla pořád po mém boku.

A konečně i tady, v zámku postaveném na pilotech, v domě bolesti a znovuzrození, kde se hraje hra o duši, uprostřed zapáchajících močálů Croan'dhenni, daleko od všech pokusů spasit těch několik ztracených duší, které nás vyhledávají, byla skleněná květina se mnou také.

Jednoho dne se objevil Kleronomas.

"Tak ty jsi Joachim Kleronomas," řekla jsem.

"Ano."

Není kyborg jako kyborg. Existuje spousta světů a různých kultur, velké množství soustav hodnot na odlišné technické úrovni. Někteří kyberneti jsou vyrobeni zčásti z organické hmoty, někteří jí mají v sobě větší, jiní menší část. Někteří vystavují okázale na odiv jedinou kovovou ruku a zbytek kybernetické poloviny chytře ukrývají pod kůží. Jsou i takoví, jejichž tělo je z umělé náhražky na první pohled nerozeznatelné od - lidské kůže, třebaže to není zrovna velké umění. Je to dáno velkou rozmanitostí druhů kůže na tisíce světech. Jedni ukrývají kov a pyšní se lidským tělem, u jiných je tomu právě naopak.

Muž, který se sám nazýval Kleronomasem, neměl žádné tělo, které by skrýval nebo se jím chlubil. Sám si říkal kyborg a kyborgem byl i v legendách spojených s jeho jménem. Když však stál přede mnou, vypadal spíš jako robot. Měl v sobě tak málo živé hmoty, že nemohl být považován ani za androida.

Byl nahý, pokud věc z kovu a umělé hmoty může být vůbec nahá. Hrud měl černou jak uhlí, asi z nějaké lesklé černé slitiny nebo hladkého plastu. Nedokázala jsem to rozeznat. Ruce a nohy byly vyrobeny z průhledné plastové oceli. Pod falešnou kůží jsem spatřila černé kosti z duralové slitiny, energetické přípojky a ohýbače nahrazující svaly a šlachy, mikromotorky a citlivé počítače. Supravodivým nervovým systémem probíhaly rychle nahoru a dolů složité světelné obrazce. Prsty měl z oceli. Když stiskl pěst, z kotníků pravé ruky okázale vyčnívaly dlouhé stříbrné výrůstky.

Hleděl na mě. Jeho oči - krystalické čočky usazené v kovových důlcích - se převalovaly sem a tam v jakémsi průsvitném zeleném gelu. Neviděla jsem žádné panenky. Za každou nesmířitelnou karmínovou duhovkou hořelo mlhavé světlo dodávající upřenému pohledu zlověstný rudý žár. "To vás tak fascinují?" zeptal se mě překvapivě přirozeným, hlubokým a zvučným hlasem, v němž se neozývaly žádné kovové ozvěny narušující lidskou modulaci. "Kleronomas," opakovala jsem znovu. "Fascinuje mě tvoje jméno. Je tomu už strašně dávno, co žil další muž tohoto jména, kyborg-legenda. Určitě ho znáš. Ten z Kleronomasovy Inspekce. Zakladatel Akademie lidského vědění na Avalonu. To byl tvůj předek? Ve vaší rodině asi duní kov."

"Ne," odpověděl, "jsem to já sám. Joachim Kleronomas."

Usmála jsem se na něho. "A já jsem Ježíš Kristus. Chtěl bys vidět mé Apoštoly?"

"Pochybujete, že jsem to já, Moudrá?"

"Kleronomas zemřel před tisíci lety na Avalonu."

"Ne, stojí teď před vámi."

"Kyborgu, tady je Croan'dhenni. Nepřišel bys sem, kdybys nehledal znovuzrození a kdybys nechtěl získat nový život ve hře o duši. Předem tě upozorňuji, že v této hře z tebe spadnou všechny lži. Tvé tělo, kov a iluze, to všechno si vezmeš a nakonec zůstaneš sám, nahý a osamělejší, než si vůbec dokážeš představit. Neztrácejme tedy čas, je nejvzácnější věcí, kterou mám. A nejvzácnější věcí každého z nás. Kdo jsi, kyborgu?"

"Kleronomas," odvětil. Neozval se v jeho hlase náznak výsměchu? Nedokázala jsem to rozpoznat. Jeho tvář nebyla stvořena k úsměvu. "Máte nějaké jméno?" zeptal se mě.

"Několik."

"Které z nich používáte?"

"Mojí hráči mi říkají Moudrá."

"To je titul, ne jméno," namítl.

Usmála jsem se. "Vidím, že jsi hodně cestoval. Jako skutečný Kleronomas. Dobrá. Mé rodné jméno bylo Cyrain. Ze všech svých jmen jsem, myslím, používala nejvíc toto. Nosila jsem ho prvních čtyřicet let svého života, dokud jsem nepřišla na Dam Tullian a nezačala studovat, abych se stala Moudrou. Tam jsem dostala nové jméno i s titulem."

"Cyrain," opakoval. "Nic víc?"

"Ne."

"Kde jste se narodila?"

"Na Ashi."

"Cyrain z Ashe. Kolik je vám let?"

"Standardních?"

"Samozřejmě."

Pokřčila jsem rameny. "Téměř dvě stě. Přestala jsem to počítat."

"Vypadáte jako dítě, jako děvče před pubertou, ne starší."

"Jsem starší než mé tělo."

"Stejně jako já," řekl. "Kyborgovým prokletím, Moudrá, je to, že součástky lze vyměnit."

"Jsi tedy nesmrtelný?" provokovala jsem ho.

"V jednom krutém slova smyslu ano."

"Zajímavé," podotkla jsem. "Protiřečíš si. Přicházíš za mnou na Croan'dhenni a k jejímu Artefaktu, aby sis zahrál o duši. Proč? Na tomto místě, kyborgu, se s nadějí na získání nového života umírá. Nesmrtelných mnoho nepřibývá."

"Hledám jinou odměnu."

"Jakou?"

"Smrt," řekl mi. "Život. Smrt. Život."

"To jsou dvě rozdílné věci," upozornila jsem ho. "Protiklady. Nepřátelé."

"Ne," odmítl kyborg, "jsou totožné."

Před šesti sty standardními roky přistál v první kosmické lodi, kterou kdy Croan'dhenni viděli, tvor známý v legendách jako Bílá. Dá-li se jejich lidovým pověstem věřit, pak jsem se s rasou Bílé ještě nikdy nesetkala, ba ani o ní neslyšela, třebaže jsem hodně cestovala. Nepřekvapuje mě to. Říše lidí s tisícem světů (možná je jich dvakrát víc, možná méně, ale kdo je dokáže spočítat?), rozptýlená impéria Fyndii a Damooshu, G'hernu a N'or Talushu a všichni ti vnímaví lidé, které známe nebo o nichž se dovídáme z doslechu, to všechno dohromady, všechny země, hvězdy a životy poznamenané vášní, krví a dějinami, pyšně se roztahující napříč světelnými roky, přes černé proudy, které dokonale zná jedině volcryn, to všechno, celý náš malý vesmír... je pouhým ostrovem světla obklopeným daleko větší ponurou oblastí mýtů, která se na okraji rozplývá v černi neznáma. A to všechno v jedné malé galaxii, jejíž převážná část sahá do končin, které nikdy nepoznáme, i kdybychom žili miliardu let. Nad naše síly bude nakonec i pouhý rozměr toho všeho, jakkoli se možná snažíme a voláme ze všech sil o pomoc. Tím jsem si jista.

Já se však nevzdávám snadno. Jsem na to hrdá, na tuto jedinou a poslední věc. Tváří v tvář temnotě to není mnoho, ale aspoň něco. Až nastane konec, budu s tím zuřivě zápasit.

V tomto ohledu se mi Bílá podobala. Byla to zába z rybníka za našimi humny, ze zapomenutého nezajímavého místa, na jehož tmavé vodě naše světylka dosud nezazářila. Ať už toto stvoření bylo čímkoli a třebaže neslo v genech břemeno svých dějin a evoluce, bylo mi přesto blízké. Obě jsme byly rozhněvané jepice ustavičně putující od jedné hvězdy ke druhé, protože my jediné mezi svými přáteli jsme věděly, jak málo dní je nám vyměřeno. Obě jsme svým způsobem hledaly v močálech Croan'dhenni osud.

Bílá sem přišla úplně sama, přistála se svou maličkou lodí (viděla jsem její zbytky - vypadala jako hračka, cetka, ale její obrysy mi vůbec nic nepřipomínaly), něco hledala a našla.

Něco staršího a podivnějšího než ona sama.

Artefakt.

Bez ohledu na to, jaké měl podivné přístroje, jaké tajemné a cizí vědomosti ovládal, jaké instinkty vyzýval k zásahu, všechno je teď zapomenuto a nic z toho není důležité. Bílá věděla něco, co vnímaví domorodci nikdy neuhádli. Věděla, k čemu Artefakt slouží, věděla, jak by se možná dal oživit. Poprvé za tisíc let? Nebo milión? Poprvé po dlouhé době se hrála hra o duši. A Bílá se proměnila, vynořila se z Artefaktu jako něco zcela jiného, jako první pán duší, první pán nad životem a smrtí. První pán bolesti. První pán života. Objevují se tituly, navléká je na sebe, odhazuje, zapomíná na ně a na žádném z nich jí nezáleží.

Ať už mě nazývají jakkoliv, Bílá byla první.

Kdyby mě byl kyborg požádal, abych mu představila své Apoštoly, nebyla bych ho zklamala. Pozvala jsem je k sobě hned, jak odešel. "Je to nový hráč," oznámila jsem jim, "sám si říká Kleronomas. Chci vědět, co je zač a co chce získat. Zjistíte mi to."

Cítila jsem jejich chtivost a strach. Apoštolové jsou sice nástrojem užitečným, ale nepříliš spolehlivým. Zavolala jsem k sobě dvanáct Jidášů Iškariotských, dychtících po políbení.

"Sestavím podrobný přehled," nabídl se doktor Lyman. Zamyšleně si mě prohlížel slabýma nevýraznýma očima, na rtech mu pohrával podlézavý úsměv.

"Bude souhlasit s propojením přes interface?" zeptal se Božský Zelený-9, můj vlastní kyborg. Pravou ruku ze sluncem opáleného živého masa měl až po zápěstí smotanou do sebe jako malou kuličku. Z levice ve tvaru stříbrné koule s praskotem čouhalo hnízdo kovových, hadovitě propletených šlach. V místech, kde měl mít oči, byl pod husté přečnívající obočí zasazen do lebky neporušený pás zrcadlového skla. Měl pochromované zuby a velice zářivý úsměv. "Zjistíme to," odpověděla jsem.

Sebastian Cayle se vznášel ve své nádrži, skrčené embryo s masivní hlavou příšery, a neurčitě mával ploutvemi.

Obrovské slepé oči mě pozorovaly přes vzdutou nazelenalou kapalinu, kolem vybledlé nahé kůže stoupaly nahoru bubliny. Je to Lhář, ozval se šepot v mé hlavě. Zjistím pro tebe pravdu, Moudrá.

"Dobře," souhlasila jsem.

Tr'k'nn'r, němý inteligentní tvor z Fyndii, mi zazpíval vysokým pisklavým hlasem téměř na hranici lidského vnímání.

Čněl nad ostatními do výšky jako vytáhlá tyčka na neumělé dětské kresbě, čahoun tři metry vysoký, s přemírou kloubů, ohnutý na nesprávných místech do nesprávného úhlu a smontovaný ze starých kostí zešedlých na popel při nějakém dávném požáru. Ale když zpíval, krystalické oči pod hřebenem obočí mu žhnuly a ze svislých úst bez rtů stékala černá vonící kapalina. Zpíval o výkřicích bolesti a nervech napjatých k prasknutí, o odhalených tajemstvích, o syrové pravdě vytažené na světlo ze všech úkrytů.

"Ne," odmítla jsem jeho návrh. "Je to kyborg, cítí bolest, jenom když sám chce. Vypnul by receptory a přestal by tě poslouchat, zůstal by nedosažitelný a tvoje píseň by se změnila v mlčení."

Neuroděvka Shayalla Loethenová se rezignovaně usmála. "Takže ani pro mě tu nebude žádná práce, Moudrá, že?"

"Nevím to jistě," připustila jsem. "Na první pohled nemá žádné pohlavní orgány, ale jestli v něm zůstal aspoň kousek živé hmoty, centrum rozkoše by mohlo být neporušené. Tvrdí, že předtím byl mužem. Instinkty by mohly ještě obstojně sloužit. Zjisti to."

Přikývla. Tělo měla měkké a bílé jako sníh, někdy studené, když si to přála, a jindy bělostně horké, když po tom zatoužila. V předtuše dalších událostí zkrivila živé karmínové rty. Zrovna když jsem na ni pohlédla, její šaty vířily kolem změněné podoby a barvy a s konečky prstů si pohrávaly jiskry klenoucí se v oblouku nad dlouhými nalakovanými nehty.

"A co drogy?" nadhodila Braje, naše biomedka, genetická inženýrka a travička. Zamyšleně žvýkala jakési sedativum vlastní výroby, oteklé tělo vlhké a měkké jako močály venku. "Agonin? Veritin? Esperon?"

"To nebude stačit," zapochybovala jsem.

"Tak nějakou nemoc," navrhla. "Manthrax nebo gangrénu. Pomalý mor, a my budeme mít lék, ne?" Uchichtla se.

"Ne," odmítla jsem stroze.

A pak se hlásili ostatní, jeden za druhým přicházeli se svými návrhy, jak zjistit to, co jsem chtěla vědět, jak být užiteční a zasloužit si moji vděčnost. Takoví jsou moji Apoštolové. Poslouchala jsem je a nechala se unášet štěbetáním jejich hlasů, v duchu jsem zvažovala, přemýšlela, udělovala příkazy a nakonec je všechny poslala pryč. Všechny, až na jednoho.

Právě Khar Dorian mě políbí, až onen den konečně nastane. Nemusím být Moudrá, abych to poznala.

Všichni ostatní ode mě něco chtějí. Až to dostanou, tak se vytratí. Kharovi se jeho touha dávno splnila a přesto se znovu a znovu vrací do mého světa a do mé postele. Není to láska, co ho přivádí zpátky, ani krása mého mladého těla, ani nic tak přízemního jako bohatství, které z toho má. Myslí na důležitější věci.

"Jeli jste spolu celou cestu z Lilithu," ozvala jsem se. "Kdo to je?"

"Hráč," utahoval si ze mě posměšně Dorian, krásný až k zbláznění. Štíhlý, pevný a v dobré kondici, arogantní, sexuálně založený třicátník překypující zdravím, silou a hormony. Dlouhé a rozčuchané světlé vlasy, hladké a silné čelisti, nos rovný a nezlomený, dosud zdravé a energické modré oči. Ale za nimi je cosi starého, cynického, co nevěští nic dobrého.

"Nedělej si ze mě legraci, Doriane," varovala jsem ho. "Je víc než jenom hráč. Kdo je to?"

Khar Dorian vstal, líně se protáhl, zív a usklíbl se. "Je tím, za koho se vydává," řekl mi můj obchodník s otroky. "Je to Kleronomas."

Morálka je přiléhavý pletený oděv, který člověka pevně svírá, pokud ho vůbec má, ale rozlehlý prostor mezi hvězdami má sklon rozpárat jej, roztřepit do mnoha uvolněných a jasnými barvami hrajících nití, přitom však nevymodeluje na

první pohled patrný vzor. Podle poslední módy oblečený Vagabondan vypadá na Cathadayi jako venkovský balík, Ymiran se koupe na Vessu ve vlastním potu, Vesseňan mrzne na Ymiru a světla neustále měnící místo, která Fellanejci nosí na těle místo šatů, provokují ke znásilnění, vyvolávají sročení davu a vraždy na půltuctů světů. Tak to vypadá s morálkou. Dobro nemá delší trvání než módní střih klopky na saku, rozhodnutí vést počestný život neváží víc než rozhodnutí odhalit si řadra nebo je zase zakrýt.

Existují světy, pro které jsem zrůdou. Už dávno jsem se o to přestala starat. Na Croad'dhenni jsem přijela s vlastním smyslem pro eleganci a nezajímají mě estetické úsudky ostatních.

Khar Dorian se sám nazývá otrokářem a tvrdí i o mě, že opravdu obchodujeme s lidským masem. On si může říkat, co se mu zachce, já otrokářem nejsem. To obvinění mě uráží. Otrokář své klienty prodává do poddanství a otroctví, zbavuje je svobody, volnosti pohybu a času, všech těchto vzácných druhů zboží. Takové věci nedělám. Jsem jenom zlodějka.

Khar a jeho podřízení je ke mně přivádějí z přelidněných měst Lilithu, z drsných hor a studených pustin Dam Tullianu, z rozpadajících se osad u kanálů na Vessu, z barů na kosmodromech Fellanory, Cymeranthu a Shriku, ze všech míst, kde je může najít, všude je sebere a přivede ke mně a já je vykradu a pustím na svobodu.

Hodně jich odmítá odejít.

Obléhají zdi zámku ve městě, které postavili, házou mi k nohám dary, volají na mě jménem, když je mímím, žadoní o moji přízeň. Ponechala jsem jim svobodu, volnost pohybu i čas a oni je marnotratně rozhazují a doufají, že vyhrají zpátky jedinou věc, kterou jsem jim ukradla.

Kradu jim těla, ale sami ztrácejí duše.

Snad jsem k sobě přehnaně tvrdá, když se nazývám zlodějkou. Oběti, které ke mně Khar přivádí, jsou ve hře o duši nechtěnými hráči, ale kvůli tomu nejsou méně hráči. Jiní za toto privilegium platí velice drazé a hodně riskují. Některým říkáme hráči a jiné nazýváme cenami pro vítěze, ale když přichází bolest a hra o duši začíná, jsme na tom všichni stejně, všichni nazí, osamocení, bez bohatství nebo zdraví či postavení, ozbrojeni pouze silou spočívající v nás. Zvítězit nebo prohrát, žít nebo zemřít, je už jen na nás samotných.

Dávám jim šanci. Několik jich dokonce vyhrálo. Bylo jich, pravda, velice málo, ale kolik zlodějů dává svým obětem vůbec nějakou šanci?

Oceloví Andělé, jejichž světy leží daleko od Croan'dhenni na opačné straně obydleného vesmíru, učí své děti, že síla je jedinou ctností a slabost jediným hříchem; hlásají, že pravda jejich víry je v Knize vesmíru zapsána velkým písmem. V tom jim můžeme jen těžko oponovat. Podle jejich víry mám plné morální právo na cizí těla, protože jsem silnější a tím pádem lepší a zbožnější než ti, kteří se v tomto těle narodili.

Děvčátko narozené v mém nynějším těle nebylo naneštěstí Ocelovým Andělem.

"A třetím do rodiny je kluk," řekla jsem, "i když je celý z kovů a plastů a dává si jméno podle legendy."

"Cože?" Rannar se na mě nechápavě podíval. Necestoval tolik po vesmíru jako já a tato narážka, kterou jsem vylovila ze svého zapomenutého mládí ve světě, kam nikdy nevstoupil, mu vůbec nedošla. Na jeho protáhlé, mrzoutské tváři se odrážel shovívavý údiv.

"Máme teď tři hráče," vysvětlila jsem mu. "Můžeme začít hrát hru o duši."

Tomu už Rannar rozuměl. "Aha, no ovšem. Hned se o to postarám, Moudrá."

Prvním byl Craimur Delhune. Věkovité stvoření, staré téměř jako já, třebaže celý svůj život prožil ve stejném malém těle. Není divu, že bylo opotřebované. Holohlavá, vráscitá a sápadící poloslepá parodie na tělo, svaly a kůže přečpané aloplasty a kovovými implantáty, které usilovně pracovaly dnem i nocí, aby ho udržely při životě. Nemohly to už příliš dlouho vydržet, ale Craimur Delhune se ještě nenabažil dost života, a proto přišel sem na Croan'dhenni zaplatit si živé tělo a začít úplně od začátku. Čekal už skoro půl standardního roku.

Rieseen Jayová byla zvláštní případ. Nebylo jí ani padesát a vypadala docela zdravá, ačkoliv měla kůži poznamenanou jizvami. Byla přesycená životem. Okusila každou rozkoš, kterou jí mohla Lilith nabídnout, a ta nabízela pořádnou náruč rozkoší. Ochutnala každé jídlo, každou drogu, vyspala se s muži, ženami, mimozemšťany i zvířaty, riskovala život při lyžování na ledovcích, dráždila jeskynní draky, bojovala ve válkách vznášedel pro potěšení milovníků hologramů. Měla za to, že nové tělo bude tím pravým kořením jejího života. Snad by to mělo být mužské tělo, myslela si, nebo tělo nějakého barevného cizince. Měli jsme už pár takových.

A třetím byl Joachim Kleronomas.

Ve hře o duši je sedm sedadel. Tři pro hráče, tři pro ceny pro vítěze a poslední pro mě.

Rannar mi podal pořadač napěchovaný fotografiemi a informacemi o lidech přivezených nedávno Kharem Dorianem na jeho lodích Jasný Fénix, Další šance, Nový úděl a Přepychový život (Khar měl vždycky smysl pro černý humor). Vedle mě postával majordom, ochotný a úslužný, když jsem obracela stránky a vybírala si. "Tahle je rozkošná jak obrázek," zavzdychal u obrázku štíhlé Vesseňanky s ustrašenými žlutými očima, které prozrazovaly míšenecký původ. "Velice silná a zdravá, tahleta," poznamenal později, když jsem uvažovala nad robustní svalnatou mladou ženou se zelenými očima a dlouhými černými copy. Nevšímal jsem si ho. Vždycky ho ignoruji.

"Tohoto chci," vyndala jsem z pořadače fotografii hocha štíhlého jako dýka s načervenalou kůží pokrytou tetováním. Khar ho koupil od úřadů na Shriku, kde chlapce usvědčili ze zabití dalšího šestnáctiletého. Na většině světů byl Khar Dorian, neblaze proslulý svobodný obchodník, pašerák, lupič a otrokář, synonymem zla. Rodiče jím strašili své děti. Na Shriku byl váženým občanem, který prokazoval společnosti velké služby tím, že vykupoval ve věznicích její odpad.

"Tuhle," odložila jsem stranou druhý snímek. Široce rozevřené zelené oči podsadité mladé ženy prozrazovaly jistou prázdnotu ducha. Pochází z Cymeranthu, konstatoval její záznam. Khar vysadil jednoho ze svých lupičů u bezbranného ústavu pro mentálně postižené a ukradl několik mladých, zdravých a hezkých těl. Tohle bylo klidné a tlusté, ale změnilo by se, jakmile by do něho znovu vstoupil bystrý mozek. Původní majitelka se příliš oddávala prachu snů.

"A tohle," uzavřela jsem výběr. Třetí záznam se týkal gVhernského mláděte, odpudivě vyhlížejícího individua s

divokými červenofialovými očními víčky a obrovskými koženými netopýřími křídly, která se leskla jak čerstvě naolejovaná. Bylo určeno pro Rieseena Jayovou. Ta si myslela, že by mohla vyzkoušet i jiné než lidské tělo, pokud by vyhrála.

"Výborně, Moudrá," souhlasil Rannar. Vždycky se vším souhlasil. Když přišel na Croan'dhenni, vypadal příšerně. Přistihli ho v posteli s dcerou jeho zaměstnavatele, v'ladorského krvavého rytíře, a za trest ho při rituálním obřadu strašně zohavili. Na zaplacení vkladu do hry neměl dost peněz. Měla jsem však dva hráče, kteří čekali už skoro rok a jeden z nich umíral na manthrax. Takže když se Rannar nabídl, že mi bude deset let věrně sloužit, aby tak vyrovnal rozdíl, přijala jsem.

Občas jsem toho litovala. Cítila jsem na těle jeho oči a věděla, že v duchu svléká měkký krunýř mých šatů, aby se jako pijavice přisál na malá, sotva vyrašená ňadra. Děvče, se kterým ho našli, nebylo o moc mladší než mé nynější tělo. Můj zámek je celý z obsidiánu.

Na sever odtud, ve vzdálených polárních pustinách zahalených mlhou, kde hoří věčné ohně proti purpurovému nebi, leží na zemi jako obyčejný kámen černé sopečné sklo. Tisícům croan'dhennských horníků trvalo devět standardních let, než nasbírali dost horniny pro mé potřeby a dovlekli ji přes dlouhé kilometry neúrodné půdy sem do močálů. Stovkám řemeslníků trvalo dalších šest let, než rozřezali, vyleštili a sestavili jednotlivé kusy do lesklé tmavé mozaiky, která je mým domovem. Myslím, že úsilí stálo za to.

Zámek stojí na čtyřech velkých zubatých pilířích nad zapáchající vlhkou croan'dhennskou bažinou. Ve tmě se matně lesknou barevná světélka, jejichž odrazy jsou zaklety v černém skle. Můj zámek se třpytí; je to věc krásná, strohá a zapovězená, nadřazená a vzdálená městu z chatrčí, které vyrostlo kolem něho v místech, kde se životní ztroskotanci a vyvrženci beznadějně tísni v plovoucích rákosových boudách, v rozpadávajících se srubech a kůlnách na napůl shnilých dřevěných pilotech. Obsidián odpovídá mému estetickému citění. Přicházím na to, že jeho symbolika se hodí k tomuto domu bolesti a znovuzrození. Život se rodí ve výhni sexuální vášně, tak jako se obsidián rodí v sopečném výbuchu. Jeho černí občas probleskne čistá pravda světla, krása nezřetelně prosvítající tmou, a stejně jako život je strašně křehká a její okraje mohou být nebezpečně ostré.

V zámku je spousta pokojů, jeden vedle druhého, některé obložené vonícím přírodním dřevem a vystlané kožešinami a tlustými koberci, jiné prázdné a černé. V přijímacích síních procházejí skleněnými stěnami tmavé odrazy a na skleněných podlahách ostře cvakají kroky přichozích. Uprostřed, na samém vrcholku, se tyčí cibulovitá věž z obsidiánu vyztuženého ocelí. V kupoli je jediná komnata.

Rozkázala jsem zámek přestavět, vyměnit staré a opotřebované zařízení, a zařídila jsem, aby do jediné věžní komnaty přestěhovali Artefakt.

Právě tady se hraje hra o duši.

Mé vlastní apartmá je u paty věže. Důvod pro tuto polohu byl také symbolický. Nikdo nedosáhne svého znovuzrození, aniž by napřed neprošel kolem mne.

Rychle jsem v posteli posnídala ovocné máslo, syrovou rybu a silnou černou kávu, sebejistý Khar Dorian odpočíval malátně vedle mě, když Alta-k-Nahrová, můj Apoštol-vědec, ke mně přišla se svojí zprávou.

Stála u čela postele, záda zkroucená nemocí jako velký otazník, protáhlý obličej trvale znechucený, kůže protkaná nabobtnalými žilami jako velkými modrými červy, a seznamovala mě zbytečně tichým hlasem s výsledky svého pátrání po historickém Kleronomasovi.

"Celým jménem se jmenoval Joachim Charle Kleronomas," začala, "a byl rodákem z Nové Alexandrie, kolonie první generace necelých sedmdesát světelných let od Staré Země. Záznamy o jeho narození, dětství a období dospívání jsou útržkovité a navzájem si protřečí. Nejznámější legenda naznačuje, že jeho matka byla vysokým důstojníkem na válečné lodi Třinácté flotily pod vedením Stephena Cobalta Northstara, a že se s matkou setkal pouze dvakrát. Donosila ho najatá matka-hostitelka a vychoval otec, bezvýznamný vědec v knihovně Nové Alexandrie. Podle mého názoru tento příběh vysvětluje až příliš jednoduše, jak v sobě Kleronomas spojil vědecké i válečnické tradice. Proto pochybuji o jeho věrohodnosti.

Jistější je skutečnost, že velice mladý vstoupil do armády v posledních dnech Tisícileté války. Zpočátku sloužil jako systémový technik na malém křižníku u Sedmnácté flotily, vyznamenal se při akcích v hlubokém vesmíru za El Doradem a Arturiem a při nájezdech na Hrag Druun, po nichž byl povýšen na kadeta a absolvoval velitelský výcvik. Mezitím se Sedmnáctá přesunula z původní základny na Fenrisu do Avalonu, hlavního města nepříteli důležitého sektoru.

Kleronomasovi přibyl další prýmek na výložkách a stal se třetím důstojníkem na výsadkové lodi Hannibal Ale při nájezdech na Hruun-Čtřmáct hranganští obránci Hannibala těžce poškodili a nakonec jej posádka opustila. Křižník, ve kterém se Kleronomas zachránil, byl nepřátelskou palbou vyřazen z provozu a ztroskotal na povrchu planety. Všichni na palubě zahynuli, on jediný přežil. To, co z něj zbylo, vzal na palubu další křižník, ale byl tak blízko smrti a tak strašně zohavený, že ho okamžitě uložili do kryogenní komory. Zavezli jej zpátky na Avalon, ale zdrojů měli málo a požadavků mnoho a nebyl čas starat se o jeho oživení. Tak ho udržovali dlouhá léta při životě.

Mezitím se Impérium rozpadalo. Vlastně k tomu docházelo po celý jeho život, ale spojení ve starém Federálním Impériu bylo velice pomalé, takže o tom nikdo nevěděl. Jediné desetiletí vidělo vzpouru na Thoru, naprostý rozklad Patnácté flotily a pokus Staré Země zbavit Stephena Cobalta Northstara vedení Třinácté, což nevyhnutelně vedlo k odtržení Newholmu a většiny nejstarších kolonií, k vyhlazení Wellingtonu Northstarem, k občanské válce a odpadnutí kolonií, ke ztrátě světů, čtvrté velké expanzi, ke vzniku legendy o dáblské flotile, a nakonec k neprodyšné izolaci Staré Země a úplnému přerušení mezihvězdného obchodu na celou generaci. Na některých vzdálených světech ještě na daleko delší dobu, mnohé z nich téměř zdivočely nebo rozvinuly zvláštní variantu kultury.

Na frontě získal Avalon bezprostřední zkušenost s Rozpadem, když se Rajeen Tober, velitel Sedmnácté flotily, odmítl podřídit civilnímu velení a zavedl své lodi hluboko do Tempter's Veil, aby založil své vlastní impérium, bezpečně

chráněné před Hrangany i před lidskou pomstou. Po odchodu Sedmnácté zůstal Avalon prakticky bez ochrany. Jediné válečné lodi v sektoru byly staré vyřazené vraky z Páté flotily, které naposledy bojovaly před téměř sedmi sty lety, když byl Avalon ještě odlehlou bojovou základnou proti Hranganům. Na oběžné dráze kolem Avalonu zůstávalo asi tucet lodí první třídy a navíc třicet menších plavidel Páté flotily. Většina z nich potřebovala rozsáhlou opravu, všechny funkce byly zastaralé. Ale byly jedinými obránci vylekaného světa, a tak se Avaloňané rozhodli dát je znovu do pořádku a opravit. Aby získali posádku na tyto muzeální kousky, obrátili se k nemocničním sálům s kryogenními komorami a začali přemlouvat každého válečného veterána včetně Joachima Kleronomase. Poškození, které utrpěl, bylo rozsáhlé, ale Avalon potřeboval každé tělo. Kleronomas se vrátil na palubu spíš jako stroj než jako člověk. Kyborg."

Naklonila jsem se dopředu a přerušila vodopád Altiných informací. "Existují nějaké jeho snímky z té doby?"

"Ano. Z doby před tím i po tom. Kleronomas byl velký muž s modročernou kůží, těžkými vysunutými čelistmi a dlouhými čistě bílými vlasy. Po operaci čelist a dolní polovina tváře úplně zmizely a nahradil je hladký kov. Žádná ústa ani nos. Dostával umělou výživu. Ztracené oko nahradil krystalický senzor s infračerveným a ultrafialovým viděním. Pravou ruku a celou pravou polovinu hrudi řídily servomechanismy. Ocelový pancíř, duralové pletivo, plasty. Třetinu vnitřních orgánů měl ze syntetické hmoty. Od začátku Kleronomas opovrhoval kosmetickými úpravami zevnějšku. Vypadal přesně takový, jaký byl."

Usmála jsem se. "Ale čím byl, když ještě měl v sobě o hodně víc masa a krve než nás nový host?"

"Správná otázka," souhlasil můj Apoštol-vědec v ženské podobě. "Zbytek příběhu je všeobecně známý. Prežilo jen velmi málo důstojníků. Kleronomasovi svěřili velení nad malou lodí třídy Kurýr. Sloužil na ní deset let a pokračoval přitom ve vědeckém studiu dějin a antropologie, což byla jeho soukromá vášeň, a stoupal výš a výš na žebříčku hodností, zatímco Avalon čekal na lodi, které nikdy nepřišly, a stavěl další a další vlastní lodi. Neexistoval žádný obchod ani nájezdy. Nastalo bezvládi.

Nakonec se jeden odvážnější velitel civilní flotily rozhodl riskovat několik svých lodí a zjistit, jak se vede zbytku lidské civilizace. Šest letitých křižníků Páté flotily zmodernizovali na vědecká průzkumná plavidla a vyslali je na výpravu.

Kleronomasovi svěřili velení na jedné z nich. Z těchto průzkumných lodí se dvě ztratily a tři další se v průběhu dvou let vrátily s minimálními informacemi o hrstce nejbližších systémů, což podnítilo Avaloňany k opětnému zahájení mezihvězdných letů ve velmi úzkém okruhu. Kleronomase považovali za ztraceného.

Neztratil se. Když splnil nepříliš vysoké a omezené cíle původního průzkumu, rozhodl se, že se na Avalon nevrátí a poletí dál. Přímou ho posedla touha prozkoumat další hvězdu a po ní další a ještě další. Vedl svou loď pořád dál a dál. Docházelo ke vzpourám a dezercím, čelil mnohému nebezpečí a bojoval proti němu. Ale s tím vším se vypořádal. Jako kyborg žil nesmírně dlouho. Legendy tvrdí, že během cesty nahradil další tělesné orgány kovem a na Erisu objevil krystal se základním vzorcem života. Získáním prvního počítače na principu krystalu života významně zvětšil své intelektuální schopnosti. Tento dílčí příběh vystihuje jeho povahu; byl posedlý nejenom získáváním vědomostí, ale také schopností podržet si je v paměti. Takto změněný nikdy nezapomínal.

Když se konečně vrátil na Avalon, uplynulo mezitím více než sto standardních roků. Z mužů a žen, kteří s ním odletěli z Avalonu, přežil jediný Kleronomas. Loď řídili potomci členů původní posádky a nováčci naverbovaní na cizích světech. Prozkoumal však čtyři sta čtyřicet devět planet a víc asteroidů, komet a oběžnic, než si kdokoliv dokázal představit. Jím přivezené informace se staly základem Akademie lidského vědění a vzorky krystalů začleněné do existujících systémů nástrojem uchovávání těchto znalostí. Nakonec se z nich zrodil Umělý mozek akademie a bájně krystalové věže na Avalonu. Opravdovým koncem bezvládi bylo znovuoživení letů do kosmu ve velkém měřítku. Kleronomas sám byl prvním administrátorem Akademie až do své smrti, která nastala na Avalonu, jak se uvádí, 42-tn, tj. dvaatřicet standardních roků po dni jeho návratu."

Zasmála jsem se. "Výtečně," pochválila jsem Altu-k-Nahrovou. "Je to tedy podvodník. Mrtvý přinejmenším sedm set let." Pohlédla jsem na Khara Doriana, jehož krásné dlouhé vlasy se rozprostřely na polštáři. Ukusoval právě skrojek chleba s medovinou. "Jde to s tebou s kopce, Khare. Oklamal tě."

Khar s úšklebkem polkl. "Když to říkáš, Moudrá," pronesl tónem, z něhož jsem pochopila, že není ani v nejmenším zkroušený. "Mám ho pro tebe zabít?"

"Ne," odpověděla jsem. "Je to hráč. Ve hře o duši nejsou žádní podvodníci. Nech ho hrát. Jen ať si zahraje."

O několik dní později, když už byla hra rozvržena, jsem kyborga zavolala k sobě. Sešla jsem se s ním v přijímací komnatě, ve velkém pokoji s krvavě rudým kobercem a skleněnou květinou vedle velkého okna, které shlíží na cimbuří a na město v močálech pod ním.

Jeho tvář nevyjadřovala žádné pocity. Samozřejmě, samozřejmě. "Zavolala jsi mě, Cyrain z Ashe."

"Hra brzy začne," oznámila jsem mu. "Ode dneška za čtyři dny."

"To jsem rád."

"Chtěl bys vidět ceny pro vítěze?" Nabídla jsem mu jejich záznamy. Chlapec, děvče, cizí mládě.

Krátce a bez zájmu si je prohlédl.

"Doneslo se mi," obrátila jsem se k němu, "že ses v posledních dnech hodně toulal po zámku, venku ve městě a v močálech."

"To je pravda," připustil, "nespím. Vědění je pro mě rozptýlením i vášní. Chtěl jsem poznat, co je to vlastně za místo."

"A co je to vlastně za místo, kyborgu?" zeptala jsem se s úsměvem.

Nedokázal se pousmát, ani zamračit. Hlas měl přímý, zdvořilý. "Odporné. Místo beznaděje a ponížení."

"Místo věčné, nikdy neumírající naděje," oponovala jsem mu.

"Místo nemocného těla i duše."

"Místo, kde se nemocní uzdravují," namítla jsem.

"A kde zdraví lidé onemocní," pokračoval kyborg. "Místo smrti."

"Místo pro život. Nepřišel jsi kvůli tomu? Kvůli životu?"

"A kvůli smrti. Řekl jsem vám, že je to totéž."

Naklonila jsem se dopředu. "A já jsem ti říkala, že jsou to naprosto odlišné věci. Příliš tvrdě soudíš, kyborgu. Strnulost očekáváme od stroje, ale ne od této jemné, vzácně morální a citlivé bytosti."

"Jenom mé tělo je stroj."

Zvedla jsem jeho záznam. "Tomu nerozumím," řekla jsem. "Kde je tvá morálka, když lžeš? Zvláště když je to tak průhledná lež?" Otevřela jsem na stole složku se záznamy. "Mám tady několik zajímavých informací od svých Apoštolů. Spolupracoval jsi mimořádně ochotně."

"Kdo chce hrát hru o duši, nemůže urážet pána bolesti."

Usmála jsem se. "Mě neurazíš tak snadno, jak by sis možná myslel." Prolistovala jsem zprávy. "Doktor Lyman si tě detailně prohlédl. Zjistil, že máš geniální konstrukci. Celou vyrobenou z plastů a kovu. V tobě už není žádná organická hmota, kyborgu. Nebo bych ti měla říkat robote? Mohou vůbec počítače hrát hru o duši? Nevím, pochybuji. Určitě na to přijdeme. Tady vidím, že máš v sobě tři. Jeden malý v tom, co by mělo být tvojí mozkovou schránkou; ten dává pozor na motorické funkce, vstupy senzorů a monitoruje vnitřek těla. Mnohem větší jednotka zabírá většinu trupu a matrice krystalu života je v hrudi." Vzhledla jsem. "Kde máš srdce, kyborgu?"

"V mozku," odpověděl. "Zeptejte se svého doktora Lymana, ten vám poví o jiných mých schránkách. Co je lidský mozek? Vzpomínky. Vzpomínky jsou data. Povaha, osobnost, individuální vůle. Ty se programují. Celý lidský mozek je možné stlačit na krystalovou matici počítače."

"A také uvěznit duši v krystalu? Věříš v duši?"

"A vy?" odpověděl otázkou.

"Já musím. Jsem vládkyní ve hře o duši. Zdá se, že se to po mně požaduje." Vrátila jsem se k dalším informacím Apoštolů o výtvaru, který si sám říká Kleronomas. "Božský Zelený-9 se s tebou propojil přes interface. Říká, že máš neuvěřitelně složitý systém, že rychlost tvých obvodů vysoce přesahuje rychlost lidského myšlení, že tvá knihovna obsahuje daleko víc dostupných informací, než by mohl obsáhnout jediný lidský mozek, i kdyby byl schopen plně využít svoji kapacitu, a že myšlenky a vzpomínky uzavřené v krystalové matici jsou myšlenkami a vzpomínkami Joachima Kleronomase. Přisáhá na to."

Kyborg nic neřikal. Snad by se byl usmál, kdyby to uměl.

"Na druhé straně," pokračovala jsem, "vědecká pracovnice Alta-k-Nahrová mě ujistí, že Kleronomas je sedm set let mrtvý. Komu mám věřit?"

"Komu chcete," řekl lhostejně.

"Mohla bych tě tady zadržet a požádat Avalon o potvrzení tvé totožnosti." Zazubila jsem se. "Třicet let cesty tam, dalších třicet let zpátky. Řekněme rok na prozkoumání otázky. Počkáš si na hru jedenašedesát roků, kyborgu?"

"Tak dlouho, jak to bude nutné."

"Shayalla tvrdí, že jsi naprosto bezpohlavní."

"Tuto schopnost jsem ztratil tehdy, když mě dali znovu dohromady. Měl jsem zájem o sex ještě několik století, ale nakonec také vyhasl. Když chci, mám dokonalý přístup ke všem erotickým vzpomínkám z doby, kdy jsem ještě v sobě měl organickou hmotu. Zůstávají stejně čerstvé a nové, jako tenkrát, když jsem je vkládal do svého počítače. Jakmile jsou vzpomínky uzavřeny v krystalu, nemohou vyblednout, jako je tomu u lidského mozku. Jsou tam a čekají, až na ně zaklepu. Ale už několik staletí jsem nebyl v takovém rozpoložení, abych je vyvolal."

Fascinovalo mě to. "Nedokážeš zapomenout."

"Mohu je vymazat," odpověděl, "mohu se rozhodnout, že si je nebudu pamatovat."

"Pokud budeš patřit mezi vítěze naší malé hry o duši, znovu získáš své pohlaví."

"Uvědomuji si to. Bude to zajímavý zážitek. Možná se pak rozhodnu, že zaklepu na ty dávné vzpomínky."

Potěšilo mě to. "Začneš je používat a přesně ve stejném okamžiku je začneš zapomínat. Tvoje ztráta bude stejně krutá jako zisk, kyborgu."

"Zisk a ztráta, Žít a umírat. Už jsem vám říkal, Cyrain, že se to nedá od sebe oddělit."

"S tím nesouhlasím," řekla jsem. Bylo to v rozporu se vším, čemu jsem věřila, čím jsem byla. Jeho opakované lži mě rozčilovaly. "Braje říká, že na tebe neúčinkují drogy ani nemoci. Samozřejmě. Ale mohli bychom tě rozmontovat. Několik Apoštolů se nabídlo, že tě na můj rozkaz zlikvidují. Jak se zdá, moji návštěvníci jsou obzvlášť krvežízniví."

"Nemám žádnou krev," konstatoval. Ironicky? Nebo to všechno byla jen síla sugescí?

"Stačil by možná tvůj olej," konstatovala jsem suše. "Tr'k'nn'r by vyzkoušel tvoji odolnost proti bolesti. Můj gVhernský kaskadér AanTerg Moonscorer se nabídl, že tě spustí z velké výšky."

"Podle zákonů hnízda by to byl neopustitelný zločin."

"Ano i ne," řekla jsem. "GVhernem narozeným v hnízdě by otrásla představa perverzního letu. Na druhé straně by Apoštola víc vyděsil návrh na zavedení kontroly porodnosti. Za třepotáním těchto olejem napuštěných kožených křídel najdeš myšlení neduživého mrzáka z Nového Říma. Tady je Croan'dhenni. Nejsme takoví, jakými se zdáme."

"Vypadá to tak."

"Jonas se také nabídl, že tě zničí, méně dramaticky, ale stejně účinně. Je to největší Apoštol. Znetvořený překotným růstem žláz. Svatý patron nových automatických zbraní a velitel mé ochranky."

"Zřejmě jste tyto nabídky odmítl," řekl kyborg.

Opřela jsem se pohodlně o opěradlo. "Zřejmě," opakovala jsem, "třebaže si vždycky ponechávám právo změnit svůj názor."

"Jsem hráč," zdůraznil. "Zaplatil jsem Kharovi Dorianovi, podplatil jsem croan'dhennské strážce na bráně, zaplatil jsem vašemu majordomovi i vám. Na Lilithu, Cymeranthu a Shriku a ostatních světech, kde se mluvívá o tomto černém paláci a

jeho napůl neskutečné vládkyni, se říká, že s hráči jednáte slušně."

"Nemáš pravdu," odpověděla jsem. "Nikdy nejednám poctivě. Spravedlivá jsem jenom někdy. To když mě popadne nějaký rozmar."

"Takhle pouštíte hrůzu na všechny hráče?" zeptal se.

"To ne," připustila jsem. "V tvém případě dělám zvláštní výjimku."

"Proč?"

"Protože jsi nebezpečný," řekla jsem s úsměvem. Konečně jsme se dostali k jádru věci. Prolistovala jsem všechny listiny od Apoštolů a vytáhla poslední z nich, tu nejdůležitější. "Přínejmenším jednoho z Apoštolů jsi nikdy neviděl, ale on tě zná, kyborgu, a zná tě lépe, než by sis dokázal představit."

Kyborg neříkal nic.

"Můj miláček telepat Sebastian Cayle. Je slepý a svázaný a držím ho ve velké nádobě, ale dá se použít. Dokáže prozkoumat svět za zdi. Zasáhl krystaly tvého mozku a rozluštil binární synopsi tvého ego. Jeho zpráva je trochu zašifrovaná, ale podivuhodně obsažná." Lehce jsem ji hodila kyborgovi přes stůl, aby si ji mohl přečíst.

Často navštěvovaný labyrint myšlenek. Přízrak z oceli. Pravda bez špetky lži, život ve smrti a smrt v životě. Vezme vám všechno, když bude moci. Hned ho zabijte.

"Vidím, že se jeho radou neřídíte," řekl kyborg.

"Neřídím."

"Proč?"

"Protože jsi pro mě tajemstvím, které mám v úmyslu odhalit, až budeme hrát hru o duši. Protože jsi pro mě výzvou a je to už dávno, co mě někdo vyzval. Protože si mě trouseš soudit a sníš o tom, že mě zničíš. Protože už strašně dlouho nenasel nikdo odvahu udělat jednu z těchto dvou věcí."

Obsidián vytváří tmavé, zborcené zrcadlo, ale takové zrcadlo mi vyhovuje. Celý život považujeme naše odrazy v zrcadle za samozřejmé až do chvíle, kdy naše oči hledají známé rysy, a místo toho nacházejí obraz cizince. Nemůžete poznat hrůzu a úžas, dokud na vás nespočine první dlouhý pohled cizích očí a dokud nezvednete neznámou ruku, abyste se dotkli tváře toho druhého, a dokud neucítíte jeho prsty, lehké, chladné a bázlivé, drsné na vaší kůži.

Byla jsem již cizinkou, když jsem před více než sto lety přišla na Croan'dhenni. Zнала jsem svůj obličej, a také bych ho měla znát, když jsem ho nosila téměř devadesát let. Byla to tvář tvrdé a silné ženy, s hlubokými vráskami kolem šedých očí od mhouření před světlem cizích sluncí a širokými ústy nepostrádajícími jistou velkomyslností, s nosem kdysi zlomeným, ale špatně zhojeným, a proto nerovným, s krátkými hnědými vlasy, věčně rozcuchanými. Milá tvář, ve které jsem našla jisté zalíbení. Ale někde jsem ji ztratila, snad během let strávených na Gulliveru, kdy jsem měla tolik práce, že jsem si toho nevšimla. Než jsem se dostala na Lilith, začala se na mě ze zrcadla dívat první cizinka. Stará žena, stará a vráscitá. Oči šedé a usazené, začínaly se už zakalovat, bílé, řídké vlasy s prosvítajícími narůžovělými skvrnami kůže. Koutky úst se jí chvěly, na nose byly ucpané drobné žilky a pod bradou leželo několik záhybů měkké našedlé kůže podobných slepičímu laloku. Měkká kůže volně visela v místech, kde moje byla vždycky napnutá a zdravě červená. A byla tam ještě jedna věc, kterou jsem v zrcadle neviděla - pach nemoci, která ji obklopovala jako laciný parfém staré kurtizány, pach smrti.

Neznala jsem ji, tu starou nemocnou, ani jsem neměla v lásce její přítomnost. Říká se, že na světy jako Avalon, Newholme a Prométheus pomalu přicházejí stáří a choroby. Legendy tvrdí, že smrt se vůbec nedotýká Staré Země za jejími zářivými zdmi. Ale Avalon s Newholmem a Prométheem byly daleko, Stará Země je pro nás neprodyšně uzavřena a ztracena a já jsem byla sama na Lilithu s cizinkou ve svém zrcadle. A tak jsem se vydala na cestu z říše lidí až tam, kam nedosáhly lidské ruce, do vlhkého šera Croan'dhenni, kde se prý nalézal nový život. Chtěla jsem se ještě jednou podívat do zrcadla a najít starou přítelkyni, kterou jsem ztratila.

Místo toho jsem našla další cizí tváře.

Prvním byl sám pán bolesti, pán duší a života, vládce nad životem a smrtí. Před mým příchodem tu vládl přes čtyřicet standardních let. Byl místní, rodák z Croan'dhenni, velké odulé stvoření s vypoulenými očima a modrozelenou kůží posetou různobarevnými skvrnami, groteskní parodie na ropuchu se štíhlými rukama a třemi svislými tlamami připomínajícími mokré černé rány na jeho vonícím těle. Když jsem se na ně podívala, cítila jsem jeho slabost. Byl nesmírně tlustý, moře špeku s vůní zkažených vajec se roztahovalo v místech, kde croan'dhennští strážci a sloužící měli tvrdé a pevné svaly. Ale abyste mohli svrhnout pána duší, musíte se stát pánem duší. Když jsme hráli hru o duši, vzala jsem si jeho život a probudila se v tom odporném těle.

Pro člověka není nijak snadné obléknout si cizí kůži; den a noc jsem byla ztracena v té ošklivé hoře masa a prokousávala se pohledy, zvuky a vůněmi, které neměly větší smysl než představa tíživé noční můry, s křikem se sápací na můj zdravý rozum. Přežila jsem to. Vítězství ducha nad tělem. Když jsem byla připravena, uspořádala jsem další hru o duši a tentokrát jsem se vynořila s tělem podle svého přání.

Udávala, že je jí třicet devět, byla člověkem. Zdravě vypadající, prostý obličej, ale silné tělo, profesionální hazardní hráčka, která si přišla na Croan'dhenni naposledy zahrát. Měla dlouhé červenohnědé vlasy a modrozelené oči mi připomínaly moře na Gulliveru. Byla dost silná, ale na mě nestačila. Tenkrát, před příchodem Khara Doriana se smečkou jeho otrokářů, si cestu na Croan'dhenni našlo jen pár lidí. Měla jsem omezený výběr a tak jsem ji přijala.

Té noci jsem se znovu podívala do zrcadla. Pořád tam byla cizí tvář, vlasy příliš dlouhé, oči nesprávné barvy, nos rovný jako čepel nože, opatrná ústa, která se příliš málo usmívala.

Po letech, když tělo začalo vykašlávat krev po nějaké dábelské nákaze, mající původ v croan'dhennských močálech, jsem si postavila pokoj z obsidiánových zrcadel k přivítání všech nových cizinců. Léta ubíhají rychleji, než si dokážu přiznat, zatímco ten pokoj je stále zapečetěný a neporušený, ale nakonec přijde den, kdy do něho znovu vkročím, a potom sloužící vyjdou po schodech a vyleští zrcadla clo vysokého tmavého lesku. Až bude hra o duši u konce,

vystoupím sama nahoru, odložím šaty, postavím se a úplně sama budu pomalu tančit se zrcadlovými obrazy ostatních. Vysoké, ostré lícní kosti a tmavé oči ponořené do hlubokých otvorů pod obočím. Obličej oválný jako srdce, ověšený svatozářím divokých černých vlasů, velká bleďáň nadraha zakončená hnědou tečkou.

Pod rudohnědou pokožkou lesklou jako olej se pohybují napnuté chabé svaly, dlouhé nehty ostré jako drápy, úzká špičatá brada, hnědé vlasy podobné ocelovým štetinám sestřiženým do řídkého pásu táhnoucího se přes spánek až do půli zad, horký pach řije mezi jejími stehny. Mými stehny? Na tisíce světů se lidstvo mění tisícerými způsoby.

Mohutná kostnatá hlava shlíží na svět z výšky téměř tří metrů, vousy a vlasy splývají do jediné lví hřívy zářící jako zlaté listky, síla, vepsaná do každé kosti a šlachy, široká plochá hrud' s neužitečnými červenými bradavkami, podivně dlouhý měkký penis mezi nohama. Těch zvláštností je na mě moc. Penis zůstal měkký dlouhé měsíce, kdy jsem nosila toto tělo, a přitom se zrcadlový pokoj toho roku otevřel dvakrát.

Obličej velice blízký tomu, který si pamatuji. Mohu se však na svoji paměť spolehnout? Století zmizelo v prachu a já jsem pořád nenacházela tvář podobnou té, kterou jsem nosila. Z mého prvního, dávného mládí zbyl jenom skleněný květ. Ale ona měla krátké hnědé vlasy, úsměv, šedozelené oči. Hodně dlouhý krk a nadraha snad až příliš malá. Byla však blízko, blízoučko, než zestárla, a pak přišel den, kdy jsem vrhla letmý pohled na dalšího cizince, jak vstupuje vedle mě do zámeckých zdí.

A teď to dítě, můj neodbytný průvodce. V zrcadlech vypadá jako dcera ze snů, dcera, kterou bych možná byla porodila, kdybych byla daleko krásnější než ve skutečnosti. Přivedl ji ke mně Khar a řekl, že je to dar, nádherný dar, aby se mi nějak odvděčil poté, co jsem zjistila, že je neslaný, nemastný a k tomu ještě impotentní, že má chraptivý hlas a zjizvenou tvář, a udělala ho mladým a krásným.

Je jí jedenáct, možná dvanáct let. Ve vychrtlém a neohrabaném tělíčku dříme krása, jen jen rozkvést. Nadraha má právě v rozpuku a první měsíčky jí přišly ani ne před půl rokem. Stříbrozlaté vlasy, dlouhé a rovné, lesknoucí se vodopád klesá téměř až na paty. Velké oči v malém obličejí skrývají nejhlubší a nejčistší fialovou tůň. Tvář jako vymodelovaná. Není pochyb, že ji takto už zplodili. Shrikánští obchodní magnáti vděčí genetickému inženýrství za svůj majetek a Lilith s Fellanorou mohou svým bohatým poděkovat za užasně krásný lid.

Když mi ji Khar přivedl, ostýchavé sedmileté stvoření, duše z ní byla už pryč, kňourající zvířátko, které křičí v tmavém zamčeném pokoji ve své lebce. Khar říká, že už byla taková, když ji koupil - zavržená dcera loupeživého barona z Fellanei, popraveného za politické zločiny. Jeho příbuzní, přátelé a dvořané zahynuli buď spolu s ním nebo z nich udělali bezduché loutky při sexuálních hrátkách vítězných nepřátel. Přesně tak to Khar tvrdí. Většinou mu dokonce věřím.

Je mladší a krásnější, než jsem byla podle svých vzpomínek já, dokonce i v dobách zapomenutého mládí na Ashi, kde mi dnes už bezejmenný hoch daroval skleněnou květinu. Doufám, že toto sladké tělo budu nosit tak dlouho, jak jsem nosila tělo, v němž jsem se narodila. Když zde budu žít dostatečně dlouhý čas, snad přijde den, kdy se podívám do temného zrcadla a zase spatřím svůj obličej.

Jeden za druhým stoupali ke mě; skrz Moudrou ke znovuzrození, tak nějak si to představovali.

Vysoko nad močály, zavřená ve věži jsem se připravovala v komnatě změn s vážností svého postavení. Artefakt na první pohled nevzbuzuje důvěru; neuměle vytvarovaná mísa z jakési neznámé měkké slitiny, našedlá jak dřevěné uhlí a mírně teplá na dotek, s šesti výklenky pravidelně rozmístěnými kolem okraje. Jsou to sedadla - úzká, tvrdá, nepohodlná sedadla, zjevně určená pro jiné postavy než lidské, nicméně však sedadla. Ze dna mísy stoupá stíhlá nožka ústící do dalšího sedadla, neopracovaný pohár vyzdvížený na trůn... nazvěte ho, jak se vám líbí. Pán bolesti, duši, života, ten, který dává i bere, manipulátor, původce života a vládce. To všechno jsem já. A přede mnou ostatní, řetěz vědoucích až k Bílé a možná ještě dál, k neznámým tvůrcům, kteří stvořili tento stroj v šeru dávných eonů.

Jestliže komnata má své dramatické napětí, je to moje zásluha. Stěny a strop jsou zakřivené a pracně sestavené z tisíců kousků leštěného obsidiánu. Některé úlomky jsou naštipané velice tence, takže našedlé světlo croan'dhennského slunce si jimi prorazí cestu. Jiné jsou silné, téměř neprůhledné. Pokoj je jednobarevný, ale má tisíc stínů, a pro ty, kdo mají dost důvtipu, aby ji viděli, vytváří velkolepou mozaiku života a smrti, snů a nočních můr, bolesti a extáze, přemíry a prázdnoty, všeho a ničeho, míchá jedno do druhého, bez ustání krouží kolem a kolem v kruhu a cyklu, červ, který pořád žere svůj vlastní ocas, každý kousíček jedinečný, křehký a ostrý jako žiletka, část rozlehlého, černého a drolicího se velkého obrazu.

Svlékla jsem se a podala šaty Rannarovi, který každý kousek oděvu pečlivě složil. Pohár ve tvaru vejce nemá vrchol. Vlezla jsem dovnitř a skrčila nohy pod sebe v pozici lotos, což je nejlepší možný kompromis mezi zásadami Artefaktu a lidskou přirozeností. Vnitřní stěny stroje začaly pomalu krváct; na šedém kovu vejce se perlila třpytivá rudočerná tekutina, každá kapička se nalávala a houstla, až nakonec praskla. Po hladkých zakřivených stěnách pomalu stékaly praménky a na dně se začínala sbírat vlhkost. V místech dotyku tekutiny mě páčila holá kůže. Proud zrychloval a houstl, žár se plazil nahoru po mém těle, dokud jsem nebyla naplň ponořená.

"Pošli je sem," poručila jsem Rannarovi. Kolikrát jsem už pronesla tato slova? Přestala jsem to počítat.

Ceny pro vítěze přivedli jako první. Khar Dorian vstoupil s tetovaným hochem. "Tam," řekl ledabyle Khar a s lasečným úsměvem určeným pro mě ukázal na sedadlo. Mladíci, tento tvrdý zabiják a divoký krvežíznivý zločinec, se odvrátil od svého strážce a zaujal vyhrazené místo. Biomedka Braje přivedla ženu. Obě jsou stejně bleďé, obézní, měkké. Braje se uchichla, když své vzpurné světenkyni připevňovala pouta. Mládě se snažilo vytrhnout, kroutilo chabými svaly, velká křídla dramaticky bila o sebe a duněla jako neškodné údery hromu, když je obrovský Jonas se svými muži násilím cpal do výklenku. Když ho připoutali na místo, Khar Dorian se lehce ušklíbl a gVhern ze sebe vyrazil vysoký, tenký hvizd, který rval uši.

Craimura Delhuna museli přinést jeho lidi a najatí pomocníci. "Tam," ukázala jsem. Neohrabaně ho uložili do jednoho z výklenků. Svrasklý, vrásčitý obličej zíral přímo na mě, poloslepe oči bloudily komnatou jako malá, divoká zvířata, ústa

chtivě sála, jako by jeho znovuzrození bylo hotovou věcí a on hledal matčin prs. K mozaice byl nevšímavý, pro něho to byla jenom tmavá místnost s černými skleněnými stěnami.

Rieseena Jayová vešla dovnitř, povznesená nade všechno, znučená ještě dříve, než do komnaty vstoupila. Viděla mozaiku, ale věnovala jí jen zbežný pohled jako něčemu, co nestojí za povšimnutí, co je příliš únavné, než aby si to prohlížela. Místo toho pomalu obešla výklenky a zkontrolovala každou cenu pro vítěze, jako když si řezník prohlíží maso. Nejdéle prodlela před mládětem. Zdála se potěšená jeho úsilím o vysvobození a očividným strachem, s požitkem pozorovala, jak na ni syčí a píská a divokými očima vrhá zuřivé pohledy. Natáhla ruku, aby se dotkla křídla, a se smíchem uskočila, když po ní mládě vyjelo. Nakonec se posadila na sedadlo, kde se ležérně rozvalila a čekala, až začne hra.

Poslední byl Kleronomas.

Okamžitě spatřil mozaiku, zastavil se a upřeně si ji prohlížel; jeho krystalické oči pomalu snímaly obraz pokoje, tu a tam se zastavily, aby prostudovaly některý jemně vypracovaný detail. Stál tak dlouho, že Rieseena Jayová začala být netrpělivá a vyštěkla na něho, aby se posadil. Kyborg se na ni zahleděl, kovovou tvář zahalenou do neproniknutelného mlčení. "Jen klid," ozvala jsem se.

Dokončil prohlídku kopule. Dával si přitom na čas. Teprve pak se posadil do posledního prázdného výklenku. Když zaujímal své místo, tvářil se, jako by všechna sedadla byla neobsazená a právě tohle si zvolil on sám.

"Všichni ať vypadnou," přikázala jsem. Rannar se uklonil a gestem je vyhnal ven, Jonase, Braje a ostatní. Poslední šel Khar Dorian. Při svém odchodu udělal směrem ke mně nějaké gesto. Co znamenalo? Hodně štěstí? Možná. Slyšela jsem, jak Rannar pečeti dveře.

"Jde se na věc?" dožadovala se Rieseena Jayová.

Umlčela jsem ji pohledem.

"Každý z vás sedí na Stolci rizika."

Vždycky jsem začínala těmito slovy. Nikdo jim nikdy nerozuměl. Tentokrát... možná Kleronomas. Hleděla jsem na masku, která byla jeho tvář. V krystalech očí jsem zachytila lehký pohyb a pokoušela se uhádnout jeho význam.

"Hra o duši nemá žádná pravidla. Ale stanovila jsem pravidla na dobu, kdy hra skončí a vy se vrátíte na mé panství.

Pro ty z vás, kteří tu jsou proti své vůli, platí, že pokud jste natolik silní, abyste unesli nové tělo, je navždy vaše. Daruji vám je bez jakýchkoli podmínek. Každá cena pro vítěze hraje pouze jednou. Držte se pevně svého rodného těla. Až bude po všem, Khar Dorian vás zaveze zpátky na svět, který pro vás našel, a pustí vás na svobodu s tisícem standardů.

Ti hráči, kteří dnes hledají znovuzrození a vstanou v cizím těle, až hra skončí, nezapomeňte, že to, co jste vyhráli nebo prohráli, se stalo vaším přičiněním a ušetřte mě své lítosti a výčitek. Pokud nebudete spokojeni s výsledkem této hry, můžete samozřejmě hrát znovu. Budete-li mít cenu pro vítěze.

Poslední varování pro všechny. Bude to bolet. Bude to bolet víc, než jste si kdy dokázali představit."

Když jsem domluvila, zahájila jsem hru o duši.

Už zase.

Co může člověk říci o bolesti?

Slova dokáží popsat jen stín věci samotné. Skutečná tvrdá, ostrá fyzická bolest se ničemu nepodobá a je nepopsatelná v jakékoli řeči. Slovo je ve dne v noci příliš spojeno s námi, ale když nás něco bolí, když skutečně trpíme bolestí, svět se rozplyne a vybledne a promění se v přízrak, nejasnou vzpomínku, hloupou a nedůležitou věc. Všechny naše dřívější ideály, sny, lásky, obavy a myšlenky se stanou naprosto nedůležitými. Zůstáváme sami se svou bolestí, která je jedinou silou ve vesmíru, jedinou skutečně podstatnou věcí, která má nějaký význam. A pokud je bolest dostatečně silná a trvá dost dlouho, pokud je jakýmsi druhem utrpení a stále přetrvává, potom všechno, co tvoří naši lidskost, se rozplyne a hrdý, složitý počítač lidského mozku je schopen jediné myšlenky:

Zastavte to, proboha, ZASTAVTE TO!

A když bolest konečně ustane a čas plyne dál, dokonce ani mozek, který ji prožil, nedokáže pochopit a není schopen si vzpomenout, jak silná vlastně byla, natož ji pak popsat, aby se alespoň přiblížil strašlivé pravdě toho, co přitom cítil.

Při hře o duši se výbuch utrpení nepodobá žádné jiné bolesti, ničemu, co jsem kdy zažila,

Bolest nepoškozuje tělo, nezanechává žádné stopy, jizvy, žádné zranění ani známky své existence. Při svém výbuchu se dotýká přímo mozku silou, kterou neumím vyjádřit slovy. Jak dlouho trvá? To je otázka pro relativisty. Trvá jenom nejmenší dílek mikrosekundy a zároveň nekonečně dlouho.

Moudří z Dam Tullianu jsou mistry ve stovkách různých duševních a tělesných cvičení a učí své přívržence, jak bolest izolovat, oddělit se od ní, potlačit ji a takto se nad ní povznést. Když jsem poprvé hrála hru o duši, byla jsem už polovinu svého života Moudrou. Použila jsem všechno, co mě naučili, všechny triky a pravdy, které jsem ovládala a na které jsem se měla spolehnout. Všechny byly naprosto k ničemu. Tato bolest se nedotýkala těla, neprobíhala nervovými vlákny. Byla to bolest naplňující mysl tak dokonale a ničivě, že ani nejmenší částička mozku neměla pomyslením na věci příští nebo dokonce na uvažování. Bolest byla vámi a vy jste byli bolestí. Ničím se nedala oddělit, neexistovalo žádné posvátné soukromí myšlenek, kam byste mohli ustoupit.

Bolest byla nekonečná a věčná; tento neutuchající a nemyslitelný výbuch měl pouze jeden jistý východ, tentýž starý balzám, který byl útechou miliard mužů a žen a dokonce i těch nejmenších tvorů již od počátku času. Pán bolestné temnoty. Můj nepřítel, můj milenec. Znovu a znovu jsem spěchala do jeho černé náruče a očekávala konec utrpení.

Vzala si mne smrt a bolest skončila.

Na obrovské pláni kdesi za hranicí života, kde se hluše odrážela ozvěna, jsem čekala na ostatní.

Z mlhy vystupují neurčité stíny. Čtyři, pět, ano. Ztratili jsme někoho? Nepřekvapilo by mě to. Ve třech hrách ze čtyř nachází hráč svoji pravdu ve smrti a dál už nehledá. Také tentokrát? Ne. Z kouřící mlhy vidím vystupovat šestou

postavu, jsme tady všichni, ještě jednou se rozhlížím kolem sebe, počítám tři, čtyři, pět, šest, sedm, včetně mě osm. Osm?

To je zlé, velice zlé. Točí se mi hlava, jsem dezorientovaná. Vedle někdo křičí. Malá holčička s hezounkou tvářičkou, nevinná, oblečená do krásných pastelových šatů. Neví, jak se sem dostala, ničemu nerozumí. Její nechápavé dětské oči jsou příliš pravdivé, bolest ji probudila z nehybného prachu snů do podivné země plné strachu.

Zvedám malou, silnou ruku, upřeně hledím na tlusté hnědé prsty, na mozol vedle palce, ošklivé široké nehty ostříhané až do živého masa. Známým gestem sevru pěst a z oceli mé vůle a rtuti mé touhy se v ruce vynoří zrcadlo. V jeho lesklých hlubinách vidím jakousi tvář. Je to obličej tvrdé a silné ženy s hlubokými vráskami kolem očí od mhouření do cizích slunců, široká ústa nepostrádající jistou velkomyslností, nos kdysi zlomený, který už nesrostl rovně, věčně rozčuchané krátké hnědé vlasy. Klidný obličej. Ted mě uklidňuje.

Zrcadlo se rozplyne v kouři. Země i nebe, všechno mění místo, všechno je nejisté. Hezounká holčička ještě pořád pláče pro svého tatínka. Několik ostatních hráčů na mě nechápavě zírá. Je tu mladík s upřímnou tváří, obarvené černé vlasy sčesané rovně dozadu do účesu, který se na Gulliveru nenosí už sto let. Tělo vypadá měkké, ale v očích mu vidím tvrdé ostří, které mi připomíná Khara Doriana. Zdá se, že Rieseena Jayovou to ohromilo, polekaně zbystřila zrak, ale stále je to Rieseena Jayová; ať už se o ní říkalo cokoliv, silně si uvědomuje, kdo je. Snad to bude stačit. Blízko ní se vznášá gVhern jako přízrak, daleko větší, než se zdál předtím, tělo lesklé od oleje, roztahuje démonická křídla a začíná dlouhými šedivými cáry švihát do mlhy. Při hře o duši se pouta nenosí. Rieseena Jayová vypadá jak dlouhé bidlo a strachem z něho se krčí k zemi. Stejně jako další hráč, melancholický šedý stín pokrytý tetováním, místo obličeje rozmazaná skvrna vymykající se jakémukoli popisu. Děvčátko bez ustání pláče a pláče. Odvracím se od nich, zanechávám je napospas vlastním nápadům a pohlédnu do tváře posledního hráče.

Velký muž, pod pokožkou z naleštěné slonoviny prosvítá tmavomodré tělo. Když se protahuje, ohýbá dlouhé svaly na rukou. Je nahý. Těžká hranatá čelist vystupuje ostře dopředu. Dlouhé vlasy lemuji obličej a padají přes ramena, vlasy bílé a čisté upravené jako čerstvě vyprané ložní prádlo, bílé jako padlý sníh světa, do něhož lidé ještě nikdy nevtrčeli. Jak tak na něho hledím, silný, tmavý penis mezi nohama se probouzí, zvětšuje se a ztopoří. "Moudrá," říká a usmívá se na mě.

Najednou jsem také nahý.

Pokřčím obočí a hned mám na sobě brnění, pláty z pozlacené duralové slitiny, filigránsky ozdobené zakázanými runami, a pod paži odpovídající starodávnou helmu, ozdobenou chocholem z pestrobarevného peří. "Joachim Kleronomas," říkám. Jeho přirození roste a mohutní, až je z něho absurdní tlustá věc, která mu silně tlačí na žaludek. Zakrývám přirození i Kleronomase stříbrnou a černou uniformou z historického románu s modrozeleným glóblem Staré Země vyšitým na pravém rukávu a dvěma kroužícími galaxiemi-bliženci na výložkách.

"Ne," říká pobaveně, "této hodnoti jsem nikdy nedosáhl." Galaxie mizí, nahradí je kruh z šesti stříbrných hvězd. "A většinu času, Moudrá, jsem zachovával věnost Avalonu, ne Zemi." Uniforma je teď méně válečnická, praktičtější, prostá šedozeleň kombinovaná s černým textilním páskem a náprsní kapsou ztěžklou psacími pery. Na výložkách zbyl pouze stříbrný kruh z hvězd. "Tam," říká.

"Špatně," ozyvám se, "pořád špatně." A když domluví, zůstane jenom uniforma. Tělo z masa a krve uvnitř oblečení je pryč, nahrazuje ho atrapa ze stříbrného kovu, lesklá prázdná věc s opěkačem topinek místo hlavy. Ale jen na okamžik. Muž se znovu vrací, zmařený a nešťastný. "Je to kruté" stěžuje si mi. Naběhlý penis mu napíná látku v rozkroku.

Osmý muž za ním, duch, který tam neměl být, zbloudilý fantom, měkce zahvízdá, jako když šustí mrtvé suché listy ve studeném podzimním větru.

Je to hubený stín, tenhle vetřelec. Musím se na něho dívat velice upřeně, abych ho vůbec spatřila. Je mnohem menší než Kleronomas a na pohled starý a neduživý; třebaže jeho tělo je tak slaboučké, tak nepatrné, jen těžko to lze říci s jistotou. Je vizí vyvolanou snad náhodným přesunem mlhy, nezřetelnou, bíle oděnou ozvěnou. Ale jeho zářící a lesknoucí se oči jsou v pasti a bojí se. Natahuje ke mně paži. Průhledné maso ruky těsně přiléhá k zešedlým stařeckým kostem.

Nejistě ucouvnu. Ve hře o duši i nejlehčí dotek může mít tvrdý dopad.

Za sebou slyším další výkřiky, rozrušené hlasy, jako by někdo šílel strachy. Obracím se.

Začíná to teď doopravdy. Hráči hledají svou kořist. Craimur Delhune, mladý a plný života a s mohutnějšími svaly než před okamžikem, stojí s planoucím mečem v jedné ruce a míří jím na tetovaného chlapce. Hoch klečí na kolenou, ječí a pokouší se bránit zdviženými rukama, ale Delhunovo zářící ostří prochází bez odporu šedým stínovým tělem a krájí hořící tetování na plátky. Zručně jako chirurg je odstraňuje z chlapcova těla a do zamlženého vzduchu pomalu odlétá hořící obal života zbarveného šedivě kůže, do které byl uvězněn. Delhune po nich chňapá, když letí kolem něho a polyká je vcelku. Z nosních otvorů a otevřených úst mu stoupá kouř. Chlapec křičí a krčí se k zemi. Brzy z něho nezůstane nic než stín.

MLádě vzlétlo do vzduchu. Krouží nad námi a běduje svým vysokým, tenkým hlasem, křídla duní jako hrom.

Zdá se, že Rieseena Jayová na to jde jinak. Stojí nad kňourajícím děvčátkem, které se každým okamžikem stává ještě menším. Jayová ji proměňuje. Děvče je teď starší, tlustší, oči stejně ustrašené, ale pohled daleko prázdnější. Kdykoli otočí hlavu, objevují se zrcadla a zpívají posměšné narážky na její tlusté vlhké rty. Tělo se neustále zvětšuje a rve se z ubohých cáru šatů ven. Po bradě jí stékají tenké potůčky slin. S pláčem je utírá, ale sliny tečou tím rychleji a jsou narůžovělé od krve. Otáčí se kolem své osy, velikánská, obrovitá. "Tak to jsi ty," hovoří zrcadla. "Nedívej se jinam. Podívej se na sebe. Nejsi už malá holka. Podívej se, podívej. Nejsi krásná? Nejsi rozkošná? Jen se na sebe podívej." Rieseena Jayová složí ruce na prsou a spokojeně se usmívá.

Kleronomas mě chladně pozoruje. Kolem očí se mi motá pruh černé látky. Zamrkám a odhodím ho, zírám na něho.

"Nejsem slepá," říkám, "vidím je. Za tohle já nebojuji."

Tlustá žena je velká jako nákladní auto, bledá a měkká jako červ. Nahé monstrum se s každým mrknutím Jayiných očí stává ještě obrovitější. Obrovská bílá ňadra trčí z jejího obličejce, rukou a stehem a hnědé masité bradavky otevírají široká ústa a začínají zpívat. Nad lůnem se objevuje tlustý zelený penis, stáčí se dolů a vstupuje do ní. Na kůži jí rozkvétá rakovina jako pole tmavých květín. A všude kolem jsou zrcadla, pomrkávají, odrážejí scénu a zakřivují se, zvětšují se a tvrději jí ukazují, jaká je a zaznamenávají každou groteskní představu, která Jay napadne. Tlustá žena je sotva ještě člověkem. Z úst velkých jako moje hlava, bez dásní a krvácejících, vychází zvuk podobný nářkům prokletých. Její tělo začíná kouřit a třást se.

Kyborg ukáže prstem. Všechna zrcadla vybuchnou.

Mlha je plná dýk, všude kolem létají úlomky postříbřeného skla. Jeden míří na mě a já ho nechávám projít. Ale ostatní, ostatní... krouží vzduchem jako chytré rakety, přeměňují se na vzdušnou flotilu a útočí. Riesen Jayová je na tisíci místech probodnuta a z očí, ňader a otevřených úst jí kape krev. Z příšery je zase malé plačící děvčátko.

"Moralisto," obrácím se ke Kleronomasovi.

Ignoruje mě a otáčí se, aby se podíval na Craimura Delhuna a stínového chlapce. Na mladíkově kůži hoří tetování novým životem, v ruce se mu objevuje meč a vzplane. Delhune nevzrušeně o krok couvne. S jakousi mlčenlivou přísahou na svých rtech z masa a krve hoch opatrně vstává.

"Altruisto," pronesu. "Pomáhat slabším."

Kleronomas se otočí.

"Nejsem zastáncem masového vraždění."

Směji se na něho. "Třeba je jenom zachraňuješ pro sebe, kyborgu. A pokud ne, měl by sis raději rychle nechat narůst křídla, než ti cena pro vítěze uletí."

Tvář zůstává chladná. "Moje odměna stojí přede mnou."

"Jaksi jsem to tušila," odpovídám a nasazuji si helmu. Brnění ožívá zlatými světélky, meč je paprsek světla.

Mé brnění je černé jako jeskyně a kresby na něm, černé na černém podkladě, zobrazují pavouky a hady, lidské lebky a obličejy zkřivené bolestí. Dlouhý rovný stříbrný meč obrácím k obsidiánu a zkroutím ho do fantastické směsice bodců, háků a krutých hrotů. Ten zatracený kyborg má čich na dramatické situace. "Ne," říkám, "nebudu zavržena jako zlo." Ještě jednou se proměním ve zlato a stříbro a zářím, chocholy na přilbě jsou rudé a modré. "Obleč si ho sám, když ho máš tak rád."

Stojí přede mnou, černý a zlověstný, otevřeným hledím vidím šklebící se lebku. Kleronomas odkládá helmu.

"Nepotřebuji žádné pomůcky," říká. Vedle něj se třepotá jeho šedobílý duch a tahá ho za rukáv. Kdo je to? Začíná mě to zase zajímat.

"V pořádku," říkám. "Symboly nejsou nutné."

Mé brnění zmizí.

Natáhnu holou, bezbrannou ruku. "Dotkni se mě," říkám. "Dotkni se mě, kyborgu."

Když ke mě natahuje ruku, dlouhými temnými prsty pomalu stoupá vzhůru kov.

Ve hře o duši, dokonce víc než v životě, znamenají obraz a metafora všechno.

Místo mimo čas, nekonečná pláň zahalená mlhou, studené nebe a roztřesená země pod námi, i když je to iluze. Všechno je moje dílo, prostředí - jakkoliv nepozemské, jakkoliv neskutečné - ve kterém hráči možná odehrají svá vlastní dramata, kde získají převahu a podrobí se, dramata dobytí a zoufalství, smrti a znovuzrození, uloupení a znásilnění duše. Bez myšl. předst. bez mé vize a vizí všech ostatních pánů bolesti, co jich jen za dlouhé věky bylo, by neměli pod sebou žádnou zemi, žádné nebe nahoře, žádné místo, kam by si stoupili, ani nohy, které by si někde stoupily. Skutečnost jim nenabízí ani skromné pohodlí pusté krajiny, které jim dávám já. Skutečnost je nevýslovný chaos mimo vesmír a čas, uloupení o hmotu a energii, bezrozměrný, a proto strašlivě nekonečný a dusivě klaustrofobní, příšerně věčný a bolestně krátký. V této realitě jsou hráči chyceni do pastí; sedm mozků uzavřených do telepatické myšlenkové struktury ve styku tak intimním, že jej většina nemůže snést. A tak se zmenšují. Tou úplně první věcí, kterou vytváříme v místě, kde jsme bohy (nebo ďábl. případně obojím), jsou těla, která jsme nechali za sebou. Uvnitř těchto zdí z masa a kostí hledáme své útočiště a pokoušíme se vnést do chaosu řád.

Krev chutná po soli, ale není to žádná krev, jenom iluze. Pohár obsahuje černý a hořký nápoj, ale neexistuje žádný pohár, jenom jeho obraz. Rány jsou čerstvé a syrové, odkapávající mučivá úzkost, ale nejsou žádné rány, žádná zraněná těla, jenom metafora, symbol, kouzlení. Nic není skutečné a všechno může zraňovat, zabíjet, všechno může vyvolat dlouhotrvající šílenství.

Každý hráč musí být houževnatý, ukázněný, vytrvalý a nemilosrdný, aby přežil; musí být nadán pohotovou představivostí, rozsáhlým slovníkem symbolů a určitou schopností cítit se do toho druhého. Musí umět najít slabé stránky protivníků a své vlastní důkladně skrývat. Pravidla jsou jednoduchá. Věřit ve všechno a nevěřit v nic. Spoléhat se na sebe a na svůj rozum.

Dokonce i když vás zabijí, nemá to žádný význam, pokud neuvěříte, že jste mrtvý.

Na této planině z iluzí, kde příliš nestálá těla víří v tanci a předstírají útok, který jsem viděla už tisíckrát, vytahují ze vzduchu meče, zrcadla a zrůdy, aby se vrhli jeden na druhého jako žongléři, je ze všeho nejstrašnější prostý dotyk. Symbolika je srozumitelná, význam jasný. Tělo proti tělu. Zbavené metafor, zbavené ochrany i masek. Mozek proti mozku. Když se dotkneme, zdi se zhroutí.

Dokonce i čas je ve hře o duši iluzorní. Běží tak rychle nebo tak pomalu, jak si přejeme.

Jsem Cyrain, říkám si, narozená na Ashi, viděla jsem už kus vesmíru, Moudrá z Dam Tullianu, paní hry o duši, paní zámku z obsidiánu, vládkyně Croan'dhenni, paní duší, bolesti a života, zdravá, nesmrtelná a nezranitelná. Vejdí do mě. Jeho prsty jsou studené a tvrdé.

Hrála jsem hru o duši již dříve, svírala jsem ruce těch, co si mysleli, že jsou silní. V jejich myslích, v jejich duších a v

nich samotných jsem viděla spoustu věcí. V temných šedých tunelech jsem rozeznávala stopy po dávných jizvách. Tekoucí písek jejich nejistot mě chytal za boty, cítila jsem odporný zápach strachu, velká nafouknutá stvoření, jejichž domovem je zřejmě živá temnota. Spálila jsem si prsty v horké krvi smyslností, které se neohlásí jménem. Strhla jsem závoj z klidných, tichých tajemství. A pak jsem to všechno pochopila, byla jsem jimi, žila jejich životy, pila chladné doušky jejich vědomostí, prodírala se jejich pamětí. Desetkrát jsem se narodila, desetkrát jsem sála z prsu mateřské mléko, desetkrát jsem ztratila panenství, byla jsem mužem i ženou.

S Kleronomasem to bylo jiné.

Stála jsem ve velké jeskyni plné světla. Stěny, podlaha a strop byly z průsvitných krystalů a všude kolem mě vyrůstaly ostře červené a tvrdé věžičky, kužely a pokroucené pásy, chladné na dotek, ale přesto živé; všemi směry jimi procházely jiskry duší. Pohádkové krystalické město v jeskyni. Dotkla jsem se nejbližšího výrůstku a zaplavily mě vzpomínky, vědomí tak ostré a zřetelné jako v den, kdy do něho bylo vyryto. Obrátila jsem se a rozhlédla se kolem sebe novými očima. Rozeznávala jsem teď přísný řád tam, kde jsem předtím vnímala jen chaotickou krásu. Bylo to mrazivé a účinné a věčné, neuvěřitelně čisté. Vyzrálo mi to dech. Hledala jsem všude zranitelná místa, hledala jsem únik z těla zachváceného gangrénou, kaluž krve, místo pro pláč, nepoctivou nečistou věc, určitě v něm žijící, a nenacházela jsem nic, naprosto nic, jenom dokonalost, průzračný krystal žhoucí rudou září, rostoucí a měňavý, ale přesto věčný. Znovu jsem se ho dotkla a přejela rukou výčnělek. Vyrůstal přede mnou jako stalagmit. Uvědomovala jsem si, že jsem to já. Pomalu jsem se procházela, všeho se dotýkala a upíjela. Na všech stranách rozkvétaly skleněné květiny, fantastické šarlatové květy, křehké a krásné. Utrhla jsem jeden a přičichla k němu, ale vůbec nevoněl. Dokonalost byla skličující. Kde měla nějakou slabinu? Kde byla v tomto diamantu skrytá vada, která by mi umožnila rozbít jej jediným tvrdým úderem?

Uvnitř nedocházelo k rozkladu.

Tady nebylo místo pro smrt.

Tady nic nežilo.

Připomínalo to domov.

A potom se přede mnou zhmotnil duch, šedivý, vychrtlý na kost a nestabilní. Kolem bosých nohou se ovlály tenké pramínky kouře, když lehce našlapoval na žhavé krystaly. Ucítila jsem zápach spáleného masa a usmála se. Příznak často navštěvoval krystalické bludiště, ale každý dotek znamenal bolest a ničení. "Pojď sem," přikázala jsem mu. Podíval se na mě. Skrz lehký opar jeho nestálého těla jsem viděla světla na vzdálené straně jeskyně. Blížil se ke mně a já jsem rozevřela náruč a vstoupila do něho, ovládla ho.

Seděla jsem sama na balkóně v nejvyšší věži zámku a upíjela z malého šálku vonící černou kávu s kapkou brandy.

Močály zmizely. Místo nich jsem hleděla na hory, tvrdé, studené a čisté. Modrobílé pohoří vyrůstalo všude kolem mě.

Z nejvyššího štítu se snášel chomáč sněžných krystalů nesený ustavičným, nekonečným větrem. Vítr vál přímo na mě, ale já jsem ho sotva vnímala. Byla jsem sama, v naprosté pohodě, káva chutnala výtečně a smrt byla daleko.

Vešel na balkón a posadil se na jednu z parapetních desek. Zaujal nenucený, sebejistý a důvěrný postoj. "Znám vás," prohlásil. Byla to poslední výhrůžka.

Nebála jsem se. "Také tě znám," odpověděla jsem, "mám vyčarovat tvého ducha?"

"Brzy tady bude. Nikdy se nezdržuje daleko."

"Ne," odporovala jsem. Usrkávala jsem kávu a nechala ho čekat. "Jsem silnější než ty," řekla jsem konečně. "Dokážu vyhrát hru, kyborgu. Zmýlil ses, když jsi mě vyzval."

Neřikal nic.

Odložila jsem šálek, dopitý a prázdný, a s úsměvem jsem ho zakryla rukou, protože moje skleněná květina rostla a roztahovala své bezbarvé průhledné okvětní lístky. Přes stůl se plazila přerušovaná duha.

Zamračil se. Do květiny se pomalu rozlila barva. Změkla a zvadla. Duha se dala na ústup. "Ta druhá nebyla skutečná," ozval se. "Skleněná květina není živá."

Zvedla jsem jeho ruku a ukázala na zlomený stonek. "Tato květina umírá." V rukou se mi znovu proměnila ve sklo.

"Skleněná květina žije věčně."

Provedl transmutaci skla zpátky na živou tkáň. Byl paličatý, povím to tedy za něho. "Dokonce i když umírá, tak žije."

"Podívej se, jak je nedokonalá," řekla jsem. Ukazuji mu jednu po druhé její vady. "Tady ji kousl nějaký hmyz. Tady vyrostl znetvořený okvětní lístek a tyhle tmavé skvrny, to je plíseň. Tady ji ohnul vítr. A podívej, co udělám." Vzala jsem největší a nejkrásnější okvětní lístek mezi palec a ukazováček, roztrhla ho a upustila do větru. "Krása neznamená ochranu. Život je strašně zranitelný. A nakonec všechno skončí takto." Květina v mé ruce zhnědla, svraskla a začala tlít. Krátký okamžik se na ní popásali červi a vytékala z ní odporná černá tekutina, pak se z ní sypal prach. Zmáčkala jsem ji a odhodila. Vytáhla jsem další květinu, kterou jsem měla zastrčenou za uchem. Skleněnou.

"Sklo je tvrdé," namítl, "a studené."

"Teplo je vedlejším produktem rozpadu, nevlastním dítětem entropie," odpověděla jsem.

Možná by byl na to něco řekl, ale nebyli jsme už sami. Přes zoubkovaný okraj parapetu se plazil duch, nadzvedával se křehkýma šedobílými rukama, které zanechávaly na čistém kameni krvavé skvrny. Beze slova na nás zíral, napůl průsvitný šepot v bílém. Kleronomas odvrátil oči.

"Kdo je to?" zeptala jsem se.

Kyborg nedokázal odpovědět.

"Vzpomeň si aspoň na jeho jméno?" zeptala jsem se ho. Odpověděl mlčením a já jsem se jim oběma posmívala.

"Kyborgu, vždyť tys mě soudil, moji morálku jsi považoval za podezřelou, všechno, co jsem dělala, bylo špinavé, ale i kdybych byla čímkoli, neznamenala bych pro tebe nic. Kradu jejich těla. Ty sis vzal jeho duši. Vzal jsi ji? Vzal jsi ji?"

"Nikdy jsem to nechtěl udělat," zamumlal.

"Joachim Kleronomas zemřel před sedmi sty lety na Avalonu. Bylo to přesně tak jak to řekl. Možná měl v sobě ocel a umělou hmotu, ale uvnitř pořád zůstávalo hničící tělo, i na konci života, a s tělem přichází čas, kdy buňky umírají. Tenká rovná čára na přístroji zářící do tmy a prázdná kovová skořápka. Konec legendy. Co potom udělali? Vybrali z něj mozek a pohřbili ho pod pomník v nadživotní velikosti? O tom nepochybuji." Káva byla silná a sladká; nikdy tu nestačila vychladnout, protože moje vůle jí to nedovolila. "Ale stroj nepohřbili, že ne? Ten drahý a složitý kybernetický organismus, počítačovou knihovnu s bohatými vědomostmi, krystalovou matici se všemi zamrzlými vzpomínkami. Všechno bylo příliš cenné, než aby to vyhodili. Schopní avalonští vědci ji propojili přes interface s hlavním počítačovým systémem Akademie. Říkám to správně? Kolik století uplynulo, než se jeden z nich rozhodl vložit ji znovu do těla kyborga a držet jeho vlastní smrt v patřičných mezích?"

"Ani ne jedno," řekl kyborg. "Méně než pět set standardních roků."

"Měl tě vymazat. Ale proč by to dělal? Koneckonců by jeho mozek řídil stroj. Proč si uzavírat cestu k tak obrovským znalostem, proč ničit vzpomínky uzamčené v krystalu? Proč, když je místo toho mohl vychutnat? Vždyť daleko lepší je mít k dispozici celý druhý život, mít přístup k moudrosti, kterou si nezasloužil, vybavit si v paměti místa, kde nikdy nebyl a lidi, které nikdy nepotkal." Pokrčila jsem rameny a pohlédla na ducha. "Ubožátko. Kdybys byl někdy hrál hru o duši, možná bys mi porozuměl."

Z čeho se skládá duše, ne-li ze vzpomínek? Koneckonců, kdo vlastně jsme? Jenom ti, za které se považujeme, nic víc. Vyrýt své vzpomínky do diamantu nebo do špalvu hnusného masa, můžeš si vybrat z těchto dvou možností. Tělo musí kousek po kousku zemřít a ustoupit oceli a kovu. Jedině diamantová paměť přežije, aby mohla řídit tělo. Nakonec nezůstane žádné tělo, jen ozvěny ztracených vzpomínek vyškabané jako přízrak do krystalu.

"Zapomněl, kdo je," promluvil kyborg. "Či spíše já jsem zapomněl, kdo jsem. Začal jsem si myslet... že on jsem já."

Vzhledl ke mně, jeho oči ulpěly na mých. Byly z rudých krystalů a za nimi jsem viděla žár. Kůže získávala tvrdý, vysoký lesk, postupně připomínající stříbrný povlak. A tentokrát se toho chopil on sám. "Máš své vlastní nedostatky," ukazoval.

Jak se tak vznášela kolem ucha šálku, moje ruka poskvrněná korupcí zčernala. Ucítla jsem zápach rozkladu. Maso začalo odpadávat a pod ním jsem spatřila zkrvavenou kost, děsivě vybělenou. Na obnažené nohy mi neúprosně sáhla smrt. Myslím, že mě to mělo naplnit hrůzou. Ale naplnilo mě to jenom odporem.

"Ne," řekla jsem. Ruka byla celá a zdravá. "Ne," opakovala jsem a teď už jsem byla ze stříbřitě lesklého a neumírajícího kovu, oči jako opály, dva skleněné květy jako dvojčata v platinových vlasech. Spatřila jsem svůj zrcadlový obraz zářící na jeho vyleštěné, jantarově černé hrudi. Byla jsem fantastická. Snad se také uviděl na mém chrómu jako v zrcadle, protože právě v tom okamžiku odvrátil hlavu.

Zdálo se, že je velice silný, ale v obsidiánovém zámku na Croan'dhenni, v tomto domě bolesti a znovuzrození, kde se hraje hra o duši, nejsou věci vždycky takové, jakými se zdají.

"Kyborgu," oslovila jsem ho, "jsi ztracen."

"Jiní hráči," začal.

"Ne." Namířila jsem na něho prstem. "Bude stát mezi tebou a libovolnou obětí, kterou by sis možná vybral. Tvůj přízrak. Tvá vina. Nedovolí ti to. Nedovolíš mu to."

Kyborg se na mě nedokázal podívat.

"Ano," uslyšela jsem hlas dunící kovem a poznamenaný zoufalstvím.

"Budeš žít věčně," pokračovala jsem.

"Ne, ne. Budu fungovat věčně. V tom je rozdíl, Moudrá. Dokážu vám říci přesnou teplotu okolí, ale necítím horko ani chlad. Vidím infračervené a ultrafialové záření, dokážu zvýšit citlivost svých senzorů a spočítat každický pór na vaší kůži, ale jsem slepý k vaší kráse. Toužím po životě, opravdovém životě, který má v sobě zárodek neúprosně se blížící smrti, a to mu dává smysl."

"V pořádku." Jeho slova mě uspokojila.

Konečně na mě pohlédl. V té svítící kovové tváři byly uvězněny dvě bledé, ztracené lidské oči. "To je v pořádku?"

"Já dávám slovům svůj vlastní význam, kyborgu, a život je nepřítel smrti, ne jeho matka. Blahopřeji. Vyhrál jsi. A já také." Vstala jsem a natáhla se přes stůl, prudce vrazila ruku do jeho studené černé hrudi a vyrvala zpod řádra krystalické srdce. Držela jsem ho před sebou a ono svítilo stále jasněji a jasněji, načervenalé paprsky tančily zářivě nad chladnými a temnými horami mé mysli.

Otevřela jsem oči.

Ne, tak to nebylo; znovu jsem zapojila své senzory a čočky začaly snímat scénu v komnatě změn tak ostře a jasně, jak ještě nikdy předtím. Obsidiánová mozaika, černá na černém pozadí, se teď rozpadala do stovky různých stínů, navzájem odlišných, vytvářela křehký a čistý vzor. Seděla jsem ve výklenku vedle okraje; uprostřed poháru sebou neklidně házel žena-dítě a pomrkávala velkýma fialovými očima. Otevřely se dveře a přicházeli k ní: vážný Rannar, blazeovaný Khar Dorian, pokoušející se skrýt svoji zvědavost, uhihnaná Braje, která právě dostala svoji dávku.

"Tam ne," oznámila jsem jim. Můj hlas byl příliš hluboký, příliš mužský. Upravila jsem ho. "Sem." Tentokrát se mi už podobal víc.

Zírali na mě, jako by je někdo polil studenou vodou.

Ve hře o duši jsou vítězové i poražení.

Kyborgovo zasahování asi nějak hru ovlivnilo. Nebo možná ne. Možná, že obraz po skončení hry by byl stejný. Craimur Delhune je mrtvý. Včera večer pohřbili jeho mrtvolu do bažin. Ale z očí zasněžené tělnaté uklízečky zmizel prázdný pohled, drží teď dietu a dokonce cvičí a až Khar Dorian odejde, vezme ji s sebou na své statky na Gulliveru. Rieseem Jayová si stěžuje, že ji podvedli. Myslím, že se bude zdržovat venku, ve městě prokletých. Určitě se vyléčí ze své nudy. GVhern se usilovně snaží mluvit, křídla má pomalovaná složitými symboly. Tetovaný hoch skočil několik

hodin po svém návratu z cimbuří a nabodl se na naježené hroty obsidiánu pod zámkem; až do posledního okamžiku mával rukama. Křídla a divoké oči se nevyrovnají síle.

Nová paní duší začala vládnout. Poručila jim, aby začali stavět nový zámek, stavbu z živých stromů se základy hluboce zakořeněnými v močálu, zvenčí zakrytou popínavým vínem, květinami a jinými živými rostlinami. "Dostane se ti tam hmyz," varovala jsem ji, "paraziti a ovádi, červotoči, plíseň do základů a hniloba do zdí. Budeš muset spát s moskytiérou nad postelí. Ve dne v noci je budeš muset zabíjet. Tvůj zámek bude plavat v nakažlivé mase malých smrtí a za několik let v noci zaplaví sině přízraky miliónů tvých hmyzích obětí."

"Ale přesto bude můj domov teplý a živý," odpovídá, "zatímco váš byl studený a křehký."

Myslím, že všichni máme své symboly.

A své obavy.

"Vymažte ho," varovala mě. "Vymažte krystal nebo vás časem pohltí a stanete se dalším duchem ukrytým ve stroji."

"Vymazat ho?" Byla bych se zasmála, kdyby se mechanismus dokázal smát. Vidím přímo skrz ni. Duši má vepsanou do měkké, jemné tváře. Umím spočítat všechny póry jejího těla a všimnu si každého záchvěvu pochybností v panenkách fialových očí. "Myslíš asi - vymaž mě. Krystal je domovem nás obou, dítě. Kromě toho se ho nebojím. Nemluvíš o tom hlavním. Kleronomas byl krystalem, organickou tkání ducha, nevyhnutelným důsledkem. V mém případě je to jiné. Jsem z krystalů stejně jako on a právě tak věčná."

"Moudrá," začala.

"Špatně."

"Cyrain, pokud dáváte přednost -"

"Zase špatně. Říkej mi Kleronomasi." Za svůj dlouhý život jsem nosila podobu mnoha tvorů, ale nikdy jsem nebyla legendou. Bylo to určitou známkou prestiže.

Děvčátko se na mě podívalo. "Já jsem Kleronomas," prohlásilo vysokým sladkým hláskem; v očích mělo naprostý zmatek.

"Ano i ne," vysvětlovala jsem. "Dnes jsme obě Kleronomasem. Žily jsme jeden a tentýž život, dělaly stejné věci, uchovávaly stejné vzpomínky. Ale ode dneška se naše cesty rozcházejí. Já jsem z oceli a krystalů a ty máš tělo dítěte. Říkala jsi, že chceš život. Obejmi jej, je tvůj a všechno přichází s ním. Máš mladé a zdravé tělo, jen jen rozkvést, před tebou jsou dlouhé a plně prožité roky. Dnes si myslíš, že jsi ještě Kleronomas. A zítra?"

Zítra se znovu dozvíš, co je to smyslná touha, a roztáhneš svá malá stehna před Kharem Dorianem, budeš se chvět a vykřikneš, až dosáhne orgasmu. Zítra budeš v krvi a bolestech rodit děti, dívat se, jak rostou a dospívají a rodí své vlastní děti a umírají. Zítra pojedíš bažinami a vyvrženci tě zahrnou svými dary, budou tě proklínat a velebit, budou se k tobě modlit. Zítra přijedou noví hráči s úpěnlivými prosbami o tělo, o znovuzrození, abys jim dala ještě jednou příležitost, zítra přistanou Kharovy lodě s nákladem nových cen pro vítěze a tvoje morální jistoty budou znovu a znovu těžce zkoušeny a budou nabývat nových podob. Zítra se Khar, Jonas nebo Sebastian Cayle rozhodnou, že už čekali dost dlouho a ochutnáš medovou příchut' jejich polibku; možná vyhraješ, možná prohraješ. Nic tady není jisté. Ale jedno ti mohu s jistotou slíbit. Až uplyne hodně času, i když se ti to nebude zdát tak dlouho, začne v tobě jednoho dne hlodat smrt. Semeno je už v zemi. Možná to bude nějaká nemoc, která se náhle objeví na jednom z těchto malých rozkošných ňader, když z nich Rannar bude s takovou láskou sát, možná ti ve spánku projde hrdlem ozdobná jehlice nebo celou planetu spálí náhlý výbuch slunce. Ale přijde to, a dříve, než si myslíš."

"Přijímám." Usmívala se, když to říkala. Myslím, že to skutečně myslela vážně. "Všechno, každou stránku. Život i smrt. Žil jsem dlouho bez toho, Moud - Kleronomasi."

"Vidiš, už zapomínáš," poznamenala jsem. "Každý den budeš zapomínat stále víc. Dnes si obě pamatujeme krystalické jeskyně na Eridě, první loď, na které jsme sloužily, vrásky na tváři našeho otce. Pamatujeme si, co řekl Tomas Chung, když jsme se rozhodli nevrátit se na Avalon, a jiná slova, která pronesl na smrtelném loži. Pamatujeme si poslední ženu, kterou jsme milovali, její postavu a vůni, chuť jejich ňader i zvuky, kterými dávala najevo potěšení z milování. Zemřela před osmi sty lety a žije v našich vzpomínkách dál. Ale v nás také umírá, že? Dnes jsi Kleronomas. A přece jsem jím také a zároveň jsem Cyrain z Ashe, a maličkou částí mě samotné je pořád náš duch, ten smutný ubožák. Ale až nadejde zítřek, budu se pevně držet toho, co jsem, a ty, ty budeš vládkyní duší nebo možná jen sexuální otrokyní v nějakém naparfémovaném nevěstinci na Cymeranthu nebo vědkyní na Avalonu, ale v každém případě někým jiným, než jsi." Rozuměla tomu a souhlasila. "Takže teď budete navěky hrát hru o duši a já nikdy nezemřu."

"Ty zemřeš," ukázala jsem na ni prstem. "To vím naprosto jistě. Kleronomas je nesmrtelný."

"A Cyrain z Ashe."

"Ona také. Ano."

"Co budete dělat?" zeptala se mě.

Přešla jsem k oknu. Stála tam skleněná květina v prosté dřevěné váze, v jejích okvětních lístcích se lámalo světlo. Pohlédla jsem nahoru k jeho zdroji, k zářivému slunci Croan'dhenni žhnoucímu na jasném poledním nebi. Nyní jsem se dokázala podívat přímo do něho, soustředit se na sluneční skvrny a planoucí věže protuberancí. Záměrně jsem nepatrně posunula krystalické oční čočky a prázdné nebe se zaplnilo hvězdami; tolik hvězd jsem ještě nikdy neviděla, bylo jich víc, než jsem si dokázala představit.

"Co budu dělat?" opakovala jsem její otázku. Stále jsem upřeně pozorovala tajemné hvězdné pole, které jsem viděla pouze já. Hvězdy mi připomínaly obsidiánovou mozaiku. "Ve vesmíru jsou světy, kde jsem ještě nikdy nebyla," řekla jsem své sestře-dvojčeti, otci, dceři, nepříteli, zrcadlovému obrazu, ať už byla čímkoli z toho. "Existují věci, které ještě neznám, hvězdy, které ani teď nemohu vidět. Co budu dělat? Všechno. Zpočátku všechno."

Zatímco jsem mluvila, otevřeným oknem vlétl dovnitř jakýsi tlustý pruhovaný hmyz. Cvrlikal a poletoval vzduchem příliš rychle na lidské smysly, třebaže bych dokázala spočítat všechny malátné údery křídel, kdybych chtěla. Krátce

přistál na mé skleněné květině, zjistil, že nevoní a nemá ani pyl, a vyletěl zase ven. Sledovala jsem jeho let, jak se v dálce stále zmenšuje, až jsem nakonec nastavila teleskopické vidění na maximum a malý smrtelný brouček se ztratil mezi močály a hvězdami.

přeložil František Nešpor